

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

»»»» NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR ««««

RUBY DIXON

SCANNING GENETIC IDENTIFIERS

PROCESSING...

PROCESSING...

»»»» DANGER ««««

ACTIVITY DETECTED:
PREDATORY
WILDLIFE AMASSING

ICE PLANET
CLONES

CORVAK'S CHALLENGE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CORVAK'IN MEYDAN OKUMASI

BUZ GEZEGENİ KLONLARI

RUBY DIXON

Telif Hakkı © 2025 by Ruby Don

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Kati Wilde Kati

Wilde Kapak Fotoğrafı: Wander

Aguilar Stok Fotoğraflar:

[Depositphotos.com](https://depositphotos.com) Düzenleme:

Aquila Editing Proofreading: Şanslı

Kitaplar

✿ [Vellum ile biçimlendirilmiştir](#)

*Bu seferki Unofiicial Ruby Dixon Kitap Kulübü için. :) Çünkü
beni gülümsetiyorsunuz.*

CONTENTS

CORVAK'IN MEYDAN OKUMA İÇERİK NOTLARI

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32 Sonsöz

Yazarın Notu
Icehome Halkı

[Daha fazlasını ister misiniz?](#)

CORVAK'IN MEYDAN OKUMASI

Klon kapsülleri buz gezegenine terk edildiğinde, ikisi diğerlerinden önce açıldı. Bir gladyatör ve bir splice olan Corvak karların içine koştu. Aidy'yi taşıyordu, kafası karışık bir insan kadını. Kaçıyorlardı, yakalanmamaya kararlıydılar.

Aidy'nin neler olup bittiğine ya da neden buzlu dağlara atıldığına dair hiçbir fikri yoktur. Corvak ise bunun büyük bir gladyatör oyunu olduğuna inanmaktadır ve kazanmaya kararlıdır. Bunu yapmak için, diğerlerinden kaçınmaları ve mümkün olan her şekilde hayatta kalmaları gerekecektir.

Neden bu parazite ihtiyaçları var ki... ve neden göğüsleri uğuldamaya devam ediyor?

İÇERİK NOTLARI

Bu kitap, okuyucuların hassas olabileceği bazı olay örgüsü noktaları içermektedir. Her zaman olduğu gibi, okuyucuların sağduyusu tavsiye edilir! Seni neyin rahatsız ettiğini biliyorsun.

SPOILER AŞAĞIDA!!! SPOILER AŞAĞIDA!!! SPOILER AŞAĞIDA!!! SPOILER AŞAĞIDA!!!

Bu özel hikaye içeriyor:

- — Beklenmedik hamilelik
- — Amnezi
- — Sağlık korkuları/hipokondri
- — Hipotermi/soğuk
- — Geçmiş kölelik / esaret
- — Şiddet/Her türlü şiddet (metlaks)
- — Kadın düşmanlığı tartışmaları
- — Bazı şüpheli şeyler pişirilir (H/h bunları yemez, ancak okuyucular bunu iğrenç bulabilir)

Her zaman olduğu gibi, kaçırdığım bir şey varsa bana bildirin! xo

Yakut

BÖLÜM BİR

AIDY

"Yaşamak istiyorsan benimle gel."

Terminatör alıntısıyla uykumdan sıçradım. Ben bir film tutkunuyum, ama bununla uyanmak garip. Kim konuşuyor? Ses bir yabancıya ait. Son yorgunluğumu da üzerimden atarak gözlerimi açtığımda büyük bir elin yüzüme doğru uzandığını görüyorum.

Bu bir insan eli değil.

Bana doğru uzatılan elin parmak sayısı yanlıştı. Koyu renkli pençeleri ve belli belirsiz gri bir derisi var, tıpkı bir canavarın sahip olabileceğini hayal ettiğim gibi. Sıkıntı dolu bir çığlık atıyorum ve o garip elin görüntüsünü takip ediyorum-

Tanrım, bunun kim ya da ne olduğunu bilmiyorum.

Yatağımın üzerinde beliren yabancı, eli kadar insanlık dışı. *Güzel ve Çirkin* çizgi filmindeki canavarın sadece renk paletini değiştirerek canlanmış haline benziyor. Garip şekilli kulakları, gür bir yelesi ve tüylü bir kürk tabakasıyla kaplı gibi görünen büyük, geniş, gri omuzları var. Ağzında son derece belirgin birkaç diş var, bunlar diş değil de diş olabilir.

Ayrıca neredeyse çıplak ve hava çok soğuk.

Bu adamı tanımıyorum. Odamda ne işi var?

Klima neden bu kadar soğuk?

Tuhaf canavar adama bakıp nefes nefese kalırken, bir kartanesi sürüklenip gidiyor. Burası benim evim değil. Çılgın bakışlarım bir ileri bir geri gidip geliyor, çevreme dikkat ediyorum. Bir çeşit metalik tabutun içindeyim. Bir tüp ya da bir tür kapsül, altında yanıp sönen ışıklar ve hafif dolgular var.

Neredeyse *çıplığım*. Üzerimde şeffaf beyaz bir şorttan başka bir şey yok.

Ve ben donuyorum.

Dehşet içinde göğüslerimi kapatıyorum ve elini itiyorum. "Kıyafetlerim nerede? Neredeyiz biz? Sen de kimsin lan?"

Elini tekrar yüzüme bastırıyor. "Her şeyi açıklayacağım. Bu oyunun nasıl oynandığını biliyorum. Hemen kaçmayanlar öldürülecek."

"Öldürüldü mü? Oyun mu?" Dehşet içinde ciyaklıyorum. "Ne oyunu? Ve ben gidemem. Kıyafetlerim yok-"

Karlı bir esinti yelesini karıştırırken bile yan tarafa bakıyor. Dönüp bana bakıyor, koyu renk gözleri yoğun. "Çabuk ol. Benimle gel. Hemen gitmeliyiz."

Neler olduğunu bilmiyorum - son hatırladığım bulanık ve bej duvarlı sıcak bir yer. Burası Arizona değil. Arizona sıcaktır ve buradaki sulu güneş ışığının aksine güneş serttir. Donmuş tabutumun yanından zar zor görünen gökyüzünün garip yeşilimsi tonuna bakılırsa burası Dünya bile olmayabilir. Ayrıca pençeli elini bana doğru uzatan insan olmayan büyük yabancıya bakılırsa.

Ama yaşamak istiyorum. Başka ne olursa olsun, ölmek istemiyorum.

"Bana bakma, tamam mı?" Ayağa kalkıp elini tutarken söyledim.

Alay ediyor. "Güvende olduğumuzda çıplak bedenin hakkında endişelenebilirsin."

Kaba. Ama aynı zamanda doğru. Ayağa kalktığımda etrafıma bakıyorum ve çevremdekileri inceliyorum. Burası bana hiç de tanıdık gelmiyor. Uzak pembe ağaçların ve sivri uçurumların olduğu garip, karlı bir yerdeyiz. Her şey karla kaplı ve oldukça tehlikeli görünüyor. Tabutum bu ürkütücü görünen kayalıkların arasındaki vadide ve benimki tek değil. Uzaktan gelen hıçkırık seslerini duyabiliyorum ve ben izlerken başka bir tabut kayarak açılıyor.

Tüm bu insanlar dışarı çıktığında ne olacak? Açlık Oyunları gibi hepimiz kaynaklar için savaşmak zorunda mı kalacağız? Ben kesinlikle bir savaşçı değilim. Yeni "arkadaşıma" tekrar bakıyorum. Bu oyunun nasıl oynandığını bildiğini söylüyor.

Elimi onun elinin içine koydum ve beni tabuttan çıkarmasına izin verdim.

Kozadan çıktığım an, mutlak soğuk beni vuruyor. Ayakkabılarım yok. Paltom yok. Rüzgâr şimdiye kadar hissettiğim en soğuk şey ve göğüs uçlarım anında taşa dönüşüyor. Tekrar tabutun içine girmek istiyorum ama yabancı beni ileri doğru çekiyor, peşinden sürüklüyor.

Karda iki adım attım ve tökezledim.

Hemen tekrar yanıma gelip ayağa kalkmama yardım ediyor. "Gitmemiz gerekiyor."

"Yapamam," diyorum dişlerim takırdarak. "Ayakkabım yok."

Tekrar etrafına bakıyor, boğazından vahşi bir hırıltı çıkıyor ve sonra beni kollarına alıyor. Bir an sonra, bir peri masalındaki kahraman gibi omzuna atılıyorum ve sonra karda hızla uzaklaşıp dar kanyonlardan birine doğru ilerliyor. Görüşüm değişiyor ama mızraklı iri bir figürün tabutların arasında dolaştığını görüyorum. Başka bir yerde bir kadın çığlık atıyor.

Aman Tanrım. Lanet olsun. Gerçekten öldürülüyoruz. Gri yabancının sırtına tutunuyorum. "Düşürme beni!"

"Asla. Benim olanı saklarım."

Yanlış duymuş olmalıyım. Önemli değil. O şu anda benim müttefikim. Midem içindekileri dökmekle tehdit etse bile hareketsiz ve sessiz kalmaya çalışıyorum. Burnumu sıkıp gözlerimi kapatıyorum, bir kase jöle gibi sarsılmama rağmen kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Vücudu ön tarafımda sıcak olsa da, rüzgâr tenimi parçaladıkça geri kalan her yerim buz gibi oluyor ve bunun ne kadar korkunç olduğunu düşünüp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyorum.

Palto istiyorum. Ayakkabı istiyorum. Ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum.

Bunun bir oyun olduğunu söyledi. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için ona güvenmekten başka çarem yok. Mavi mızrak taşıyan savaşçıya bağırarak kadını düşünüyorum ve dayanmaya çalışarak sertçe yutkunuyorum. *Bunu yapabilirsin, bunu yapabilirsin.*

Isıran rüzgârdan uzaklaşıp korunaklı bir noktaya geldiğinde, saf bir sevinç iniltisini bastırıyorum. Yabancı beni yere bırakıyor ve neredeyse tekrar yere yığılıyorum. Ayaklarım buzdan tuğlalar gibi hissediyor ama şikâyet etmiyorum. Bunca zamandır beni taşıyor ve yelesi ile sakalında buzdan bir kabuk var. Doğrulmama yardım ediyor, sonra mağaranın girişine doğru ilerliyor ve bizi takip eden biri olup olmadığını kontrol ediyor.

Ellerimi kollarımın altına sokup ısıtmaya çalışıyorum. Onlar da buz gibi hissediyor. Etrafımıza bir göz attığımızda, içinde bulunduğumuz mağaranın bir dolap kadar derin bir oyuktan fazlası olmadığını görüyoruz. "Burası... burası artık yaşadığımız yer mi? Burada mı kalacağız?"

Bana dönüyor ve başını sallıyor. "Dinleneceğiz. Sonra devam ederiz. Diğerleriyle aramıza daha fazla mesafe koymalıyız."

Devam etmek mi? Devam edebileceğimden emin değilim. Bir saat daha geçmeden maruziyetten ölebileceğimden şüpheleniyorum. Titreyerek yere çömeliyor, mümkün olduğunca çok derimi ısıtmaya çalışıyorum. Yine de şikâyet edemem.

Beni karda taşıdı ve hayatımı kurtardı. "Teşekkür ederim," diye boğulmayı başardım. "Eğer henüz söylemediysem, hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Yabancı homurdanarak onaylıyor, sonra bana bakıyor. Olması gerekenden çok daha fazla görünen ve onu sıcak tutmayacak olan küçük beyaz bir peştamal dışında tamamen çıplak. "İnsanların bu kadar kırılgan olduğunu bilmiyordum. İklim seni rahatsız mı ediyor?"

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Gıcırdayan dişlerimin arasından soruyorum. "Rahatsız edici ama genetik olarak Böyle şeylere katlanmak." Tekrar bana baktı. "Görünüşe göre sen dayanamamışsın."

Küçük, neşesiz bir kahkaha atıyorum. Hayır, acı çektiğim çok açık. Yine de insan olduğumu biliyor, bu da diğerleriyle tanıştığı anlamına geliyor. Bu da tam olarak ne demek? "Genetiği değiştirilmiş mi? Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir splice'ım, en uygun arena dövüşçüsünü sağlamak için birkaç farklı duyarlı ırktan melezlenmiş bir gladyatörüm."

Bir arena dövüşçüsü. "Bu 'oyunları' bildiğini mi söylemiştin?"

"Onları biliyorum, evet." Ellerini sıkıp açarak titreyişimi izliyor, sonra dönüp tekrar girişten dışarı bakıyor. "Bu arada ben Corvak. Arenalardaki listelerden tanıyacağınız bir isim değil. Henüz ilk savaşımı kazanmadım."

"Ben Aidy," diyorum. "Bu ne tür iğrenç bir oyun?"

Corvak düz bir sesle, sürekli gözetleyerek, "Çok fazla kazananı olmayan bir şey," diyor. "Ama biz onları zekâmızla alt edeceğiz."

İyimserliğini seviyorum. Donmuş burnumu ovma için uzandığımda bileğimde tanımadığım narin bir bilezik olduğunu ilk kez fark ediyorum.

Corvak'ın bakışları benimkilerle aynı anda ona yöneliyor. "Bir izleme cihazı."

Parmaklarım titreyerek kolumdan çıkarıyorum ve onun da bileğinden bir tane çıkardığını fark ediyorum. "Bunları nasıl fark etmedik?"

"Düşünecek vaktin olmadı," diye yanıtlıyor. "Ama o bilezikler onları bize getirecek, o yüzden şimdi gitme zamanı."

Sızlanma ve itiraz etme dürtüsü yükseliyor ama buna karşı koyuyorum. İkimizin de hayatını kurtarmaya çalışıyor. Çenemi sıkıyor, dişlerimin birbirine çarpmasını istiyorum. "Hazır."

Elimi tutuyor, beni omzunun üzerinden yukarı çekiyor ve sonra tekrar karda dışarı çıkıyoruz. Hızlı ve sessiz hareket ediyor, ama soğuk havaya geri döndüğümüzde benden kaçan sıkıntı iniltisine engel olamıyorum. Dişlerim gıcırdıyor ve daha çok titriyorum çünkü elbisem ıslak ve vücuduma yapışıyor.

Dayanmaya çalışıyorum. Gerçekten dayanıyorum. Ama soğuk, acımasız rüzgar tenimi her kestiğinde, ölüm gibi geliyor. İniltilerim çok geçmeden çığlıklara dönüşüyor ve onları durduramıyorum. Hava çok soğuk.

"Beni geride bırak," diyorum Corvak'a, donmuş parmaklarımla sırtına vurarak. Dramatik davranmıyorum, gerçekten daha ileri gidemem. Eğer bir sonraki anda ölmek donmuş işkencenin sona ermesi anlamına geliyorsa, buna varım. "Ben sadece seni yavaşlatıyorum. Bensiz git."

"Asla." Corvak bu düşünceye çok öfkeleniyor.

Gururum okşanacağına, sinirlendim. "Ölmek istiyorsam, bırak öleyim!"

Kalçalarımın altında geriliyor ve kolu bacaklarıma dolanıyor. "Hayır. Sen benim kadınımsın ve bu şansını istiyorum."

Bu adam neden bahsediyor? Sormak için ağzımı açıyorum ama bir başka buz gibi rüzgâr ciğerlerimdeki nefesi çalıyor. Haykırıyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor, ancak tenimde donuyorlar, çünkü elbette donuyorlar. Burası cehennem.

Corvak sonunda sıkıntımı anlamış gibi görünüyor. Bir eli ayağıma dokunuyor ve hissettiklerinden hoşlanmıyor. "Donmuşsun. Biraz daha hayatta kalabilir misin dişi?"

"Elbette," diyorum, sayıklayarak. Eli tenimi yakıyor ve dokunuşundan irkilerek uzaklaşıyorum. "Kimin ayak parmaklarına ihtiyacı var ki?"

Deli gibi konuşuyor olmalıyım. Ya da donmuş. Ya da ikisi de. Her neyse. Yine de kafama dank etti. Yabancı sinirli bir ses çıkarıyor ve sonra vadinin ortasındaki artık kalça derinliğinde olan karda ilerlemek yerine kayalıklara yaklaşıyor. "Bir şey görüyorum," diyor. "Başka bir mağara."

Bu noktada, cildim donmuş hissetmek yerine yanmaya ve acı hissetmeye başlıyor. Bir mağara daha alacağım. "Hadi gidelim."

Birkaç dakika sonra beni karın üzerine bırakıyor ve ben o kadar uyuşmuşum ki zar zor hissediyorum. Her şey acıyor ve sıcak hissediyorum, ki bunun iyiye işaret olmadığını biliyorum. Ayak parmaklarımı hissedemiyorum. Parmaklarım sanki başkasına aitmiş gibi hissediyorum. Ona doğru sarkıyorum, bu kadar zayıf olduğum için nefret ediyorum, ama o sadece kayalık uçurumlardan birinin dibindeki karı kazıyor. "Burası hayvan gibi kokuyor. Bahse girerim bir in vardır."

İn mi?! Lanet bir hayvan ini mi?

Kocaman, pençeli elleriyle daha fazla kar kazarken dilsiz bir dehşet içinde bakıyorum ve kesinlikle bir mağara yarığı ortaya çıkıyor. Belki iki metre yüksekliğinde ve iki katı uzunluğunda, Çakmaktaşlar tipi bir mağaradan çok bir ağız gibi, ama ya bu ya da burada soğukta kalmak. Artık umursamayacak kadar donmuş durumdayım. Kafasını mağaraya soktuğunda, kıcı havaya kalkıyor ve ben kısa, güdük kuyruğuna bakıyorum - bir Manx kedisi gibi kabarık ve güdük - ve durumumun gülünçlüğüne gülmek istiyorum.

"Hipotermiden ölürken sayıklıyor musun?" Gıcırdayan dişlerimin arasında idare ediyorum. "Bir arkadaşımı soruyorum."

Mağaradan geri geri çıkıyor ve kalçalarının üzerine oturarak beni ileriye doğru sallıyor. "Çok derin değil ama ikimiz de girebiliriz. Önce ayaklar." Bana elini uzattı, bir kez daha şövalyece. "Sana yardım edeceğim."

Aptalca olabilir ama iki kere düşünmedim. Elini tutarak acı ve nefret dolu kara tırmanıyorum ve donmuş bacaklarımı bir mağaranın küçük dilimi içine sokuyorum. mağaranın zemininde döküntüler var, ama bu dışarıda işkence

ve bu yüzden umurumda değil. Tüm vücudumu mağaranın içine kaydırduğımda, yeniden sızlanmaya başlıyorum. Ayaklarım mağaranın arka tarafına benim zevkime göre çok erken çarpıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum, girişten sadece bir ya da iki adım uzaktayım.

Ve çok nankörüm, çünkü hâlâ üşüyorum. Üşüyorum ve donmuş ayak parmaklarımla yumuşak bir şeye vurduğum ve burası ıslak köpek gibi kokuyor. Bu en kötüsü ama yine de dışarıdan daha iyi.

Işık kayboluyor ve bir an sonra Corvak'ın koca ayakları yüzümün yanından kayarak geçiyor. Elimden geldiğince mağaranın uzak tarafına doğru bastırıyorum ama fazla yer yok. Tüm vücudunu mağaraya sıkıştırdığında, bana doğru bastırıyor, daha büyük formu dar mağarada kalan alanı kaplıyor.

Bu dar alanda klostrofobik hissetmem gerekirdi ama Corvak sıcak. Hem de çok sıcak. Bu durum donmuş beynime kazınırken, uyuşmuş elimi tutuyor ve ısıtmak için kolunun altına koyuyor. "Sana sahibim," diyor. "Seninle ilgileneceğim. Ağlamayı kes."

Hala sızlanıyor muyum? Ne kadar utanç verici. Başımı sallayıp ona biraz daha yaklaşıyorum. Elinden geldiğince bacaklarını benimkilere doluyor, sıcaklığını paylaşıyor ve kısa süre sonra onun büyük, hafif tüylü bedenine yapışıyorum. Dişlerimin takırtısı yavaşlıyor ve sıcaklık vücuduma geri dönmeye başladığında panik de azalıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Bu işte berbatım."

"Neye?"

"Hayatta kalmak. Hava çok soğuk."

Homurdanıyor ve ben bunu göğsünde hissediyorum. "Hayatta kalmak için yaratılmamışsın, benim gibi değilsin. Ama üzülme dişi. Sen benimsin ve seninle ilgileneceğim."

"Aidy," diye hatırlatıyorum ona. "Ve sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsun. Ben kimseye ait değilim. Ben Dünya'danım."

"Kafam karışık değil. Sen kesinlikle benimsin." Eli kolumdan aşağı kayıyor, sıcak ve bunu görmezden gelmeye karar veriyorum. "Ve adını hatırlamaya çalışacağım. Aay-dee."

Alışkanlıktan olsa gerek, adımla ilgili her zamanki açıklamamı yapıyorum. "Aidy, A ve D'nin kısaltması..." Duraklıyorum, çünkü bunun bir cevabı olduğunu biliyorum. Geçmişte yüzlerce kez söylediğim bir şey olduğunu biliyorum, ama ona ulaştığımda orada değil. AD neyin kısaltması? Anno Domini? Anna Danielle? Gerçekten hatırlayamıyorum. "Sanırım soğuk beynimi dondurdu."

"Bana kendinden biraz daha bahset o zaman."

Kendimle ilgili gerçekleri düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Sanırım ayağım hayvan dışkısında dinleniyor."

Nefesi bir hışımla kesiliyor ve güldüğünü fark ediyorum. Yerimizi belli etmemek için sessizdi ama yine de gülüyordu. Bunu duymak beni biraz daha iyi hissettiriyor, hayvan kakası ve her şey. "Burada dinleneceğiz ve bir sonraki hamlemizi düşüneceğiz, Aidy. Ayak parmaklarının arasındaki hayvan kakasına biraz daha dayanabilir misin?"

"Rüzgârdan uzak olduğu sürece, evet." Ona biraz daha yaklaşıyorum ve kollarını bana doladığında, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inlemek istiyorum. Islak bir vardiya giymem umurumda değil, neredeyse çıplağım ve ayaklarım sorgulanabilir yumuşak yığınların içinde dinleniyor. Corvak sıcacık ve bu harika bir şey. "Mağaranın sahibi geri döndüğünde ne yapacağız?"

Corvak, sanki her şeyin cevabı buymuş gibi, "Onunla savaşın, tabii ki," diyor.

Belki de öyledir.

BÖLÜM İKİ

CORVAK

ADRENALİN	YARIŞLAR	GEÇİŞ	BENİM
	DAMARLAR.	Bu o	ve

Beklediğim an.

Doğru, tehlikedeyiz. Bu gezegen misafirperver değil ve bize hiçbir silah ve nasıl hayatta kalacağımıza dair hiçbir ipucu verilmedi. Ama oyunun kuralları her zaman basittir - ödülünüzü kazanmak için hayatta kalın. Ödülüm hemen yanımda, buz gibi tenini ısıtmak için bedenime bastırıyor.

Bu yeni bir şey. Bir dişi hatırlamıyorum. Hiç yakınında bulunmadım. Onları uzaktan gördüm elbette ama benimki daha yeni bir birleşme. Diğer savaşları hatırlamıyorum, geçmiş zaferler ya da yenilgilerle ilgili yerleştirilmiş anılarım yok. Ne olduğumu ve her tür gladyatör oyununun kurallarını biliyorum ama pratik deneyimim yok.

Önemli değil. Yanımda, başarılı olursam kazanacağım her şeyi bana hatırlatan bu kadın varken, her zamankinden daha çok mücadele edeceğim. Bunu yapabileceğime eminim. Güvenli bir yerde bir kale kuracağım, Aidy'yi koruyacağım ve etrafımı fethedeceğim. Saldırgan bir oyun oynamak ve rakiplerimi alt etmek daha akıllıca olsa da

benim insan dişi bir engel olacaktır. Bu yüzden savunmaya geçmem gerekecek. Uygun bir tahkimat bulacağım ve düşmanların bana gelmesini bekleyeceğim.

Bunun iyi bir plan olduğuna karar veriyorum ve elimi tekrar dışının sırtında gezdiriyorum. Titreyen bir ses daha çıkarıyor, elleri bedenime doğru seğiriyor. Benimkine bastırılmış hali zevkli olsa da aletim tepki vermiyor. Sistemimde bir çeşit ilaç kaldığından şüpheleniyorum. Birkaç gün içinde ona sahip çıkabileceğimi umuyorum. Tekrar ısındığında tabii ki. Ben bile karda kışta ihtiyaçlarımı karşılamasını bekleyecek kadar kaba biri değilim. Sabırlı olabilirim. O zamana kadar ona ne kadar iyi bir bakıcı olabileceğimi gösterebilirim. Benimle kalmasının ne kadar akıllıca olduğunu ve ona nasıl bakacağımı. Sağlam bir planı olan güçlü bir erkek, hiçbir planı olmayan fevri bir erkekten daha fazla ödöl kazanacaktır.

bir sonraki adımın ne olacağına dair bir fikir.

Kadınım kollarımda ve kendimden çok memnun bir şekilde uykuya daldım.

Elbette uzun süre uyumuyorum. Tetikte kalmanın en iyi yolu kısa şekerlemeler. Dışarıda daha fazla kar yağmaya devam ederken ayak seslerini dinleyerek tetikte kalıyorum. Sıcaklık gece boyunca düşüyor ve benim dayanıklı formum bile soğğun acısını hissediyor. Aidy'nin dişleri takırdıyor ve böyle devam edersek acı çekeceğinden şüpheleniyorum.

Ayrıca, bir kale için aklımdaki şey sadece bir mağara cebi değildi.

Aidy şafaktan hemen önce uyanıyor, midesi gurulduyor. Bana doğru kayıyor, rahatsız ama küçük mağarada gidecek hiçbir yer yok. Onu uyandırmamak için bacaklarımdaki krampları görmezden geliyorum. Rahatsızlık oyunun bir parçası ve ben daha büyük ödöllelerin peşinden koşabilmek için bunu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Kollarımdaki dişi yumuşak bir dehşet sesi çıkarıyor. "Acı çekiyor musun?" Ona soruyorum, sesim kısık.

İçgüdüsel olarak bana yaklaşıyor. "Hayır. Ben sadece *Oz BüyüCüsü* senaryosunda uyandığım da tüm bunların bir rüya olduğunu görmeyi umuyordum. Öyle bir şansım yok."

Sanırım sözleriyle espri yapmak istiyor ama bunu söylemek zor. "Rüya değil. Burada benimlesin."

"Evet, fark ettim." Ellerini tekrar kollarımın altına sokuyor. "Yapışkan davrandıysam özür dilerim. Sen var olan tek sıcaklıksın."

Sanki umurumda da? Kızmasın diye saklamaya çalışsam da son derece eğleniyorum. Burada olmaktan memnun olduğumu öğrenirse pek de heyecanlanmayacağından şüpheleniyorum. "İstediğin kadar dokun bana. Ben seninim ve sen de benimsin."

"Titremem durduğunda, bunun ne anlama geldiğini soracağım. şimdilik bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum." Bana doğru kayıyor, elleri gövdemın üzerinde geziniyor. "İşemem lazım ve cevaptan korkuyorum."

"Yeterince uzakta bir yer seeeğiz ve kokularımızı gizlemek için orayı tekrar karla kaplayacağız."

Aidy iç geçirir. "Bunu söyleyeceğinden endişeleniyordum."

"O zaman buraya geri geleceksin ve ben dışarı çıkarken senin saklanmanı sağlamak için mağaranın girişini karla dolduracağım."

Arkasına yaslanıp sabahın alacakaranlığında bana bakıyor. "Beni terk mi ediyorsun?"

"Bu şekilde kalamayız. Sıcak tutacak giysilere, yiyeceğe ve kalacak güvenli bir yere ihtiyacınız var. Benim de silaha ihtiyacım var. Erzak arayıp durumu değerlendireceğim ve sonra sizin için geri döneceğim."

Bu fikirle mücadele ediyor. Yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum. Ama birkaç dakika sonra kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Sadece benim için geri döneceğine yemin et."

"Seni asla terk etmem. Savaşma sebebim sensin."

Aidy bu düşünce karşısında mutsuz görünüyor ama şikâyet etmiyor. "Fikrimi değiştirip olduğum yere işemeye karar vermeden önce banyo işimizi halledelim."

Kısa bir süre sonra, titreyen Aidy mağaraya döndü ve ben de girişi karla doldurdum, sonra da ayak izlerimi gizlemek için düzleştirdim. Temiz havanın ona ulaşması için küçük bir delik var ama onun dışında gömülü durumda, kokusu sürekli yağın kar tarafından neredeyse boğuluyor. Bulunması durumunda silah olarak kullanması için ona el büyüklüğünde sivri bir taş bıraktım ama umarım buna ihtiyacı yoktur. Savaşan ben olmalıyım.

Onu silahlandırmak bana oyalanamayacağımı hatırlatıyor. Doğal içgüdülerim bana yavaş gitmemi, ayak izlerimi dikkatlice gizlememi ve kokumu gizlemek için suyu kesmemi söylüyor. Ani bir hareket yapmadan önce etrafımı kolaçan etmemi ve her şeyi değerlendirmemi. Ama Aidy bana sarılmadığı zamanlarda çok titriyor. Geri döndüğümde değerli dişimin donmuş olduğunu görmek istemiyorum. Karın izlerimin çoğunu kapatacağını ummak zorundayım... ve eğer kapatmazsa, herhangi bir belayı atlatmak için savaşabilirim.

Şimdilik, malzeme bulmam gerek.

Takipçilerimi Aidy'nin kokusundan uzaklaştırmak için izimi özenle yeterince uzağa sürüyorum. Tatmin olduğumda, koku aramak için başımı her türlü esintiye doğru çevirerek yürümeye başlıyorum. İçinde bulunduğumuz kanyon dar ve derin, tek koku ise inini çaldığımız hayvana ait. Taze karda hiç iz yok, bu yüzden alanın etrafında daire çiziyorum, eğer yardım edebilirim Aidy'den çok uzaklaşmak istemiyorum.

Kanyonun ağzına doğru ilerlerken bir koku yakalıyorum. Tanıdık bir koku, praxiiian ve mesakkah karışımı, farklı ve keskin bir şey yapmak için.

Başka bir ekleme.

Tüylerim diken diken oluyor, rüzgâr dönüyor ve daha fazla koku taşıyor. Sadece mesakkah ve praxiian değil. Garip kokuları olan başka bir ek var, ve bir...moden? Bahse girerim hepsi gladyatördür.

Bizim için avlanıyorlar mı? Eğer öyleyse, hazırlanmam gerek. Yakındaki kayalıklardan birinin dibindeki gölgelere ve yapraklardan çok dikenlere benzeyen çalılık görünümlü bir çalının yanına çöküyorum. Bacaklarımın yakınındaki karın bir kısmını kazıyorum ve tüm vücudum gizlenene kadar çömelmiş halimin üzerine çekiyorum. Beni keşfetmeleri için çalıyı ya da çalkalanmış karı incelemeleri gerekecek ve gerekirse saldıracam.

Soğuğu görmezden geliyorum, hareketsiz kalıyorum ve bekliyorum. Etrafımdaki dünyaya konsantre oluyorum. Burada belirgin bir böcek yaşamı eksikliği var ve her şey inanılmaz derecede sessiz. Yüksek kanyonlar nefeslerimin yankılanmasına ve rüzgârda taşınmasına neden oluyor, bu yüzden solunumumu yavaşlatıyorum.

Sonra uzaktan sesler duydum.

Erkek sesleri. Geriliyorum, gerekirse savaşmaya hazırlanıyorum, çünkü bunlar muhtemelen benim gibi oyunlar için gönderilen gladyatörler. Onlar benim düşmanım.

Yakınlaşıyorlar ve birlikte seyahat ettiklerini fark ediyorum. Aptallar. Neden birlikte çalışasınız ki? Bir dişiyi paylaşamazsınız. Onu koruyabilecek en güçlü erkeğe ait olmalı. Tabii diğer tüm dişiler ölmediyse ve benimkini avlamıyorlarsa. Bu düşünce beni öfkeliyor ve pençelerimin tepki olarak şiştiğini hissedebiliyorum. Kimse Aidy'ye dokunmuyor.

Sadece ben.

Konuşmacılar saklandığım yerin yanından geçerken üç ceset saydım. Biri sürüngen, diğeri praksiyen doğaya sahip iki eklenti ve ağır yapılı bir moden. Mızrak taşıyorlar ve avlanıyor gibi görünüyorlar, ama o kadar gürültü yapıyorlar ki bir şey yakalayacaklarından şüpheliyim. Ben onları kolayca seçebilirdim, ama

Bir şey beni duraksatıyor. Kürk giysileri ve silahları var. Onları bir yerden almışlar.

Kendim ve Aidy için gerekli malzemeleri nereden alabileceğimi öğrenmeliyim.

"Ya ölü bir şey bulursak?" diye soruyor sürüngen olan diğerlerine. "Onu kampa geri getiremez miyiz?"

"Canlı olmalı," diyor moden, sesi derin ve gür. "Mavi şey çabuk ölüyor ve onu birine yerleştirmek için canlı olması gerekiyor."

Mavi şey mi? Birinin içine mi koydun? Kulaklarımı dikip dikkatle dinliyorum.

"Bah," diyor sürüngen. "Sanki dişilerden uzak duralım diye bize yoğun iş yüklüyorlarmış gibi geliyor."

"Onları kurtarmaya yardım ediyoruz," diyor moden. "Elbette bunun için bize sevgiyle bakacaklar. Khui soğuğa karşı yardımcı olur."

Praksiyalı hiçbir şey söylemiyor, diğerlerinin konuşmasına izin vermekle yetiniyor. Üçü karda ilerliyor ve sesleri anlaşılmaz hale geldiğinde saklandığım yerden çıkıp onları dikkatle takip ediyorum. Aramızda kokumu alamayacakları kadar mesafe bırakıyorum ve rüzgâr da benim lehime esmeye devam ediyor.

Ben yetişene kadar, yavaş hareket eden, yuvarlak, tüyleri olan bir canavar yakaladılar. Onu bir top gibi kavrayan ve canavarın kaçma çabalarını görmezden gelen modenin elinde kıvranıyor. Kanyonun gölgelerine saklanarak kenara çekiliyorum, üç cahil erkek etrafta durup ödülleri tartışırken.

"Bu yaratığın bir tane olduğunu nereden biliyoruz?" diye soruyor sürüngen.

Praksiyalı sonunda konuşur. "Gözler. Mavi parlıyorlar.

Bu da parazitin aktif olduğu

anlamına gelir." Bir parazit.

İlginç.

"Bir bakayım," diyor sürüngen ve moden ona uzatıyor.

Yaratık hemen çılgınca kıpırdanır ve sürüngen tutuşunu kaybeder. Onu tekrar yakalar, ancak boynundan tutup çeker ve yaratık gevşer.

"Onu sen öldürdün. Aptal." Praxiian'ın sözleri hoşnutsuz bir hırıltı. "Artık onu geri getiremeyiz."

"Ellerim çok güçlüydü," diye itiraz ediyor sürüngen. "Öldürme içgüdüm beni ele geçirdi. Çünkü ben çok şiddetli bir savaşçıyım."

Alaycı bir şekilde homurdanmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Birisi kendini çok beğeniyor.

Moden konuşur. "Aç onu. Birimiz için khui'yi alabilir ve eti kampa geri getirebiliriz. Her şey bitmiş değil ama acele etmeliyiz." Praksiyene döner. "Henüz bir khui'n yok Valmir."

Praksiyalı başını sallar ve diğerinden ölü hayvanı alır. Küçük, kaba bir bıçak çıkarıp keserek açıyor ve kan kokusu rüzgârı dolduruyor. Bir süre sonra, parlayan mavi bir filamente benzeyen bir şey çıkarır ve parmaklarının üzerinde uzatır. "Bir solucana benziyor."

"Bu bir solucan, ama başka ne seçeneğiniz var ki? Hayatta kalmak için gerekli." Moden sakinliğini koruyor. "Çabuk ol ki yaratığın ölümü boşuna olmasın."

Praksiyalı kolunu bir pençeyle kesip açıyor ve ben izlerken filamenti oraya yerleştiriyor. Gözlerimin önünde kayboluyor ve praxiian titreyerek yere yığılıyor.

"Harika. Şimdi onu kampa geri taşımak zorundayız." Sürüngen iğrenmiş. "Saatlerce uyanmayacak."

"Bunu avımızı öldürmeden önce düşünecektin," diyor moden. Çökmüş praxiian'ı kaldırmak için eğiliyor ve bunu yaparken gözlerinin normal moden siyahı yerine soluk bir mavi olduğunu fark ediyorum. İlginç.

Bir

parazit.

Mavi

gözlü.

Hayatta kalmak için gerekli.

Soğuşa iyi gelir.

Tüm bunlar büyüleyici ve değerli bilgiler. Kendime ait bir yaratık bulmalıyım. Eğer söyledikleri doğruysa, Aidy ve benim yeni çevremizde başarılı olabilmemiz için bu solucanlara ihtiyacımız var.

Erkeklerin ayrıldığı yönü izliyorum, tüm zaman boyunca tartışıyorlar ve ben ters yöne gidiyorum. Av kokusu alana kadar karların arasından ilerliyorum, sonra da eski mesakkah kokularıyla dolu bir patika. Bir çeşit iz. Av hayvanını ve hangi yöne gittiğini not ediyorum ve izi biraz daha takip ediyorum, Aidy için erzak ihtiyacım av hayvanından daha ağır basıyor. Ne de olsa onu geri getirdiğimde canlı olmalı ve eğer yakında sıcak giysiler bulamazsam Aidy olmayabilir.

Patika sonunda beni üzerinde gerilmiş deri bir perde olan küçük bir mağaraya getiriyor. Burada her yerde insan kokuları var ve mağaranın içine daldığımda sevinçle bağırmak istiyorum. Erzaklar buraya yığılmış. Düzinelerce kürk ve kurutulmuş et, sepetler ve yığınlar halinde özenle paketlenmiş. Kökler ve ateş yakma malzemeleri var. Kürk pelerinler, balık ağları ve birkaç mızrak var. Oyma kemik bıçaklardan bazılarını, bir mızrağı ve bir torba yiyecek maddesini alıyorum. Kürklerden birkaçını kollarıma doluyorum ve Aidy'nin beni titreyerek ve yalnız beklediği mağaraya doğru uzun bir yürüyüş yapıyorum.

Mağaranın girişini kazdığımda, tamamen sessizdi. Adını söylediğimde kıpırdamıyor ve ben sürünerek yanına girene kadar soluk soluğa kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Uyuyor muydun?" diye sordum.

"Ben... Bilmiyorum." Dişleri takırdıyor ve dudakları morarmış. Bundan daha da endişe verici olanı, yüz ifadesi sersemlemiş, sanki odaklanamıyor gibi. Bana uzanıyor ve elleri buz kütleleri gibi.

"Battaniye ve yiyecek buldum," diyorum, dar alanda elimden geldiğince onları bedenlerimizin üzerine yığıyorum. "Birini altına koy

Böylece soğuk kayanın üzerinde yatmak zorunda kalmazsın, geri kalanını da üstümüze koyarız. Vücut ısısı yine de en iyisidir."

Başını sallıyor ve beni takip ederek battaniyeleri taşımama yardım ediyor. Bir süre sonra titremesi azalıyor, yanakları sıcaklıkla kızarıyor. "Pekâlâ," diyor sesinde neşeli bir ton tutmaya çalışarak. "Bu neredeyse katlanılabilir bir durum."

Eğlenerek ofluyorum. "Büyük övgü."

"Üzgünüm. Ölmek üzereyken iyimser olmak zor."

Yorgun sözleri beni endişelendiriyor. Bu benim nihayet oynama ve yeteneklerimi gösterme şansım ve ödülümün üzerimde ölmesini istemiyorum. "Ölmeyeceksin. Bundan nasıl kurtulacağımızı çok iyi biliyorum. Sadece ben buraya canlı bir yaratık getirene kadar sabırlı ol."

"Canlı bir yaratık mı? Ne için?"

Hayatta kalması için kendisine bir parazit verilmesi gerektiği haberini nasıl karşılayacağından emin değilim. Şimdilik bunu atlamaya karar verdim. "Yiyecek getirdim. Bir depo mağarası buldum ve oradan erzak aşırdım. Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum. Gerçekten yemeğin var mı?"

"Ve su, her ne kadar kepçeyle alıp bir su kesesinde erittiğim kar olsa da."

"Hepsini alacağım. Seni şu anda öpebilirim." Kollarını bana doluyor, bahsettiği "öpücük" bu olsa gerek.

Onun mutluluğu beni memnun ediyor. Kolunu ovuyorum, cildinin ne kadar yumuşak olduğunu ve küçük formunun ne kadar kırılgan ve soğuk olduğunu fark ediyorum. Hiç iyi değil. "Sana göz kulak olacağımı söylemiştim Aidy."

"Biliyorum. Ben sadece... Zorlanıyorum." Küçük bir gülümsemeyle idare ediyor.

Mağaradan çaldığım kurutulmuş etten bir parça çıkarıp ona uzattım. "Ye. Dolu bir karınla kendini daha iyi hissedeceksin."

İkimiz de malzemeleri içimize çekiyoruz ama ben yemeğin çoğunu ona ayırıyorum. Aşırı baharatlı ve Aidy yerken birkaç kez öksürüyor, ancak yine de porsiyonunu yutuyor. Yemek yardımcı olacak

onu güçlendiriyor ve ikimiz de soğuk suyu yudumluyoruz. Tadı biraz çamur gibi ama umurumda değil. İçilecek bir şey. Aidy'nin titremesi sonunda duruyor ama ayak parmakları ve elleri tenimde soğuk kalıyor.

"Başkalarını da gördüm," diye itiraf ediyorum ona. "Birlikte çalışıyorlardı, muhtemelen bizi arıyorlardı."

Bana karşı sertleşiyor, endişeli. "Ne yapacağız?"

"Buradan ayrılıyor ve daha uzakta, kolayca savunabileceğimiz bir yere gidiyoruz." Yanağının yumuşak kıvrımı beni büyülüyor ve orasının da kolundaki kadar yumuşak olup olmadığını merak ediyorum. Parmaklarım seğiriyor, ona dokunmak için can atıyorum ama onun yerine kolunu okşamaya devam ediyorum. "Dinlendikten sonra tekrar seyahat edebileceğini düşünüyor musun?"

Kıkırdama olabilecek zayıf bir ses çıkarıyor. "Başka seçeneğim var mı? Bir yolunu bulacağım."

"Sadece sabırlı ol-"

Yakındaki karın çıtırtısını duyduğumda ara veriyorum. Kıpırdamadan duruyorum ve onu susturmak için elimi Aidy'nin ağzına koyuyorum. Elimin altında geriliyor ama itiraz etmiyor, gözleri kocaman. Nefes almıyorum, dinlemek için kulaklarımı zorluyorum. Diğer gladyatörler bizi buldu mu? Yoksa bu farklı bir yırtıcı mı?

Bir kar çıtırtısı daha ve ardından tanıdık keskin bir koku - mağaranın sahibi geri döndü.

Aidy'i korumalıyım.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda mağaranın ağzına bir gölge düşüyor. Devasa bir kedi kafası görüyorum ve bir an için Praxiiian Splice'ın bizi bulduğunu düşünüyorum. Bir saniye sonra, büyük bir pençe mağaraya doğru iniyor ve yaratık tıslıyor. Onu Aidy'den uzaklaştırıyorum, o geri çekilirken bile onu koruyorum. Bu bir Praksiyalı değil, nefesi kokan bir tür büyük boy tehlikeli kar kedisi.

Arkadaşımı alamayacak.

Yaratık kafasını daha da içeri sokarak ısırmağa çalışıyor ve parmaklarım kadar uzun dişleri ardına kadar açılıyor.

Aidy çığlık atıyor.

O daha fazla itip kakamadan kediyi ağzından yakalıyorum. O şey geriye düşüyor ve ben ayaklarımı kullanarak kendimi ileriye doğru itmeye devam ediyorum. Dişleri avuçlarımı kestiğinde bile ağzını bırakmıyorum. Başını ileri geri sallamaya başlıyor, beni sarsmaya çalışıyor ama ben sıkı tutunuyorum.

Onu geriye doğru iterken, yaratık serbest kaldığında kontrolü kaybediyorum, kafası artık mağara tarafından sınırlanmıyor. Onu takip etmek ve avantajımı korumak için çabalıyorum. Mağaradan çıktığım anda kedi üzerime atlıyor ve pençeleri ve dişleriyle derimi parçalamaya başlıyor. Zihnimin soğuk, mantıklı bir kısmı bunu bekliyor ve sakince tepki verebiliyorum. Yaratıkla boğuşurken, yüzünü kenara itiyorum ve ağır pençelerini savuşturmaya çalışıyorum, bir yandan da bir açıklık bekliyorum. Bir fırsat yakaladığımda, önce bir kulağını sonra diğerini tutuyorum ve tükürükle kaplı vahşi dişler neredeyse yüzüme ulaştığında, yaratığın kalçasına tekme atıyorum. Acıdan dikkati dağıldı ve ben de tüm gücümle kafasını yana doğru çevirerek, dövüşümüzde liderliği ele geçirmesine izin verirken depoladığım enerjiyi kullandım.

Yüksek bir çatlama sesi duyulur ve ardından yaratık yere yığılır, ölür.

Nefes nefese, altından çıktım ve her ihtimale karşı kafasını tekrar çevirdim. Güzel. Bir sorun halloldu. Mağaranın ağzına dönüyorum, birkaç metre ötede, çalkalanmış karın içinde. Aidy'nin yüzü gölgelerin arasından görünüyor, gözleri dehşetten kocaman olmuş.

Bir elimi uzattım. "Bıçak."

"Ne?" Kızın yanıtı şaşkıncı.

"Yanımda bir bıçak vardı. Taştan yapılmış bir tane. Onu buraya getir."

"Ölmedi mi?"

"Oh, çok ölü." Tereddütle delikten çıkıp soğuk havaya doğru sürünmesini izliyorum. "Ama onun parazitine ihtiyacımız var."

Bıçağı bana uzattı, yüzü anlamsızdı. Yaratığın yanında diz çöküyorum, cesur fedakârlığı için teşekkür ediyorum ve bıçağı göğsüne saplıyorum. Aidy yanımda titreyen bir ses çıkarırken bile yaratığı kesip açıyorum. "Bekle, parazit mi dedin?"

"Ben yaptım." Kanayan boşluktan organları çıkarıp parlayan mavi filamentleri arıyorum. Hiçbir yerde göremiyorum, o halde kalpte olmalı. Anlaşıldı, çünkü kalp ulaşılması en zor olan organ. Bıçağı bir kenara bırakıp iki elimi göğüs kafesinin üzerine koyuyorum ve ellerimin altında hissettiğim çatlağı tatmin edici bir şekilde ayırıyorum.

Orada, kemiklerden oluşan kafesinde yuvalanmış kalp, hâlâ içinden parlıyor. Onu çekip çıkarıyorum ve olgunlaşmış bir meyve parçası gibi elimde ezıyorum. Oradan, bizim kadar soğuktan nefret ederek kıvranan ve kıpırdayan parlayan filamentleri çıkarmak çok kolay.

Kollarım dirseklerime kadar kana bulanmış halde tutuyorum ve Aidy'ye gösteriyorum. "Bu bizi kurtaracak."

Uzun bir süre ona bakıyor. Ben izlerken gözleri tekrar beyaza dönüyor ve sonra yere yığılıyor.

Güç gösterilerim için övgü dolu sözler söylemediği için biraz sinirleniyorum ama kendime havanın soğuk olduğunu ve Aidy'nin acı çektiğini hatırlatıyorum. En azından bilincinin kapalı olması yaratığı yerleştirmemi kolaylaştırıyor. Koluna küçük bir çentik atıyorum ve paraziti yakın tutuyorum. Sanki vücudunun sıcaklığını hissetmiş gibi, elimden fırlıyor ve kolundaki kesiğin içine giriyor.

Umarım dişimi öldürmemişimdir.

BÖLÜM ÜÇ

AIDY

Çok ısındım, ölmüş olmalıyım.

Günlerdir ilk kez uyandığımda kendimi tamamen sefil ve ölüme yakın hissetmiyorum. Bunun yerine, baygın ve lezzetli hissediyorum. Göğsümde ağır bir şey var ve havada duman kokusu var.

Duman...?

Gözlerimi açıp etrafıma bakıyorum, o küçük, boktan mağaranın tavanını burnumun birkaç santim ötesinde görmeyi bekliyorum. Ayaklarım hala kedi kakasına değiyor ve eğer yukarı bakarsam sonsuz kar ve terk edildiğimiz misafirperver olmayan yere bir bakış göreceğim. Ama tavan yüzüme yakın bir yerde değil ve bu sefer dalgalı, görüş alanımın hemen dışında sarkan bir sarkıt. Göğsüme kadar çekilmiş büyük tüylü battaniyeler ve altımda bir tane daha var. Duman kokusu devam ediyor ve yakındaki bir ateşin çıtırtısını duyuyorum.

Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve temizler.

Burası daha önce bulunduğumuz mağara değil. Şaşkınlıkla doğruldum ve Corvak'ı aradım. Mağaranın arka tarafında oturmuş, evrak çantası büyüklüğünde dokuma bir sepete benzeyen bir şeyi açıyor.

ve içindekileri kokluyor. Bana bakıyor ve başıyla onaylıyor. "Uyanmışsın. Güzel."

"Bir şey mi kaçırdım?" Bir esnemeyi bastırarak soruyorum. "Manzara değişikliği gibi mi?"

Buna cevap vermiyor, onun yerine "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Şaşırtıcı derecede iyi." Boynumu ovuyorum ve parmaklarım buz gibi hissetmiyor. Aslında, her yerim rahat hissediyor. Biraz tempolu mu? Evet ama tempoyla başa çıkabilirim. Ayaklarıma bakmak için battaniyeleri kaldırıyorum ve eminim ki temizler. "Ayaklarımı yıkadın mı? Hava mı değişti?"

Gözleri kısıldı. "Hatırlamıyor musun?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda yarı aç, kafası karışmış anılar sel gibi içeri doluyor. Corvak, kılıç dişli kaplana benzeyen bir şeyle savaşıyordu. Corvak, Cracker Jack kutusundaki ödülü arar gibi yarattığı kesip açıyor ve tüm organlarını karın içine itiyordu. Aradığı şeyi bulamayınca kaburgalarını kırıp kalbini ezdi ve sonra bana parlayan bir spagetti eriştesi uzattı.

Ondan sonra işler bulanıklaşıyor.

"Kaplan şeyini parçaladığını hatırlıyorum ama hepsi bu."

Yanıma gelip çömeliyor ve peştamalının neredeyse bitmiş olduğunu fark ediyorum. Artık kirli olan kumaş lime lime olmuş ve her şeyin dış hatlarını görebiliyorum. Ve her şey derken, oldukça büyük bir frank ve fasulyeyi kastediyorum. Tanrım. "Bana kolunu göster, Aidy."

Merakla elimi uzatıyorum ve o da parmaklarını tenimde gezdirerek bir şey arıyor. Herhangi bir kesik ya da çürük görmüyorum. Şaşırmış gibi homurdanıyor ve bakışları bana kayıyor. O kadar uzun süre gözlerimin içine bakıyor ki bu beni rahatsız ediyor. "Ne oldu?"

"Farklı hissetmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Yani, artık kığımın donmaması dışında. Bu sabah hava sıcaklığı yükseldi mi?"

"Günün çoğunu dışarıda geçirdin. Şimdi gece oldu."

Ne...? Gerçekten bu kadar uzun zamandır uyuyor muydum? Etrafımda mağaranın girişini arıyorum ama bulduğumda, bir tür sert bölme gibi görünen bir şeyle kaplıydı. Dışarıda hiçbir şey göremiyorum. En son uyandığımda güneş yeni doğuyordu ama sanırım şimdi karanlık.

Nasıl karanlık?

"Kafam çok karışık." Ellerimle yüzümü ovalıyorum ve buralarda bir yerden hafif bir mavi ışıltı geldiğine yemin edebilirim. Ona bakıyorum ve o hâlâ bana bakıyor... daha doğrusu gözlerime. "Ne oldu?"

Başını iki yana sallar. "Gözlerinin bu kadar canlı bir şekilde değişeceğini fark etmemiştim. Tahmin etmeliydim ama görmek şaşırtıcı. Diğer erkeğin gözleri seninkiler kadar parlak değildi."

"Gözlerim mi değişti? Sen neden bahsediyorsun?" Şakağıma dokunuyorum ama burada neyi kastettiğini görebileceğim bir ayna yok. "Nasıl değişti?"

"Onlar mavi. Tıpkı diğerleri gibi." Corvak düşünceli görünüyor.

"Diğerleri *ne*?"

"Karşılaştığım diğer gladyatörler. Gerekli paraziti bu şekilde öğrendim."

Onu yanlış duyduğumu biliyorum. "Gerekli" ve "parazit" kelimeleri bir arada kullanılmaz. "Ne gladyatörü? Ne paraziti? Bekle, diğer kurtulanlarla mı karşılaştın? Neredeler?" Mağaranın etrafına tekrar bakıyorum. "Kimseyi görmüyorum."

Corvak başını sallar. "Yanlış anladınız. Onlar müttefik değil. Bizi avlıyorlar."

Boğazım kurudu. "Avlanmak... bizi? Neden?"

"Çünkü oyun böyle oynanıyor. Ve bu yüzden bu mağarada uzun süre kalamayız." Sepeti bir kenara bırakıp bir sonraki eşyaya uzanıyor ve deriden yapılmış bir tür göğüs kemeri gibi görünen bir şey giydiğini ve derideki deliklerden yarım düzine kaba görünümlü bıçağın saplandığını fark ediyorum.

Silahlar. Çünkü sadece çevremiz için endişelenmiyoruz. Buraya düşen diğerleri için de endişeleniyoruz.

"Bana bu oyundan biraz daha bahseder misin lütfen?" diyorum baygınlık geçirerek.

Corvak deri bir keseyi açıyor, kokluyor ve sonra bana uzatıyor. "Yiyecek. Ye. Gücüne ihtiyacın olacak."

Ondan alıyorum. Nefis kokuyor ve geçen sefer bana getirdiği kadar acı değil. Bir parça kurutulmuş et çıkarıp temkinli bir ısırık alıyorum ve ağzımı yakmadığında daha büyük bir ısırık alıyorum. "Konuyu değiştirme. Bana şu oyunlardan bahset."

Başını sallayarak yememi izliyor ve sonra mağaradaki eşyaları ayırmaya geri dönüyor. "Benim gibi gladyatörleri klonlayanların bahis oynamaktan hoşlandıkları pek çok farklı oyun türü vardır. Arenalarda gerçekleşen organize oyunlar, rakip ahırlar arasındaki özel oyunlar ve gladyatörlerin uzak bir yere bırakıldığı ve hayatta kalmak için savaşmaları gereken bunun gibi oyunlar var."

Dinlerken çiğniyorum ama bir şey anlaşılmıyor. "Peki neden ben ve diğer kadınlar? Biz gladyatör değiliz. En azından ben olmadığımı biliyorum."

Başını sallıyor. "Ödül sensin."

Öksürüyorum, kuru etim boğazıma kaçıyor. "Özür dilerim, *ne* dedin?"

"Kadın köleler bazen gladyatörlere iyi performans göstermeleri için teşvik olarak sunulur. Siz buradasınız çünkü sizi kazanmak için sizin için dövüşmemiz ve muhtemelen sahiplerimizin izlemesi için daha heyecanlı bir drama yaratmamız bekleniyor."

Düşündükçe dudağım kıvrılıyor. Yani köpekbalıklarını kızdırmak için suya yem atıyorlar ve ben de yem miyim? "Bu gerçekten çok boktan."

"Endişelenmene gerek yok, çünkü sen benimsin." Başka bir kese alır, koklar ve bir kenara koyar.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Bunu söylerken düşündüğüm şeyi mi kastediyor? Ve eğer öyleyse, bu konuda ne yapmalıyım? Corvak'ın buraya geldiğimiz andan beri bana göz kulak olduğuna şüphe yok. Beni korudu ve yürüyemediğim zamanlarda beni taşıdı. Bilincim yerinde değilken benimle ilgilendi. Beni güvende tuttu. Sahiplenmeye başladığı gerçeği biraz rahatsız edici, ama onunla birlikte gitmekten başka ne seçeneğim var? Kendi başıma hareket edemem.

Görmezden gelmeye karar verdim. Hiçbir şey denemedi. Belki de "onun" olduğumu söylemesi bir tür çeviri karmaşasıdır.

Tabii, bu kadar. Bununla devam edelim.

Kurutulmuş etten bir ısırık daha alıyorum. "Ee... şimdi ne olacak?"

"Eğer kendini yeterince iyi hissediyorsan, bir hayvan bulup geri getireceğim. İçime koymak için parlayan mavi paraziti olan bir yaratık bulacağım. Böylece ikimiz de korunmuş olacağız. Diğerleri buradaki canlılarda parazit yoksa öldüklerini söyledi. Sende bir tane var, ben de kendime bir tane alacağım. Sonra diğerlerinden daha uzak bir yere doğru yola çıkacağız."

Sertçe yutkunuyorum, ağzım kuruyor. Tüm bu parazit konuşmaları beni endişelendiriyor. Hayatta kalmak için bir tanesine *mi ihtiyacımız var?* Buradaki *her* canlıda bir tane mi var? Keşke sorabileceğim başka biri olsaydı, çünkü hikayenin tamamını öğrenemediğimden endişeleniyorum, ama kimse yok. Corvak'ın söylediklerine güvenmek zorundayım.

Dürüst olmak gerekirse, Corvak şu ana kadar beni yanlış yönlendirmedi. "Sana güveniyorum. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Dönmem için burada bekle. Paraziti aldığım da, muhtemelen senin gibi bayılacağım. Uyanana kadar bana göz kulak olman ve beni koruman gerekecek."

Uyurken onu koruyabileceğimi düşünmesi beni garip bir şekilde etkiledi. "Seni izlemem için bana güveniyor musun? Ben sadece bir ödül olduğumu sanıyordum."

Corvak bana şaşkınlıkla bakıyor. "Elbette sana güveniyorum. Bu işte beraberiz. Hedeflerimiz aynı; hayatta kalmak istiyoruz. Hayatta kalmanın en iyi yolu diğerlerinden uzak durmak ve kendimizi daha güçlü kılmaktır."

Her şeyi o kadar basit, o kadar açık anlatıyor ki. Zayıflığımdan ya da seksi bir şeyden bahsetmiyor. "Sen benimsin" diye göğüs dövmek yok. Bu bir ortaklık, başka bir şey değil. Bunun üzerine rahatlıyorum ve yanlış anladığıma sevinerek ona gülümsüyorum. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Biliyorum," diyor, umursamaz bir tavırla.

Ama kendi payıma düşen işi yapmıyor olmak hoşuma gitmiyor. Bu gezegene geldiğimizden beri ağır işlerin çoğunu Corvak yapmak zorunda kaldı. Benim de üzerime düşeni yapmamın zamanı geldi.

BÖLÜM DÖRT

AIDY

CORVAK soğukta avlanmaya gidiyor ve ben mağarayı korumak ve eşyaları toplamakla baş başa kalıyorum. İncelemem gereken birkaç deri çuval ve kürk yığını var ve ben her şeye dokunup sıralıyorum. Bunları buraya kim bıraktıysa tonlarca iş yapmış. Kürklerin bazılarının bir tarafı sert, bazılarının içi o kadar yumuşak ki tereyağı hissi veriyor. Çeşitli türlerde kurutulmuş et paketleri var ve onları bir kenara koyarken atıştırıyorum. Mağaranın en arkasında, tıpkı korku filmi *The Descent*'te olduğu gibi rahatsız edici derecede büyük bir kemik yığını var, ama en azından karışımında insan kafatası yok. Küçük bir teselli.

Çok küçük.

Bol miktarda yiyecek var ama su yok, ama ateşim var ve onu nasıl tutacağımı biliyorum. Çölde yaptığım kamp gezilerine dair belli belirsiz bir ya da iki anım var, ardından ayakkabılarımı giymeden önce silkelediğime dair rastgele görüntüler geliyor aklıma. İsimler ve yüzler yok. Ama rastgele ayakkabı bilgisi? Korku filmi görselleri? O da var. Bu beni rahatsız ediyor çünkü temel bilgileri bilmem gerektiğini hissediyorum ama bilmiyorum.

Ancak eriyen kardan su elde edildiğini biliyorum ve bu da kolayca yapabileceğim bir şey. Sert deri keselerden birine kar doldurup erimesi için ateşin yanına koymak için epey zaman harcıyorum.

Kıyafet ya da ayakkabı bulamıyorum, bu yüzden ihtiyacımız olacağını düşündüğüm her şeyi iki çantaya doldurduktan ve birkaç mızrak ayırdıktan sonra kıyafet yapmaya yöneliyorum. Yakınlarda soluk kemikten yapılmış birkaç kaba bıçak var ve birini en büyük kürklerden birinden uzun, ince şeritler kesmek için kullanıyorum. İğne, iplik ve makas olmadan nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden en iyi seçeneğin kürkleri vücudumuza stratejik olarak yığmak ve sonra şeritlerle bağlamak olduğunu düşündüm. Daha küçük kürkler alıyorum, ayağımı onlarla kaplıyorum ve ayak bileğimin üstünde bir fiyonkla bağlamadan önce şeritleri çaprazlıyorum.

Ayakkabıları birkaç adım test ettim... ve hemen parçalandılar.

Bu işi yapmanın bir yolu olduğuna eminim, bu yüzden denemeye devam ediyorum, bir yöntem bulmaya çalışıyorum. Artık gerilmiş olan ince şeritleri ayağımın etrafına bir kez daha bağlıyordum ki dışarıdan gelen tiz bir hırıltı duydum. Bir bıçak kaparak girişe doğru koşuyorum, kalbim dehşet içinde çarpıyor.

Bölmeyi kenara çekiyorum ve Corvak'ın yaklaştığını görüyorum, kollarını uzatmış, kunduz büyüklüğünde kıvranan bir yaratığı tutuyor. Büyük sarı dişleriyle bana bir kunduzu hatırlatıyor ama kuyruğu yok ve gözleri ürkütücü bir şekilde mavi parlıyor. "Geri çekil," diye sesleniyor Corvak, yaratık tekrar avucunun içinde kıvrılırken bile.

Mağaranın duvarına yaslanarak, o elinde çırpınan yaratıkla içeri girerken yolundan çekiliyorum. Arkasında kar izleri bırakarak içeri dalıyor ve ateşin yanına geldiğinde yaratığı yere yatırıp derin bir iç çekiyor. "Özür dilerim," der yaratığa. "Fedakârlığın için teşekkür ederim."

O şeyi kafasını hızlıca çevirerek öldürüyor ve sonra bana dönüp elini uzatıyor.

Kollarının alt kısmının çizik ve yırtıklarla dolu olduğunu fark ediyorum. Bir düzine uzun şeritten kan akıyor ve elleri kanla kaplı. "Aman Tanrım, yaralanmışsın."

"Bekleyebilir. Bu yaratığın kurbanını ziyan etmeyelim. Bana bıçağını ver."

Sözsüz, onu teslim ediyorum. Yaratığı kesip açmasını izliyorum, her ıslak sesle irkiliyorum. Kalbi çıkarıyor ve içinden parlayan filamenti çıkarıyor, sonra onu koluna, açık bir yaranın üzerine yerleştiriyor.

O şey sürünerek derisinin altına girdiğinde gözlerim irileşiyor. "Ne oluyor lan?"

"Her şey iyi olacak..." Sözünü bitirmeden saçmalamaya başladı ve sonra baygın bir şekilde yana devrildi. Elimde kanlar içinde yerde yatan ölü bir yaratık, baygın, kanlar içinde bir uzaylı ve bir sürü soru var.

Çıldırıyorum. Sadece birazcık. Çünkü ben ne yapıyorum *şimdi* mi?

Her şey sırayla, Aidy, diyorum kendime ve hayal kırıklığı ve çaresizlikle savaşıyorum. Corvak da en az benim kadar mahsur kalmış durumda ama hiç telaşlanmadı. Her zaman bir planı vardı. Kendi planını yapmanın zamanı geldi. Ellerimi yüzüme sürüyorum, derin bir nefes alıyorum ve kendimi sakinleştiriyorum. Corvak'ın yardıma ihtiyacı var. Elleri kanıyor ve acı çekiyor mu bilmiyorum. Sonra ölü hayvanı temizleyebilir ve onunla ne yapacağıma karar verebilirim.

Kusma ihtimaline karşı Corvak'ın ağır bedenini yan yatırıyorum ve başının altına rulo yapılmış bir kürk sıkıştırıyorum. Bilinci yerinde değilken kollarını ve bacaklarını temizliyorum ve başka yaraları olup olmadığını kontrol ediyorum. Ayak parmakları buz kütlesi gibi, bu da bana soğuğa karşı sandığı kadar dayanıklı olmadığını düşündürüyor. Ayaklarından birini alıp gömleğimin altına sokuyorum ve ısıtmak için karnıma bastırıyorum. Bunu bir aşk romanında okumuştum ve iyi bir yöntem gibi görünüyor.

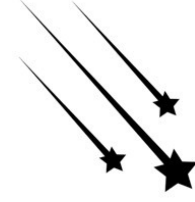
Ayaklarını ısıtırken kanamasını izliyorum ve yavaşlıyor gibi görünüyor. Bu iyi. Uykusu dinlendirici ama daha ne kadar uyutulacağını bilmiyorum. Aynısını bana yaptığında ben ne kadar baygın kalmıştım? Neredeyse tam bir gün, ama içimden bir ses onun fizyolojisinin muhtemelen bunu daha iyi kaldıracağını söylüyor... bu da uyanması için hazır olmam gerektiği anlamına geliyor.

Ölü yaratığa dehşetle bakıyorum. Yerde yatıyor, karnı yukarı dönük ve onu görünce midemin bulanmamasına çalışıyorum. Corvak fedakârlığı için ona teşekkür etti ve ben de bu şeyi mağaradan öylece atmak istemiyorum. Bizim için sadece akşam yemeği olsa bile, onun hayatının bir anlamı olmalı. Bu şey her neyse, onu nasıl keseceğimi öğrenme vaktim geldi. Katil Kunduz, karar verdim. Ona bir isim vermeliyim. Derin bir nefes alarak Corvak'ın ayaklarını battaniyenin altına geri sokuyorum ve ölü şeye doğru ilerliyorum.

Texas Chainsaw Massacre'daki kötü adamlar bu tür şeyleri hep yapardı, diyorum kendi kendime. Lanet bir hayvandan birkaç pırzola kesebilirsin. Süpermarket etlerinin nereden geldiğini sanıyorsun?

Midem bulandığı için kendimi azarlasam da, yemeğimin bana bakıyor olmasından gerçekten nefret ediyorum. Onu nasıl bifteğe dönüştüreceğimi b u l m a y a çalışırken yüzünü görmemek için bir kürkü o şeyin yüzünün üzerine bırakıyorum.

BÖLÜM BEŞ

CORVAK

Sert, ağrıyan bir sikle uyandım.

Güzel. En azından çalışır durumda. Bastırıcılar sistemimden çıkmış olmalı ve vücudum tepki veriyor. En azından endişelenecek bir şey daha azaldı. Elimi dokunmak, etimdeki rahatsızlığı gidermek için hareket ettiriyorum ama elimi kaldırdığımda sarılı ve örtülü olduğunu fark ediyorum.

Onu havaya kaldırıyorum ve bağlarına bakıyorum. "Neden böyle örtülüyüm?"

"Oh, uyanmışsın." Aidy ayağa kalkıyor ve ben baktığımda ateşi hoş bir yüksekliğe getirmiş ve üzerine bir sehpa yerleştirmiş. Bir kese sıcak ve lezzetli bir şey mağaranın havasını dolduruyor. Çok sıkı çalışıyordu. Yanımda diz çöküyor ve rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. "Burada oturdukça, yaralarının açıkta kalmasının güvenli olup olmadığını daha çok merak ettim. Bu yüzden onları tekrar temizledim ve üzerlerini kapattım. Antibiyotiğim yok, o yüzden en iyisini umuyordum."

Yanımda otururken kokusu bana doğru sürükleniyor. Kokusu her zaman güzeldi, ama bugün daha da güzel kokuyor.

Daha iyi. Eğilip elimdeki bağları çekiştirirken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Teni her zaman bu kadar yumuşak mıydı? Kokusu bu kadar baştan çıkarıcı mıydı? Kuyruk şeklinde geriye çekilmiş saçlarının ortaya çıkardığı güzel boynu, ağzımı oraya götürüp tenini tatmam için beni çağırıyor mu?

"Nasıl hissediyorsun, Corvak?"

Nasıl hissediyorum? İyi hissediyorum, ama ağır battaniyenin altındaki ereksiyon her an daha ısrarcı hale geliyor. Kalçalarımın arasında zonkluyor ve nabız gibi atıyor, sanki onun yakınlığına karşılık veriyor. Aidy deriyi elimden çekip alıyor ve parmağını artık iyileşmiş olan oyuklarımdan birinin üzerinde gezdirerek boğazından etkileyici bir ses çıkarıyor.

Bu küçük memnun ses aletimi zıplatıyor ve biraz ıslaklık şaftımdan aşağı damlıyor.

"Ellerin çok güzel görünüyor," diye nefes alıyor, sesi yumuşak ve boğuk. Sanki her hecede bana dokunuyormuş gibi hissediyorum ve elleri tenimde gezindiğinde kesem tehlikeli bir şekilde geriliyor. "Bu kadar hızlı iyileşmen inanılmaz."

"Belki de... bu... genetik... bunun için yetiştirildim..." İdare ediyorum. Küçük kulağının yanında kıvrılan bir tutam saç var ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Pençelerin geri mi çekiliyor?"

Bir elimi kaldırıp ona gösteriyorum ve onun keskin nefes alışını, elini boğazına götürüşünü büyük bir hayranlıkla izliyorum.

"Gözlerin artık mavi," diyor, bakışları benimkilere kayıyor. "Bununla bir ilgisi olabilir."

"Olabilir. Anlaştık." O kıvrımın tenimde nasıl hissettireceğini hayal etmeden duramıyorum, ya da parmaklarımı kulağının kabuğunda gezdirmeyi, ya da-

Alçak bir uğultu dikkatimi çekiyor. Ses önce uzaktan geliyor, sonra güçleniyor ve ondan geliyor gibi görünüyor.

Aidy başını kaldırıp mağaranın etrafına bakıyor ve o da benim kadar ürkmüş görünüyor. "Bu ses de ne?"

"Sen olduğunu sandım," diye itiraf ediyorum, doğruluyorum. Battaniye belime kadar inerek ereksiyonumu gizliyor ama göğsümü açıkta bırakıyor. Aşağı kayarken Aidy'nin bakışları sanki ilk kez görüyormuş gibi göğüs kaslarıma kayıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Aidy. Eli göğsüme gidiyor ve dokunuyor, parmakları oradaki tüylerin üzerinde hafifçe geziniyor. "Mırıldanıyorsun."

Elimi onunkinin üzerine koyup avucunu göğsüme bastırıyorum ve yüzünü izlemeye devam ediyorum. Pembe dudakları aralanıyor, nefes alış veriş hızlanırken burun delikleri açılıyor. Nasıl oluyor da şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey olabiliyor? Onu bu yüzden mi benimle gönderdiler? Oyunlarında başarılı olursam sahip olacağım şeyle beni baştan çıkarmak için mi? Eğer öyleyse, çok güzel çalışıyor. Ona sahip olma, onu kürklerin içine itme ve sonsuza dek benim yapma dürtüsüyle yanıp tutuşuyorum.

Elimi tutuyor ve göğsüne, göğüslerinin arasına götürüyor. "Sanırım ben de mırıldanıyorum. Hissedebiliyor musun?"

Başımı salladım.

"Bu ne anlama geliyor?" Bakışları ağızıma kayıyor.

"Bilmiyorum. Diğerleri mırıldanmadı." "Belki... belki onlarınkinde bir sorun vardı."

"Ya da bizimkiyle," diye karşılık veriyorum. Elim hâlâ göğsünde, parmakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Giyinik olduğu için tenine dokunamıyorum ama göğüslerinin kabarıklığını hissedebiliyor ve başparmağımla birini okşayabiliyorum.

Aidy'nin nefesi kesildi. Bakışları benimkilere kayıyor ve sonra öne doğru eğilip ağızını üzerime koyuyor.

Şok oldum.

Kıpırdamadan duruyorum ve bu hareketiyle tam olarak neyi başarmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Dudakları tekrar tekrar dudaklarıma değiyor ve ben bunu nahoş bulmuyorum. Anlamıyorum ama hoşuma da gitmiyor. Dişlerini kullanmasını, gerçekten saldırmasını bekliyorum ama yapmıyor. "Aidy, neden yüzümü yemeye çalışıyorsun?"

"Ne?" Sözlerim karşısında şaşkınlıkla arkasını döndü. Sonra da küçük bir sarsıntı geçirdi. "Tanrım, az önceki ben değildim."

Değil miydi? "Kimdi o?"

"Hayır, yani..." Ellerini gergin bir hareketle havada gezdiriyor. "Yani bu normalde yaptığım bir şey değil!"

Anlıyorum. Günlerdir birlikteyiz ve ilk kez yüzümü yemeye çalışıyor. Kafasının karışmasına şaşmamalı. "Acıktıysan belki de bir şeyler yemelisin."

"Ben aç değilim! Bu yüzden değil-" diye kekeliyor, sonra başını sallıyor. "Biliyor musun? Boş ver gitsin. Unut gitsin."

Sanki böyle bir şeyi unutabilirmişim gibi. Ama onun iyiliği için sanırım deneyeceğim. "O zaman bir an önce gitmeliyiz. Çok uzun zamandır aynı yerdeyiz ve diğerleriyle aramıza mesafe koymalıyız."

Ayağa kalkıyor. "Tamam. Hadi gidelim. Hazır olabilmemiz için sen baygınken eşyalarını topladım."

Neden bana kızgın görünüyor? Asıl üzülmesi gereken benim. Parçaladığı *benim* yüzümdü. Benim yüzümü yemeyi planlıyordu. Sanırım onun garip davranışları konusunda çok anlayışlı davrandım. O hazırladığı paketleri almak için döndüğünde ayağa kalkıp uzuvlarımı test ediyorum. Bir süre baygın kalmış olmama rağmen her şey yolunda. Ağrı yok, sızı yok, üşüme yok.

Şey, hayır... dinmeyen çok özel bir ağrı var.

Peştemalimin hüznünlü kalıntıları arasından fırlayan sikime bakıyorum. Belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor, ince malzeme uzunluğumun üzerinde çadır kuruyor. Ellerimi kalçalarımaya koydum, azalmasını diledim. Sikim zonklarken ve havada zıplarken yürüyemeyeceğim. Bunu azaltmanın bir yolu olmalı.

Ama ne? Böyle şeyler hakkında hiç deneyimim yok. "Şu anda yolculuk yapabileceğimden emin değilim."

Aidy arkasını döndü ve bakışları sikime kayd. Gözleri genişliyor ve ona bakıyor, bu sadece vücudumun daha da fazla tepki vermesini sağlıyor. Onun ilgisinin farkındalığıyla tenim karıncalanıyor ve eğer bir şey varsa, göğsümdeki uğultu daha da artıyor. Ben izlerken, sikimi örten kumaş nemli bir daire çiziyor.

"İlaçlarımın etkisi geçti." Bu konuda üzgün değilim. Sikimin dolu ve ağır olması çok iyi hissettiriyor, kesemin kalın ağırlığı, sikim dışarı doğru gerilirken bile alçakta sallanıyor.

"Oh. İlaç alıyordun. Anlıyorum. Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Sesi boğuk, yumuşak. Muhteşem. Aç. Kalçalarım, vücudumdan çıkan uzunluğa bakmaya devam ediyor.

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Böyle konuşmayı kesmeni istiyorum."

"Ne gibi?"

"İşte böyle." Vücudum sıkılaşıyor ve sikim bir kez daha şiddetli bir şekilde zonkluyor. "Ve bana bakmayı kes yoksa asla inmeyecek."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve başını sallıyor, ama bakmaktan vazgeçmiyor. Bakışları bana doğru kayıyor ve bakışlarında bir bulanıklık var, gözbebekleri parlayan mavinin içinde irileşmiş ve büyümüş. Benim uyarılmam onu etkiliyor ve havayı tatlı bir parfüm kaplıyor. Ondan geliyor gibi görünüyor.

"Aidy," diye uyarıyorum ama içten içe bana bakmaya devam etmesini istiyorum. Daha yakına gelmesini ve sikime iyice bakmasını istiyorum. Uzanıp benim için ona dokunmasını, beni okşadığında zonklamasının durup durmayacağını görmesini istiyorum. *Onu istiyorum... Onu istiyorum...*

Beni istemesini istiyorum.

Gözleri göğsüme yerleşiyor ve eli kendi göğsüne gidiyor. "Hâlâ mırıldanıyoruz."

"Fark ettim." O kadar yoğun ki taşaklarımı titretiyor, bu da uyarılmama hiç yardımcı olmuyor. "Biz kovalayacağız

Bu şekilde avlanmaya çalışırsak bölgedeki tüm avlar yok olur."

"Bu bir sorun olabilir," diyor Aidy. "Bunu nasıl durdurabiliriz?"

Omuz silkiyorum. Daha çok kalçalarımın arasındaki çıkıntılı, zonklayıcı sorunla ilgileniyorum. Her seferinde bir sorun. Kendime dokunmak, sikimi okşamak ve acısını dindirmeye çalışmak istiyorum ama Aidy'nin nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. İnsanlar ürkektir ve kafamın içinde, toplum içinde kendime dokunmanın kabul edilemez olduğunu söyleyen bir arka beyin hafızası var.

"Doğru," diye devam ediyor Aidy, içimdeki kargaşadan habersiz. "Ereksiyonunu kontrol altına alamazsan bunun bir önemi kalmayacak. Serinlemek için gidip kara falan atlayabilir misin?"

"Aşırı ısınmadım." Bir yanım öyle ama onu yatıştıracak kadar kar olduğundan şüpheliyim. "Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?"

"Ben nereden bileyim? Benim sikim yok ki!" Bana meraklı bir bakış attı. "Bilmiyor musun?"

Elimi sinsice önümde gezdirip sikimin yan tarafına sürterek Aidy'nin tepkisini izliyorum. Beni izliyor ama itiraz etmiyor, ben de şaftımı t a b a n ı n d a n , malzemenin içinden kavriyorum. Boğazımda bir inilti yükseliyor, çünkü onu sıkmak çok iyi hissettiriyor. "Anılarım yok. Sikim... daha önce hiç çalışmadı..." Nefes nefese kalmamak için nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama bu çok zor. O beni izlerken, ben sadece sikimi sıkmak ve ovmak istiyorum. Bu fantezinin bir parçası - onun bana hayran bakışları. "Önceki yinelemelerim... savaşa kadar... kayıtsız kalmak için bastırıcı bir rejimde tutuldu. Hiç savaşmadım..."

"Oh." Ağzını ayırıp yumuşak bir "O" sesi çıkarıyor ve aklım sikimi o küçük boşluğa sokma fikriyle doluyor.

Gözlerimi kapatıp hızlıca sarsıyorum. E l i m d e değil. Duramıyorum.

"Ne zamana kadar... sakinleşene kadar?" Sesi yine yavaşlıyor, boğuklaşıyor ve onun beni izlediğini biliyorum.

Ben. *Biliyorum.*

Ve bu beni *heyecanlandırıyor.*

"Söyleyemem..." Kendime dokunmayı bırakmak için hiç acelem yok. Gitmemiz gerektiğini biliyorum ama elimi tekrar şaftıma doğru sürüklüyorum ve kendimi tatmin etmekten başka bir şey umurumda değil gibi görünüyor. "Herhangi bir... yardım... takdir edilir. Çok... dikkat dağıtıcı."

Aidy öfkeli bir ses çıkarır. "Sırf sen istedin diye sana el işi yapmayacağım!"

Bu da gözlerimi açıp ona bakmamı sağladı. "El işi nedir? Sikler hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemiştin."

Yüz ifadesi telaşlanıyor ve elleri, paniklediğini anladığım şekilde çırpınıyor. "Bu sadece... ellerimi senin üzerinde kullanıyorum. Seni boşaltmak için. İnsanlar böyle şeyler yapar."

Her iki elimi de sikimin üzerine koyuyorum, tene dokunmamı engelleyen kumaştan nefret ediyorum. Bir elimle kesemi kavriyorum, diğer elimi de sıkmak ve şaftım boyunca sürüklemek için kullanıyorum. "El işi... böyle mi?"

Elleriyle gözlerini kapatıyor ve sonra parmaklarının arasından dışarı bakıyor. "Bunu benim önümde yapmaman gerektiğini bilmelisin."

"Neden olmasın? Beğenmedin mi?"

O tatlı, tuhaf koku havada daha da yoğunlaşıyor. Kesinlikle ondan geliyor, iyi bir mırıltı ile birlikte. Ellerin arasından izlemeye devam ediyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman neden senin önünde yapmıyoruz? Yanlış yapıp yapmadığımı söyleyebilirsiniz."

"Çoğu insan bunu kıyafet olmadan yapıyor."

Bunun için Kefe teşekkür et. Rahatsız edici kumaşı kenara itip sikimi serbest bırakıyorum ve onun irkilerek nefes almasına bayılıyorum. Ellerimi tekrar sikimin üzerine koyuyorum ve o haklı, bu durumu iyileştiriyor. "Çok daha iyi."

"Öyle mi?" Sesinde yumuşak, küçük bir aksama var. Bakmaya devam ediyor, bakışları büyülenmiş gibi. Önce mahmuzuma, sonra sikime bakıyor. Mahmuzuma, sonra sikime, tekrar tekrar. İkisi de onu büyülüyor. Eli boğazına gidiyor, parmakları kıvrılıyor ve tabanını okşuyor. "Kendine bakabilir misin?"

"Sikimin inmesini sağlamak için mi?" Bunun imkânsız olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bir şey varsa, her zamankinden daha zor. Harika da hissettiriyor. Varlığı, neredeyse onun hevesli ve aç bakışları kadar dikkatimi dağıtıyor.

Neredeyse.

"Evet, sanırım öyle." Aidy'nin bakışları tekrar bana kayıyor ve belli ki tedirgin bir şekilde koltuğunda kayıyor. "Kendini kontrol altına aldıktan sonra yolumuza devam edeceğiz."

Sanki kendimi kontrol etmeye çalışmıyormuşum gibi?
"Nasıl?"

Bir an düşünüyor, dudaklarını büzüyor ve ağzının bu hareketi kendimi tekrar okşama isteği uyandırıyor. "Hoş olmayan şeyler düşün," diyor. "Buranın ne kadar soğuk olduğu gibi şeyler."

"Ama soğuk, kürklerin altında birlikte olduğumuz anlamına geliyor," diye homurdanıyorum ve sıkılı elimi meydan okurcasına boyumdan yukarı, ucuna doğru okşuyorum. "Ve sen de ısınmak için çıplak bedenini bana bastırdın."

"Yaptım," diye fısıldıyor. "Her yerine sürtündüm, değil mi?"

Sözleri içimi bir enerji şimşegi gibi yırtıyor. Titreyen bir nefesle sikimi tekrar okşuyorum. "Konuşmaya devam et."

Tereddüt ediyor, ama sadece kısa bir an için. Sonra eli hafifçe önünden aşağıya doğru hareket ediyor. "Sabah uyandığımda meme uçlarım göğsüne bastırılmıştı, bacaklarım seninkilere dolanmıştı... Bu cehennem gibi soğuk gezegende olmanın tek iyi yanı buydu. Sen çok sıcaktın ve ben kendimi çok korunmuş ve güvende hissettim."

Onun sözleri ihtiyacımı ateşliyor. Onun savunucusu olmayı seviyorum. Onun benim olmasını seviyorum. Ben nefes aldığım sürece başka hiç kimse ona zarar veremez. "Seni korumam hoşuna mı gidiyor?" "Seni korumam hoşuna gidiyor mu?"

dişlerimin arasında, elim vahşice okşuyordu. "Seni güvende tutabileceğim gibi mi?"

"İstiyorum," diye nefes alıyor Aidy. "Bu konuda yalnız olmadığımı hissettiriyor."

"Seni asla yalnız bırakmam," diye söz veriyorum ona. "Asla. Eğer kaybolursan, gelip seni bulurdum. Ne kadar uzun sürerse sürsün."

Nefesi kesiliyor ve o tatlı koku havayı daha da dolduruyor.

"Bu yüzden mi senin olduğumu söylüyorsun?" Sesi yumuşak, ben onu okşarken bakışları hâlâ sikimde. "Kendini benden sorumlu hissettiğin için mi?"

"Çünkü sen benimsin." Onu sahiplendim. Şimdi ona bakan herkesi yok edebilirim. Yumuşak ve güzel, tatlı ve hoş kokulu ve gözleri kapandığında ve eli tümsekli bir göğsünün üzerinde gezindiğinde, onu işaretlemek istiyorum. Benim olduğunu iddia ediyorum. Elimini tekrar aletimin üzerinde gezdirip yaklaşıyorum ve sonra serbest bırakılmam içimde kaynıyor. Kalın beyaz iplikçikler halinde üzerine, derme çatma giysilerinin üzerine ve çıplak tenine sıcıyor.

Sıvılarımın onun tenindeki görüntüsünü seviyorum.
Bayılıyor.

Aidy yine soluk soluğa kalıyor ama onu işaretleme ihtiyacıma şaşırmış görünmüyor. Titriyor ve bana bakıyor, dudakları aralanıyor ama itiraz edecek bir ses çıkarmıyor. Son salıverme de içimde alevlenirken kesik kesik bir nefes alıyorum ve sendeliyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor yine, sesi çok yumuşak ve nazik.

Daha mı iyi?

İnanılmaz hissediyorum. Havayı kokladığımda, onun kokusu benimkine karışıyor. Bunun farkına varmak neredeyse elimin sikimin üzerinde olması kadar iyi hissettiriyor. Neredeyse. Ama başımı sallıyorum ve şimdi salgımla kaplanmış olan elime bakıyorum.

"Ben havlu olarak kullanabileceğimiz bir şey getireyim," diyor Aidy. "Sonra gidebiliriz."

BÖLÜM ALTI

AIDY

Bu parazitin beynimin bir kısmını yediğini düşünüyorum.

Çünkü az önce bir yabancının, hiç tanımadığım bir adamın, vahşi bir uzaylının memelerime boşalmasına izin verdim.

Ve hoşuma gitti. Teşvik ettim. Tekrar yapmasını istiyorum.

Kafam allak *bullak* oldu.

Göğsümdeki zonklayan uğultu neredeyse müzik gibi geliyor. Bu noktada, çok gürültülü. Sesi de hiç azalmadı. Sadece uğulduyor ve mırıldanıyor ve nasıl durduracağımı bilmiyorum. Kendimi çok iyi ve sağlıklı hissetmiyor olsaydım paniğe kapılırdım. Bu haliyle, sadece bir tuhaflık olarak görüyorum. Uykumda da duyacak mıyım? Kesinlikle. Durdurabilir miyim? Hayır. Açıklayabilir miyim? Açıklayamazsın.

Sadece mırıldanıyor.

Ama dışarı çıkıp karın içine girdiğimizde, ısıran rüzgâr her zamanki gibi şiddetli, ama yine de etkisi azalmış. Vücuduma stratejik olarak sarılmış kürk yığınlarıyla, sadece... rüzgar gibi geliyor. Artık buzun derimin ilk katmanını aşındırdığını hissetmiyorum. Bu parazit bana her ne yapıyorsa, beni sıcak tutuyor.

O. Belki de bu yüzden Corvak hayatta kalmak için ona ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Mantıklı.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum, yanaklarım sıcak. Kalkmış sikiyle ne yapacağını şaşırması oldukça etkileyiciydi. Sanki onu nasıl indireceğine dair hiçbir fikri yokmuş gibiydi. Sanırım söyledikleri doğruysa ve ihtiyaçlarını bastırmak için ilaç kullanıyorsa, seks hakkında hiçbir şey bilmemesi mantıklı olurdu.

Ve görünüşe göre bir boyun eğme saplantısı geliştirdim çünkü onun kendine dokunmasını ve bana nasıl sahip olduğundan bahsetmesini görmeye bayıldım. Hayatımda hiç bu kadar azgın olmamıştım ve kendime dokunma dürtüsüne zar zor karşı koydum. Şimdi bile karda ilerlerken, giysilerim kalçalarımın arasına sürtünüyor ve bana boşalamadığımı ve kaygan, muhtaç amımın bu gerçeğin çok ama çok farkında olduğunu hatırlatacak şekilde sürtünüyor.

Birkaç adım attığımızda Corvak duraksıyor ve kürkün altında meme uçlarımın gergin ve ağırlı olduğunu fark edip etmeyeceğini merak ediyorum. Ya da attığım her adımda amımın neredeyse gıcırdadığını. Bana bakıyor ve sonra omzumdaki çantayı işaret ediyor. "Çantayı bana ver."

Bilmiyorum, çünkü şimdiye kadar yükün çoğunu o taşıdı. Ben hayatta kalmak için mücadele ederken o çok şey yaptı. "İdare edebilirim. Üzerime düşeni yapmaya başlayacağım. Bundan sonra eşit ortaklar olacağız."

Corvak sadece bana bakıyor, ağzını çarpıtan ve alt dişlerini belirginleştiren bir gülümseme. "Eşit ortaklar mı?"

Sanki az önce şirin, sevimli ve inanılmaz bir şey söylemişim gibi söylüyor. Bir anda amım Sahra'ya döndü. Onu arzulamak için çok fazla.

Kendimi o anın içinde kaybettiğim için gerçekten aptalım.

Ona doğru kaşlarımı çatıyorum. "Peki plan nedir Corvak? Keşif yapan sendin. Nereye gidiyoruz?"

Büyük uzaylı ruh halimdeki değişikliği fark etmiyor. Sadece düşünceli bir şekilde göğsünü ovuşturuyor ve etrafımıza bakıyor. "Şimdiye kadar daha tehlikeli kayalar ve buzdan başka bir şey görmedim. Daha derinlere, hayatta kalmanın daha zor olduğu yerlere gideceğiz. Ne kadar yaşanmaz olursa o kadar iyi."

Onun düşünce tarzı benimkinin tam tersi gibi görünüyor. "Sence de dağlardan *çkmayı* denememiz gerekmez mi? Bundan daha iyi bir yer bulamaz mıyız?"

Bana attığı bakış, sanki dillerde konuşmaya başlamışım gibi, açıkça kuşkulu. "Dağlar savunulabilir. Kar her şeyi tehlikeli hale getiriyor. Eğer dağlarda kalmak tehlikeliyse, o zaman yapacağımız şey bu olacak ve bir kale kalesi kuracağız. Sonra da rakiplerimizi bize gelmeye zorlayacağız."

"Bir kale," diye tekrarladım. "Dağlarda mı?"

Corvak başını sallar. "Diğerlerinden daha uzun süre dayanacağız. Dayanmanın en iyi yolu onların üstünlük sağlamasını imkânsız hale getirmektir. Bu durumda, savunulabilir bir zemin istiyoruz. Kazacağız ve geri alınmayı bekleyeceğiz."

Mantıklı... sanırım. Eğer başka seçenekler varsa soğuk, misafirperver olmayan dağlarda kalma düşüncesini dört gözle beklemiyorum ama bu durumların uzmanı ben değilim. "Peki geri alındıktan sonra ne olacak?"

Kaşları çatılmış bir halde bana bakıyor. "Tam olarak emin değilim."

"Bunun beni daha kötü mü yoksa daha iyi mi hissettirdiğini bilmiyorum."

Corvak, "Bu bizim için belirlenmiş bir oyun," diye yanıtlıyor. "Tek yapabileceğimiz onu oynamak."

Onun pratikliği sinirlerimi yatıştırıyor. O haklı. Bu bizim için belirlenmiş bir şey. Tek seçeneğimiz başarılı olmak... ya da denerken ölmek. Ve içime parlayan bir solucan yerleştirildikten ve son birkaç gündür kirli mağaralarda uyuduktan sonra, ölmeye pek hevesli değilim.

Bu yüzden yürüyoruz. Ve karda ilerliyoruz. Sürüklenmeler derin ve sonunda Corvak'ın önümden yürümesine izin verdim, böylece

ilerleyebiliyor ve ben de açtığı yolda onu takip ediyorum. Sırtımdaki kürk ve yiyecek dolu çanta taş gibi ağırlaşıyor. Boynuma asılı çalıntı matara tuğla gibi geliyor. Corvak'ın çantamı almasına izin vermediğim için pişmanım, ama sızlanıp hiçbir şey taşımasaydım ne kadar sosis olurdum? Dişlerimi sıkıp katlanıyorum çünkü yapacak başka bir şey yok. Hiçbir vale gelip yükümü benden almayacak. Kimse gelip bizi bırakmayacak.

Gün ilerledikçe manzara değişir. Corvak kasıtlı olarak en misafirperver görünmeyen patikaları seçiyor ve daha da yükseğe tırmanmanın bir yolunu arıyor. Başka kimseyi görmüyoruz, yani planı işe yarıyor gibi görünüyor.

Saatler ilerledikçe kendimi daha da yenilmiş hissetmeye başlıyorum. Ayaklarımızı sıkıca saran kürkler kardan sıırıslıklam olmuş durumda ve keskin kayalar ayak tabanlarıma batıyor, çünkü kürk çok iyi bir koruyucu değil. Hava gittikçe soğuyor ve çevre gittikçe daha korkunç görünüyor. Manzarada da bir değişiklik yok. Çok az ağaç, çok az hayvan, sadece daha fazla kar, daha fazla kaya ve daha fazla sefalet.

Hava karardıkça, bulutlu gökyüzü çamurlu bir griden fırtına bulutlarına benzeyen koyu, gök gürültülü siyaha yakın bir renge dönüşüyor. "Yakında bir sığınak bulmalı mıyız?" Yürürken bir parça kurutulmuş et çiğneyerek soruyorum. Yolda birkaç lokma yedik ama Corvak mola vermedi ve ben de mola isteyen bir pısrık olmak istemiyorum. Ayaklarım zonkluyor, sırtım ağrıyor ve yüzüm rüzgârdan yanmış gibi hissediyor. Bunların hiçbirinden bahsetmiyorum çünkü pısrık olmak istemiyorum.

Göğsümde her ne oluyorsa hâlâ dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. Zaman geçtikçe uğultusu daha da artıyor, ta ki kulaklarım bu sesle dolana kadar.

Daha da kötüsü, düşüncelerim uygunsuzdu. Bütün gün. Bu sabahı ve Corvak'ın kendine dokunuşunu düşünüp duruyorum. Ne yapacağını şaşırılmış durumda. Bazı nedenlerden dolayı, aptalca şeyler söylese de

"Sen bana aitsin" ve "Sen benim ödölüksün" gibi sözler söylese de bana saldırmamasından korkmuyorum. Bunlar palavra gibi geliyor, özellikle de kendine dokunduğunda ve bunu daha önce hiç yapmadığını söylediğinde. Çoğu erkeğin bunu bu kadar rahat itiraf edeceğini sanmıyorum ama o bundan utanması gerektiğini bilmiyor. Ve onun için her şey yeni olduğu için, beynim kedi nanesi yemiş kedi gibi buna saldırıyor ve bütün gün kafamda iğrenç senaryolar çeviriyorum. Corvak'a sikinin gerçekte nereye gittiğini gösteriyorum. Sikini yalıyorum ve ilk kez bunu deneyimlerken yüzündeki ifadeyi izliyorum. Sikinin üzerindeki o baştan çıkarıcı garip çıkıntının neler yapabileceğini görmek.

Arkadaşım hakkında azgınca şeyler düşünmek için çok yanlış bir zaman gibi geliyor ama kendime engel olamıyorum. Düşüncelerim sürekli olarak daha öncesine, onun sikine, ne kadar tahrik olduğuna duyduğu hayranlığa geri dönüşüyor.

Onunla birlikte ben de soyunup kendime dokunsaydım ne yapardı?

"Burası uygun bir yere benziyor." Corvak önümde ağır bir çıkıntıya tırmanıyor, güçlü kolları ve bacakları bu işi kolaymış gibi gösteriyor. Kıcı benimle göz hizasında ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Parça parça kürklerle kaplı olsa da altındaki kabarcığın dış hatlarını görebiliyorum. Hatırladığım kadarıyla o peştamalin içinde harika bir kıcı vardı. Kuyruğu olsun ya da olmasın, o muhteşem kaslı hatlarını saklayamazdı, tıpkı bir erkek artistik patinajcının ya da baletin kıcı gibi. Çeyreklik zıplatabileceğiniz bir kık. Yüzünü içine gömüp kendini kaybedebileceğin bir kık. Bir kık-

Bekle, uygun bir yer bulduğunu mu söyledi? Kendimi dikkatimi vermeye zorluyorum, burnumu onun nefis kıcına gömdüğüm düşüncelerden arındırmak için başımı hafifçe sallıyorum. "Pardon, ne dedin?"

Kendini çıkıntıya çekmeyi bitiriyor ve sonra eğilip elini bana uzatıyor. "Gece uyumak için iyi bir yer. Gel de gör."

"Hâlâ dışarıda olduğumuzu söylersem partiyi bozmuş olur muyum?" Elimi onun elinin içine koyarken soruyorum. Öyle tırmanmıyorum

Corvak'ın beni bedenen yanına çekmesi gibi ve nedense bu beni tekrar tahrik ediyor. Çok güçlü. Çok formda. Çok güzel bir popo.

"Sen kaka yapan biri değilsin. Mağara da göremiyorum," diyor Corvak omuz silkerek ve arkasını işaret ediyor. "Ama bu kayaların altında rüzgâr sana dokunmaz ve sırtımız taşa dönük olur. Burası iyi bir nokta ve gece için savunulabilir. Sabah daha yükseklerle çıkmaya devam edeceğiz."

Açık havada uyumak. Yaşasın. Eğer bu *Pitch Black* filmindeki gibi bir şeyse, hava karardığı anda ölmüş olacağız. Eğer bu bir *Predator* olsaydı, uzaylılar tarafından anında bulunurduk. Eğer bu bir zombi filmi olsaydı, kolay hedef olurduk. Mızımız tepkimi geri alıyorum, çünkü hiç yoktan bir mağara yaratacak değil ya. Elinden geleni yapıyor. Kayalık çıkıntıya bakıyorum. Kayaların üzeri buz, kar ve sarmaşık benzeri sarmaşıklarla kaplı, ama kayanın altında, yarı açık bir istiridye gibi, çıplak kaya var, sadece kendimizi içine sıkıştırıp gece boyunca sarılmamıza yetecek kadar.

Aslında... sarılma düşüncesi aklıma geldiğinde, bundan nefret etmiyorum. "Kulağa bir plan gibi geliyor. Teşekkürler, Corvak. Bu şey için iyi bir gözün var."

Homurdanıyor ama övgülerimden memnun olduğunu sanıyorum.

"İstiridyenin" karnına sürünerek giriyorum ve oturduğumda başım kayalara zar zor değiyor. Corvak benden daha uzun, bu yüzden rahat edebilmek için biraz daha eğilmesi gerekiyor. Eşyalarımızı yerleştirdikten sonra kürkleri ikimizin etrafına yığıyorum ve fena değil. Ateşin olduğu mağara kadar rahat değil ama idare eder. Çantayı yastık gibi başımın altına sıkıştırıp kıvrılıyorum ve bir parça daha kurutulmuş et atıştırıyorum. "Ne uzun bir gündü."

"Biraz uyu. Nöbeti ben alacağım." Göğsünü ovuşturuyor, yüzünde huysuz bir ifade var.

"Ben de izleyebilirim."

"Zayıf ve kırılgansınız ve gücünüze ihtiyacınız var. Uyumak yardımcı olacaktır."

Yine "zayıf" yorumu. Yani, elbette, ilk bir iki gün beni bedenen taşımak zorunda kaldı, ama bunu gerçekten yüzüme vurmak zorunda mı? Burada kadınlığımı öldürüyor. "Söylediğin her şey şovenist olmak zorunda değil, biliyorsun."

"Chau-ne?"

"Ben büyük güçlü adamım," diyorum mağara adamı gibi bir sesle. "Sen cılız kadın."

"Sen cılız bir kadınsın."

Kekeliyorum. "Ama bu konuda bir pislik olmak zorunda değilsin!"

"Hiçbir şey olmaya çalışmıyorum," diye hırlıyor Corvak bana. "Bizi *hayatta* tutmaya çalışıyorum."

Tabii, beni kötü adam gibi göster. "Biliyorsun Ne? Bütün saati alabilirsin. Yıkanacağım ve sonra uyuyacağım."

"Güzel."

"Tamam!" Kozamızın kenarına gidip temiz görünen bir avuç kar topluyorum. Muhtemelen o kadar da temiz değil ama şu anda benden daha temiz, o yüzden işimi görür. Avucumda eridiğinde, suyu tüm vücuduma sürüyorum, tamamen giyinikken elimden geldiğince banyo yapıyorum. Kıyafetlerimin altındaki önemli kısımları ovuyorum, yüzümü yıkıyorum ve sonra yüzümden uzak tutmak için kirli saçlarımı örüyorum. Corvak hiçbir şey söylemiyor. Kendimi temizlememi izliyor ama ona görececek bir şey vermiyorum. Kendimi yenilenmiş hissettiğimde tekrar battaniyenin altına giriyorum ve kürkleri burnuma kadar çekiyorum. Ne kadar sorunlu olduğunu görmediği için onu sikeyim. Belki güvenli bir yere vardığımızda ayrılabiliriz ve o kendi yoluna gider, ben de kendi yoluma.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, uyumaya ve bugünü unutmaya kararlıyım.

Yine de gözlerimi kapattığımda, onu düşünüyorum, gözleri parlıyor ve mavi ve önünde okşarken horozuna perçinlenmiş

Yüzümü. Sesimi ne kadar çok sevdiğini. Battaniyeleri ve yiyecekleri önce bana verdiğini ve benimle ilgilenildiğinden emin olduğunu. Bana yardım etmek zorunda kaldığında asla gözlerini devirmez. Kıçımı vadilerden ve sarp kayalıklardan geçirmek zorunda kaldığında bile asla sinirlenmiyor.

Sanırım şovenist bir uzaylıyla sıkışıp kalacaksam, o kadar da kötü değil. Muhtemelen ona şovenist olmamayı öğretebilirim. Bunu öğrenebilir, tıpkı duyarlı sikiyle nasıl başa çıkacağını öğrendiği gibi.

Duyarlı, kalın, sulu siki.

Düşüncelerim değiştiği anda daha yüksek sesle mırıldanmaya başladığıma yemin edebilirim ve bu beni uykuya dalmaktan alıkoyuyor. Aslında, şu anda onun siki ve kendine tekrar dokunmasını ne kadar çok istediğim dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Kafam karmakarışık. Cep mağarasında, ayaklarım kedi pisliği içindeyken kendimi daha iyi hissetmem ironik, çünkü onun yanında kıvrılmıştım, bedenlerimiz birbirine bastırılmıştı.

Kalçalarımı sıkarak Corvak'a bakıyorum. Omuzlarına bir kürk sarmış ve kamburunu çıkarmış, açık geceye bakıyor.

"Hava karardıktan sonra kimsenin bu kadar yükseğe çıkacağını sanmam," diye fısıldıyorum. "Neden gelip benimle uzanmıyorsun?"

Bakışları bana doğru kayıyor, vücudumun üzerinde geziniyor. "Üşüyor musun?"

"Hayır, ama sen battaniyenin içinde yanımdayken kendimi daha iyi hissediyorum." Bu cesur bir ifade. Muhtaç bir ifade. Bir kumar. Beni yeniden çaresiz görebilir... ya da benim kadar tahrik olup bana katılabilir. Çenemi kapalı tutmalı ve güçlü olmaya, sessiz, düzgün bir ortak olmaya devam etmeliyim, ama göğsümdeki bu aptal uğultu dikkatimi dağıtıyor. Kulaklarımda uğuldayıp dururken, düşüncelerimi boğarken doğru düşünmek zor.

Corvak sadece bir an tereddüt ediyor ve sonra bana katılıyor. Çıkıntının altından sürünerek yanıma geliyor ve omuz şalını üstümdeki yığının üzerine atıyor. Bir an sonra nemli botları bacaklarıma sürtündü ve yüzümü buruşturdum, çünkü

benimkini tekmeledi. "Islak kıyafetlerinden kurtulabilir misin?" diye sordum. "İğrenç hissediyorum."

Duraklıyor ve sonra karanlıkta bana bakıyor, parlayan, kesik gözleri seçebildiğim tek şey. "Çiftleşmek mi istiyorsun?"

Cesareti ve sesindeki suçlayıcı ton karşısında kekeliyorum. "Ne oluyor lan?!"

"Bu geçerli bir soru," diye karşılık veriyor, ayaklarındaki ıslak kürkleri kaydırıp battaniyenin altından çıkarırken bile. "Bütün gün garip bir kokun vardı. Sana sikimi gösterdiğimden beri."

"*Koktuğumu* mu söylüyorsun?" Omzunun üzerinden işaret ediyorum. "Hemen bu battaniyelerden çık. Lanet fikrimi değiştirdim."

"Hayır," diyor, emirlerimi görmezden gelerek. Onun yerine eğiliyor ve burnu tam yüzüme geliyor. "Garip bir koku olduğunu söylüyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama senden geldiğini biliyorum." Derin bir nefes alıyor ve neredeyse inlediğine yemin edebilirim. "Kesinlikle senin kokun."

Uyarılmam -ve kızgınlığım- azaldı. Şimdi endişeliyim. "Ne tür bir koku? Çürüme kokusu gibi mi?" Ya parazit bana bir şey yaptıysa? Ya da içimdeki bir şeyi öldürdüyse? "Donmanın kokusu var mı?"

"Bu güzel bir koku. Tatlı bir koku."

"Çürümüş etin tatlı bir kokusu vardır," diye belirttim. "Bu çürük değil. Ağız sulandırıcı."

Son kelimeyi söyleme şekli ayak parmaklarımı kıvırıyor.

Ağız sulandırıcı mı?

Corvak homurdanıyor ve aramızdaki battaniyenin altına kayıyor. "En güçlüsü burada."

Ve adam derilerimin arasından amımı avuçladı.

Bacaklarımın arasındaki elini görünce şaşkınlıkla ciyakladım.

"Ne oluyor lan?!"

Amımı avuçluyor, sanki suyu sıkılacak bir meyveymiş gibi sıkıyor. "Neden bu kadar güzel kokuyorsun? Bu koku nereden geliyor?"

Kıvranıp kaçmak istemekle tekrar yapmasını istemek arasında gidip geliyorum. Hormonlarımı çıldırtıyor. "Bildiğim gibi mi? Giydiğim şey yüzünden mi?" Tahrik kokumu almıyordur herhalde, değil mi? Kat kat giyiniyorum. "Koku alma duyun tam olarak ne kadar keskin?"

"Son derece." Corvak giysilerimi çekiştiriyor. "Seni açacağım, böylece kokunu bulabilirim."

"Bunun akıllıca olduğundan emin miyiz?" Kendi kulaklarıma bile nefesim kesilmiş gibi geliyor. Bu kötü bir fikir. Hem de çok kötü bir fikir. Yine de onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Aksine, bundan sonra ne yapacağını görmek istiyorum.

Corvak kürklerimin ilk katmanını çekip çıkarıyor ve çok zorlanan deri şeritlerden biri bir çırpıda açılarak geçici giysilerimin geri kalanını bir kürk yığınının içine bırakıyor. "Her şey yolunda Aidy. Sadece iyi olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Oh, iyiyim." Mırıldanıyorum, azgınlığım ve kafam karışık ama iyiyim.

Derimin son parçasını da bir kenara ayırıyor ve sonra kalçalarımın sıcak bir nefes hissediyorum. Alçak iniltisi battaniyenin altında boğuklaşıyor. "Aidy, bu da *ne*? Neden burada bu kadar güzel kokuyorsun?"

Kahretsin, uyarılmışlığımın kokusunu alıyor. "Paniğe gerek yok, ilgili bir arkadaş olduğun için teşekkürler, burada her şey yolunda" diye geveliyorum. Elimini alnına bastırarak onu kalçalarımın tepe noktasından uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Bırakalım şunu-"

Kalçalarımı kavırıyor ve beni kürklerin altına çekiyor. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Bundan gururum kırılmadan kurtulmamın imkânı yok. Yüzüm sıcak ve kızarmış, başparmağı dolgun tümseğime bastırıp yarığımıza doğru ilerlerken ciyaklıyorum. "Bilmen gerekiyorsa, bu doğal. Amım... ıslanıyor."

"Islanmak mı? İçindeki sıvıyı ovaladığımı zamanki sikim gibi mi?" Tekrar homurdanıyor ve başparmağı kayıyor

amımın dikişinin üzerinde, nefesi tıslıyordu. "Burası çok ıslak. Benimki böyle kokmuyordu."

Hırıldıyorum, kalçalarım birbirine yapışıyor. Onları birbirinden ayırıyor, başparmağı tekrar yarığımı sıyrıyor ve boğazımdan çok saçma bir ses çıkıyor. Nefes nefese kalıyorum, sonra cevap veriyorum. "Sanki... tahrik olduğumda... vücudum kayganlaşıyor... büyük bir penis, bir çiftleşme partneri umuduyla. Kokladığın şey bu."

"Ve bütün gün kayganlaştırıcı mı kullandın?" Sesi boğuklaşıyor. "Neden kendine dikkat etmiyorsun? Benim yaptığım gibi?"

Dudaklarımı yalıyorum ve cevabımı düşünüyorum. Parmakları tenimde seğirirken düşünmek zor. "Bilmiyorum. Garip geldi. Benim geldiğim yerde böyle şeyler özeldir. Bir yabancının önünde kendine dokunmazsın."

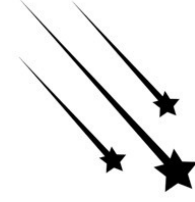
"Ama ben yabancı değilim," diye yanıtlıyor Corvak ve parmağı kıvrımlarımda geziniyor, klitorisimle tam olarak dalga geçmiyor. Daha aşağıları keşfederken, vücudumun girişini bulup bir parmak ucuyla test ederken titriyorum. "Ben seninim, tıpkı senin benim olduğun gibi. Ve sen bana yardım ettin."

"Evet, ama..." Hissettiklerimi nasıl açıklayabilirim, bunun normal bir serbest bırakma olup olmayacağını bilmiyorum? Tek seferlik bir şey olmayacağını? Kendimi çok heyecanlı, çok vahşi hissediyorum. Kalçalarımı onun eline doğru sallayarak inliyorum. "Ve şimdi iyi misin? Bu sabah kendine bir kez dokunduktan sonra mı?"

İri parmağı tekrar göbeğimin girişine bastırıyor ve ben vücudumu sallayarak ondan daha fazlasını almaya çalışıyorum. "Ben öyle demedim. Şu anda çok tahrik oldum, Aidy. Sikim ağrıyor. Zonkluyor. Ve onu tekrar çıkarıp sana püskürtmek istiyorum."

Aman Tanrım. Bunu ben de istiyorum. "Göster bana."

BÖLÜM YEDİ

CORVAK

AIDY onu tekrar kokumla kaplamamı mı istiyor? Aletimin kalın, buruk salgısını tenine püskürtmemi mi? Bu düşünceyi seviyorum. Beni açlıkla dolduruyor.

...ve yine de kalçalarının beşiğinden ayrılmak için acele etmiyorum. Burada inanılmaz derecede yumuşak ve sıcak. İnanılmaz güzel kokuyor, vücudu onun istekleriyle ıslanmış. Battaniyenin altında, kokusu yoğun ve baş döndürücü, beni çevreliyor ve her nefesimi parfümlüyor. Ağzımı sulandırıyor.

Kalçalarını parmaklarıma doğru sallıyor ve tekrar inliyor, bu ses ihtiyaç ve sıkıntıdan kaynaklanıyor. Bu sesi tanıyorum. Geçmişte de yardıma ihtiyacı olduğunda bu sesi çıkarmıştı. Şimdi yardımına ihtiyacı var ve nasıl isteyeceğini bilmiyor mu? Ona ne zaman açık sorular sorsam nasıl belirsizleştğini düşünüyorum. Belki de daha açık sözlü olmalıyım. Belki de insanlar erkeklerin talep etmesini bekliyordur.

Verdiği tepkileri dikkatle not ediyor, ipuçları arıyorum. İki parmağımı kalçalarının arasındaki ıslak kanalda aşağı yukarı kaydırıyorum, bundan büyüleniyorum. Burası pürüzsüz değil. Farklı dokular ve çeşitli deri kıvrımları var. Kürkü var.

İşte onun sarhoş edici, hoş kokusu. Oraya dokunduğumda parmak ucumu adeta emen vücudunun girişi var. Onu daha da fazla keşfetmek istiyorum. Nelerden hoşlandığını ve o muhteşem ıslak kokuyu neyin daha da güçlü bir şekilde ortaya çıkaracağını öğrenmek istiyorum.

Ağzım sulanıyor ve parmaklarımı kaldırıyorum. Kaplanmış ve kaygan, kokusu çıldırtıcı derecede davetkâr. Bir tanesini tadıyorum ve inliyorum, sikim tepki olarak sıçırıyor. Dökülmesini engellemek için elimi bastırıyorum ama onu tekrar tatmam gerekiyor. "Daha fazla tadına bakmak istemem kötü bir şey mi?"

Inliyor, cevap verirken sesi yumuşak. "Hayır..." "Güzel. Çünkü ağzımı senin üzerine koyacağım." Bu Böylece ona istediğim kadar dokunup tadına bakabilirim ve bir elimi de sikimi ovma için ayırabilirim.

Aidy inliyor, kalçaları iyice açılıyor. Onun mırıltılı sesi daha da yüksek ve benimkinin de aynı şekilde çılgınca yüksek çıkmasına neden oluyor. Başımı bacaklarının arasına indiriyorum ve yüzümü o kaygan, ıslak yarığa gömüyorum. Kürklü tümseğini okşarken nefesini içine çekiyor. Onun kokusunu taşıyor ve harika kokuyor. Dilimin ucuyla, kalçalarının arasındaki kısım boyunca iz sürüyorum. Sıktıkça ve okşadıkça sikim zonkluyor ve ağrıyor ama odak noktam o. Yumuşak bir kıvrıma dokunuyorum ve sonra dişlerimle kısıtıyorum. "Bu kısmının adı ne?"

Titrek bir nefes alıyor. "Bu... bu benim labia'm." "Bu benim sahip olduğum bir şey değil mi?"

Aidy kıkırdama olabilecek bir ses çıkarıyor. Eli burnumun yanındaki meraklı küçük bir şişliğe dokunmak için aşağı iniyor. Parmaklarıyla şöyle bir yokluyor ve sonra uzaklaşıyor. "Hayır. Senin çok farklı bir ekipmanın var."

İlginç. "Ben de seninkini öğrenmek istiyorum."

"Elbette." Düzensiz bir nefes alıyor. "Ne istersen sor."

Onun hareketini taklit ederek bir parmak ucumu o çıkıntının üzerinde gezdiriyorum. "Bu kısım ne?"

Haykırıyor, kalçaları sarsılıyor. "Klitorisim!"

Aletimin başı gibi hassas olabilir. Yumruğumu kendi yumruğumun üzerinde gezdiriyorum ve dilimle o çıkıntıya doğru bir daire çizmek için eğiliyorum. Aidy tekrar inliyor, sonra parmaklarını aşağıya doğru hareket ettirerek kıvrımlarını birbirinden ayırıyor ve daha kolay dokunabilmem için o çıkıntıyı ortaya çıkarıp belirginleştiriyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Yesss," diye tıslıyor. "Daha fazla, lütfen, Corvak."

Daha fazlasını yapabilirim. Sikimi daha sert sarsıyorum, elim şaftımda aşağı yukarı çalışıyor. Serbest kalmanın eşiğindeyim ama şimdi duracak değilim. Kokusu her zamankinden daha ağır gelirken ve ağzımı onun üzerine koymama izin verirken değil. Dişilerin gladyatörler için ödül olarak tutulmasına şaşmamalı. Aidy'nin tadına bir kez daha bakmak için bu gezegendeki herkesle savaşabilirim.

"Burayı em," dedi bana. "Beni boşalt."

Söylediği gibi ağzımı onun üzerine yerleştiriyorum ve küçük tomurcuğu emiyorum. Sikimin gitmesi gereken yere değil de buraya dokunmamı istemesi tuhaf ama onu memnun ettiğim sürece umurumda değil. Yelemin tutuyor, ben tatlı etini emerken ve dilimi alt tarafını kızdırmak için kullanırken ağlıyor ve ağzıma karşı kıvranıyor. Aidy kıpırdanıyor, topukları kürklere gömülüyor ve ben de sikimi öfkeyle kavrayıp olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde okşuyorum. Kulaklarımda uğultu var ve tek duyduğum bedenlerimizin birbirine çarpma sesi, damarlarımda çarpan nabzım ve doruğa ulaşırken yumuşak çığlıkları.

Boşaldığında, yüzüm onun salgısıyla sıırsıklam oldu ve elim kendi salgımla kaplandı. Onun orgazmının bir noktasında ben de boşaldım. Kürkler benim kokumla işaretlenmiş, ama en iyisi, ben onunkiyle kaplıyım.

Bacakları omuzlarımda titrerken bile nefesini tutmaya çalışarak pantolonunu çekiyor. "Bilgin olsun, seni sikmeye çalışmıyordum. Sadece sen yanımdayken kendimi daha güvende hissediyordum."

"Kendini güvende hissetmemene gerek yok," diyorum ona, dişlerimi yumuşak bacağının iç kısmına hafifçe sürterek. Hissediyorum

Uykulu ve dişimi sahiplenem. "Sen benim sin ve seni her şeyden koruyacağım."

"Siz... sizce içimize koyduğunuz parazit bizi bu hale mi getiriyor?"

Sözleri kafamı karıştırıyor. Başımı battaniyenin altından kaldırıyorum ama yüzünü göremiyorum ve bu gözde yeri terk etmek için acelem yok. "Ne gibi?"

"Mesela... Bilmiyorum. Baltalı katil ortaya çıkmadan hemen önce arabalı sinemada bir çift azgın genç."

Bunun üzerine eğlenerek ofladım. "şu anda sikim çalışıyor ve arzulanan bir kadınla birlikteyim. Seni kendime ait kılmak için her fırsatı değerlendirm e y e c e ğ i m i mi sanıyorsun?"

"Ben... sanırım. Sadece merak ediyordum." Yüzüme dokunuyor, battaniyenin altında yanağımı okşuyor. "Bütün gece orada mı kalacaksın?"

Bu da bir seçenek mi? Eğer öyleyse, benim seçtiğim seçenek bu, evet.

BÖLÜM SEKİZ

AIDY

Ertesi sabah Corvak'ın yanında utangaç hissetmeyi BEKLİYORUM, ama onun yanında uyandığımda ve bana keyifli bir sırtıma verdiğinde, garip hissetmek zor. Ben de gülümsüyorum ve gün biraz daha aydınlık görünüyor.

Yine de çoğu gün, amını yedirdikten sonraki sabah daha parlak görünür.

Giyiniyoruz ve ayaklarıma yeni kürkler sarıyorum, tabanlarımdaki kabarcıklardan irkiliyorum. Omzumda çantamı taşımaktan dolayı kırmızı, tahriş olmuş bir iz var ve Corvak'ın beni gösterdiği kadar pısırik hissediyorum. Sorunu çözeceği umuduyla biraz daha dolgu ekliyorum ve sonra çantamı sürüklüyorum. "Gidelim mi?"

Corvak kaşlarını çatarak sikine bakıyor ve giysisinin önünü düzeltiyor. Benim kadar deriye gömülmüş değil ama kesinlikle ilk tanıştığımızdan daha fazla kat kat giyinmiş. "Sikim yine sertleşti."

Sesi o kadar dehşete düşmüş gibi çıkıyor ki kıkırdamamı engellemek zorunda kalıyorum. "Bunun sabahları olduğunu duymuştum."

"Her sabah mı? Sevinsem mi kızsam mı bilemiyorum." Bana umutlu bir bakış attı.

Görmemiş gibi yapıp patikanın kenarına çıkıyorum ve güneşin doğuşuna bakıyorum. Dün gece yaşadığımız şey eğlenceliydi, ama her el işi istediğinde emrine amade olmaya hazır değilim. Eğer aşık olsaydık, farklı olurdu. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Başa çıkmayı öğrenmesi gerekecek. Bir elimi alnıma koyup gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum. Düzeltiyorum, güneşe. Onlardan iki tane var, gökyüzünde örümcek ısırtığı gibi küçük noktalar. Bu yeni bir şey. "Bugün hava açık."

Corvak homurdanıyor ve kayaların ötesinden mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim. Bu sabah ben de kendimi biraz tahrik olmuş hissediyorum ama aynı zamanda bu konuda endişelenmeye başlıyorum. Hayatta kalmaya odaklanmam gerekirken neden sürekli bir azgınlık halindeyim? Bu hiç mantıklı değil ve başka bir şeyler olduğundan endişeleniyorum. Bu da şevkimi kırıyor. Arkamı döndüğümde Corvak'ın kendini tuttuğunu ve sadece teslim olmuş bir ifadeyle öfkeyle şaftını çalıştırdığını fark ediyorum.

"Sana bir dakika vereceğim," diyorum ve tekrar arkamı dönüyorum.

"Konuş benimle?" diye soruyor, sikini çalıştırırken sesi gerginleşiyor.

İçimden bir ses hava durumu hakkında daha fazla şey duymak istemediğini söylüyor ama edepsiz konuşmalarla ilgilenmiyorum. Tamam, ilgileniyorum ama aynı zamanda sınırlar koymaya çalışıyorum. Tırnaklarımı inceliyorum. "Sence bize bir şey mi yaptılar? Bizi bu gezegene bıraktıklarında?"

Cevap vermiyor ama nefes alış verişi düzensizleşiyor.

Bakma dürtüsüne direniyorum -güçlü ol, Aidy! Güçlü ol!- ve sivri bir çiviye karıştırmaya devam ediyorum. "Sadece merak ediyorum çünkü hâlâ yabancıyız ama aynı zamanda sürekli birbirimizin üzerindeyiz. Seni bilmem ama bu benim için normal değil. Bu yüzden bizi buraya bıraktıklarında bir şey verip vermediklerini merak ediyorum."

"Mümkün," diye homurdanıyor ve sonra derin bir nefes alıp verdiğini duyuyorum. Tahminimde yanılmadıysam, para atışı.

Dikizliyorum. En kötüsü benim ama bakıyorum. Kolunu kayaya dayamış, alnını koluna dayamış, ne eğilmiş, eli sikinde, son boşalmasını yapıyor. Kayaların üzerinde az önce yağladığı yerden buhar yükseliyor ve kalçalarımı tekrar sıkırmak zorunda kalıyorum çünkü bu görüntü beni çok tahrik ediyor ve etmemeli. Göğsümdeki Şey zonkluyor. "Peki ya içimize koyduğunuz bu parazit? Sebebi bu olabilir mi?"

Corvak ellerini kar üzerinde temizliyor ve ardından kıyafetini düzeltiyor. Arkamı dönüyorum, tekrar sırtımı gösteriyorum, izlemiyormuŐ gibi yapıyorum. "Bunun parazit olduğunu sanmıyorum," diyor ve çantasını topladığını duyabiliyorum. "Diğer gladyatörler uyarılmamıştı ve en azından birinde kendi paraziti vardı."

İyi bir noktaya değindin. Sanırım diğer adamlar birbirlerine girmiş olsalardı fark ederdi. O zaman parazit değil, uğultu dikkat dağıtıcı olsa da. "Anlıyorum."

Yanıma doğru hareket ediyor, vücudu hafifçe bacağıma sürtünüyor ve ben kalçalarımı sıkıyorum, acaba beni uyarıcı bir koku için çağıracak mı diye merak ediyorum. Ama o sadece etrafımızdaki ıssız, buzlu kayalara bakıyor, sanki ileriye doğru en iyi rotayı belirlemeye çalışıyormuş gibi.

"Nereye?" Parlak bir Şekilde sordum. "Planı olan adam sensin."

Hayal kırıklığıma rağmen Corvak omuz silkiyor. "Aradığımız Şeyi bulana kadar yrrz."

"Ve bana ne aradığımızı hatırlatır mısınız?"

"Gördüğüm zaman anlayacağım."

Süper. Tam da bir kızın duymak istediği Şey.

Yola çıktık ve bugün yukarı doğru gittiğimizi fark ettim. Ne keskin eğimli uçurumlardan aşağıya iniyoruz ne de daha önce olduğu gibi daha kolay patikalar ya da daha fazla tedarik mağarası arıyoruz. Corvak daha yüksek ve daha yüksek yasaklayıcı

Dağlar, bakışları sürekli olarak uzaktaki en yüksek mor zirveye iniyor, tepesi bulutlar tarafından gizleniyor. Umarım planı iyidir, ama benim kendi planım yok, bu yüzden şikayet edemem.

Ben de sessizlik içinde yürümek istemiyorum. Dün geceyi ve benim uyarılmışlığımın kokusunu alabildiği için nasıl hevesle üzerime atladığını düşünüyorum. Sadece bunu düşünmek bile beni tahrik etmeye başlıyor, bu yüzden başka şeylere odaklanmaya karar veriyorum. "Neden bana kendinden bahsetmiyorsun Corvak?" Yürüyüş yaparken sordum. "Birbirimizi tanıyabiliriz."

"Anlatacak pek bir şey yok. Ben bir splice'ım." Omuz silkiyor, umursamıyor. "Bize kurallar verilir, böylece oyunları biliriz, ama başka bir şey değil."

"Bakın, böyle şeyler söylediğinizde ne demek istediğinizi tam olarak anlamıyorum. Splice nedir? Ne demek istiyorsun, sana kurallar veriliyor ama başka bir şey yok mu?"

"Nasıl oldu da bu sabah bana dokunmadın?"

Sesi rahat, ama ben kanmadım. Cevap onun için çok önemli. İsteklerini görmezden geldiğimde duygularını incittim mi? Duygularını incitmeyi göze alabilir miyim? "Ben senin emrinde değilim Corvak. Sırf sen istiyorsun diye bir şey yapmak zorunda değilim."

"Ama... dün gece sana dokundum. Hoşuna gitti sanırım?" Yüz ifadesi belli belirsiz bir kendini beğenmişliğe dönüşüyor. "Senin zevkini tattım."

Kaba. Sırtımı dikleştirmemeye çalışarak kaskatı kesildim. "Zevk aldım ve bu zevki takdir ediyorum ama bu sana bir şey borçlu olduğum anlamına gelmiyor."

"Kırmak istememiştin, Aidy. Anlamaya çalışıyorum." Bana doğru baktı. "Bu sabah sana sormam... doğru değil miydi?"

Tedirginliğim üzüntüye dönüştü. O bir uzaylı. Bir insanla cinsel durumları nasıl idare edeceğini bilmesini bekleyemem. Daha önce seks yapmış olsa bile - ki öyle görünmüyor - kültürel adetlerimizi anlayamazdı. "Ben bir pislik olmaya çalışmıyorum, Corvak. Bu sadece bir bir karmaşık

durum. Kişisel ilişkilere değil, hayatta kalmaya odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum. Dikkatimizin dağılmasını istemiyorum."

Corvak bana bakıyor, yüz ifadesi hakarete uğramış. "Bizi tehlikeye atacak kadar dikkatimin sikimle dağılacağını mı sanıyorsun?"

"Sen söyle. Dün sabah yürüyemeyen sendin."

Kaşlarını çatıyor ve birkaç adım önümde ayağını yere vuruyor, sonra ileride neredeyse şeffaf bir kaya parçasına tırmanıyor, dağların içine doğru ustalıkla ilerliyor. Her şey pürüzsüz görünürken ellerimi nereye koymam gerektiğini merak ederek arkasından kayaya doğru ilerliyorum. Corvak elini bana doğru indiriyor, yüzünde bir meydan okuma var.

"Seni aşağılamaya çalışmıyorum." Elimini onun elinin içine koydum. "Sadece yaşamak istiyorum."

"Bah. Hayatta kalma konusunda endişelenme. Ben seninle ilgileneceğim." Beni zahmetsizce yukarı çekiyor ve ben de yukarı doğru uçarak onun yanına iniyorum. Yalpalıyorum ve kolu belime dolanıyor, beni kendine çekiyor. Corvak bana bir kez daha ukala bir sırtış fırlatıyor. "Hayatta kalma konusunda endişelenmektense senin kalça tümseğini tekrar tatmakla çok daha fazla ilgileniyorum."

Neyimi? Kıkırdayacaktım ama gözlerindeki yoğun ve aç bakış, kahkahamın boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. "Kukum. Ona amım deniyor."

"Kukun o zaman. Kibarca sorarsam, tekrar tadına bakabilir miyim?"

Beni o kadar yakın tutuyor ki dikkatim dağılıyor. "Karşılık vermemi beklemediğin sürece sorun *yok*. Sana dokunmak benim seçimim olmalı. Tıpkı bana dokunmanın senin seçimim olduğu gibi."

Corvak'ın eli sırtımda seğiriyor ve yakınımı eğiliyor. Kafam karışmış bir şekilde geri çekiliyorum ama o sadece burnunu benimkine sürüyor. "Anlıyorum, Aidy. Sen benim dışımsın ve seni rahatsız etmek istemiyorum. Seni nasıl memnun edeceğimi hâlâ öğreniyorum."

Benden "*onun*" *diye* bahsetmeyerek başlayabilirdi ama bu bir özre yeterince yakın ve bunu kabul ediyorum. "Gayet iyiydin. İyiden de iyi. Ve biliyorsun, talimat vermekten mutluluk duyuyorum."

Burnunu tekrar benimkine sürtüyor ve sonra bana hınzırca, bilmiş bir sırıtış atıyor. "Bugün de güzel kokuyorsun."

"Bu kadar yeter," diyorum, kızarak ellerinden kurtuluyorum. "Sadece seyahat edebilir miyiz, lütfen?"

Kıkırdayarak beni bırakıyor ve eğimli kayaları işaret ediyor. "Daha yukarı çıkıyoruz. Sanırım hemen yukarıda düzleşiyor. O zaman nasıl görüneceğini göreceğiz."

Çok güzel. Kendimi dengelemek için öne doğru eğiliyor ve onun kayalık yamaçta ilerleyişini izliyorum. "Peki nasıl oluyor da anıların olmuyor? Bunun hikayesi nedir?"

"Size söyledim, ben bir splice'ım. Bizler yaratılmış varlıklarız." Güdük kuyruğu seğiriyor ve kıyafetini zıplatıyor.

"Herkes yaratılmış bir varlıktır. Nasıl yaratılmış?" "Birileri gladyatörlerinin sahip olmasını istedikleri özellikleri seçer. ve bir laboratuvarda üretilip yeni sahibime gönderiliyorum."

Laboratuvarda mı üretildi? "Ne yani? Sen hiç bebek olmadın mı? Ya da çocuk? Bir test tüpünden tamamen büyümüş olarak mı çıktın?" Bana uzattığı eli tutuyorum ve peşinden kendimi yukarı çekiyorum. "Bu nasıl oluyor?"

"Aynen öyle, sanırım. Seninle aynı değil miydi?" Endişeli görünmüyor. Ayaklarımın sağlam olduğundan emin olduktan sonra tırmanmaya devam ediyor.

Tabii ki benim için aynı şey geçerli değildi. "Kesinlikle değil. Anılarım var. Ben çocuktum. I..."

Duraksadım.

"Devam et," diyor, cesaretlendirerek.

Ama devam edemiyorum. Çünkü ne kadar haklı olduğuma dair kanıt aradıkça zihnim daha da boş geliyor. Anıları, söylediklerimin doğru olduğuna dair güvenceleri arıyorum. İsmime karar veriyorum. Bu kolay bir tane. Aidy, A.D.'nin kısaltması.

Kısaca...

Hiçbir fikrim yok. İçimi sıcak bir panik kaplıyor. "Bana bir şey sor Corvak. Bilmem gereken bir şey."

"Hangi türdensiniz?"

Bir el salladım. "Çok kolay. Bana özel bir şey sor. Sadece beni ilgilendiren bir şey."

Paniğimi hissederek tırmanmayı bıraktı. "Bana evinden bahset."

Başımı sallıyorum, çünkü zihnim bomboş. "O zaman bana seni kimin yarattığını anlat."

"Annemle babam," diyorum büyük bir iştahla, çünkü bu kolay bir cevap. Anılarımdan yüzlerini, o da olmayınca isimlerini çağırmaya çalışıyorum. Bir şey mi? Herhangi bir şey mi?

Ama tek aldığım şey sis. Bir radyo olsaydım, şu anda parazitten başka bir şey olmazdım. Orada burada belli belirsiz görüntüler var, zihnimde bir şeyler canlanıyor ama her şey karmakarışık ve ayrıntılara odaklanmaya çalıştığımda hepsi kayboluyor. Bir avuç sisi tutmaya çalışmak gibi. Islak bir burnun elime bastırdığını, ahşap merdivenlerin gıcırtısını belli belirsiz hissediyorum. "Bir evim vardı. Ve bir... iş? Sanırım bir sinemada. Ama başka bir şey hatırlamıyorum. Hiçbir şey bir araya gelmiyor."

"Staz bunu yapar," diyor Corvak kendinden emin bir şekilde. "Anılarınızı etkileyebilir."

"Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?" Omuz silkiyor.

"Sadece biliyorum."

Onun sözüne güvenmek zorundayım. Tırmanmama yardım etmek için tekrar elini uzatıyor, ben de tutuyorum ama artık konuşmak istemiyorum. Kendim hakkında hiçbir şey bilmezken onu nasıl tanıyabilirim ki? Hatırladığım bir şeyler olmalı.

Herhangi bir şey...?

BÖLÜM DOKUZ

CORVAK

GÜN BOYU YOLCULUK EDİYORUZ, daha yükseğe tırmanıyor, pürüzlü, morumsu dağlar silsilesindeki en yüksek zirveye doğru ilerliyoruz. Tırmanıştan keyif alıyorum; kaslarım egzersiz yaparken yanıyor ve egzersiz yapmak hoşuma gidiyor. Arkamda Aidy'nin nefes alış verişi ağırlaşıyor, bu onun ayak uydurmakta zorlandığının bir işareti, ama asla şikayet etmiyor.

Alacakaranlık yaklaştığında sığınacak bir mağara yok, bu yüzden bizi rüzgârın en kötüsünden koruyacak kayalar arıyoruz ve kürklere sarınmış, dik oturmuş ve birbirimize yaslanmış bir şekilde dinleniyoruz.

Aidy'nin ruh hali berbat. Artık sohbet etmiyor ya da şakalaşmıyor. Daha önceki konuşmamızdan beri sessiz ve onu üzüntüsünden nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Aidy'nin düşündüğü gibi bir insan tutsak değil, benim gibi bir klon olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Bu, belirli anıların olmamasını ve tırmanırken benimkini kavrayan elin nasırsız, yara izsiz olmasını açıklıyor.

Bu düşüncelerimi kendime saklıyorum. Bunları duymaya hazır olduğunu sanmıyorum.

Yine de onun sessizliğinden hoşlanmıyorum. Sorularını yanıtlamakta iyiyim, ama onu neyin rahatsız ettiğini sorma sırası bana geldiğinde, nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Gülümsemesini ve alaycı şeyler söylemesini istiyorum. Aidy'yi en çok şaka yaparken seviyorum, durumumuzun tehlikesine rağmen ruh hali hafif. Şimdi ifadesi kasvetli, sanki tüm umudunu kaybetmiş gibi. Bunu bir şekilde ona geri vermeliyim. Ama nasıl?

Biz kürklerin altında birlikte otururken gökyüzü kararıyor. Onlar gibi yıldızlar da ortaya çıkıyor. Kum taneleri gibi, gece gökyüzünü dolduruyor ve ışıkla süslüyorlar. Burada iki ay var ama asıl güzellik yıldızlarda. Gökyüzü, karanlığın arasına serpiştirilmiş renkli nebuların yanı sıra yeşilimsi ve pembe tonlarla dans etmeye başlar. Görmek hayranlık uyandırıcı ve onun da benim kadar takdir edip etmediğini merak ediyorum. Aidy'yi dirseğimle dürtüyorum. "Yıldızları görüyor musun?"

"Zor değil." Sesi biraz eski haline benziyor ve başını omzuma yaslıyor.

Bana yaklaşması hoşuma gidiyor. "Hangisi senin?" "Hiçbir fikrim yok," diyor. Sonra yüzü buruşuyor ve Hıçkırıklar.

Panikledim. Bugün o kadar üzgün mü? Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve ıslak yanaklarını siliyorum. "Ağlama, Aidy."

"Özür dilerim." Sertçe burnunu çekiyor ve yüzünü siliyor, eli benimkine dolanıyor ama gözyaşları gelmeye devam ediyor. "Bebek olmaya çalışmıyorum."

"Sen bebek değilsin." Sanki telaşlanmam duruma bir şekilde yardımcı olacakmış gibi saçlarını ıslak yanaklarından geriye doğru tarıyorum. Onun mutlu olmasına ihtiyacım var. Gülmesine ihtiyacım var. Bu yüzden hızlı düşünüyorum. "Bir şey öldürmemi ister misin?"

Çıkardığı ses boğuk bir kahkaha ile öksürük arası bir şey ama bu iyiye işaret. "Bir şeyi öldürmek mi?"

"Üretken olmak beni daha iyi hissettiriyor."

Aidy yine burnunu çekiyor ve bana kederli bir bakış atıyor. "Bende bir sorun var Corvak. Orada olması gerektiğini bildiğim anıları bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum."

herhangi bir şeyle. Bu beni korkutuyor dışarı. Ben nefret film

Memento, bilirsin. Şimdi onu yaşıyorum."

Onun bir klon olduğuna dair şüphelerim artıyor ama bu onu daha da endişelendirebilir, bu yüzden bunu kendime saklıyorum. "Burada seninleyim. Ne olursa olsun, seninleyim." Elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde ona uzatıyorum ve soğuk parmaklarını avuçlarımın içine kaydırduğında memnun oluyorum. Güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Fiziksel olarak nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı? Zayıflık var mı?"

Burnunu siliyor ve bana temkinli bir bakış atıyor. "İyi, sanırım."

"Hâlâ tahrik oluyor musun?"

Bu sefer homurdanıyor. "Her zaman."

"O zaman bir sorun görmüyorum." Ve sııttım.

Bu sefer gülüyor. Biraz isteksiz ama küçük bir gülümsemeyi başarıyor. Her ne kadar sikim ağrıyor ve zonkluyor olsa da, onun o küçük gülümsemesinden başka bir şey istemiyorum. "Moral konuşması için minnettarım. Sadece... şu anılar meselesi mi? Beni korkutuyor."

Başımı sallıyorum, sonra bir parmağımı kaldırıyorum. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Gözleri kızgınlıkla parlıyor ve parmağımı tutup aşağı çekiyor. "Ciddi ol, Corvak."

"Ben ciddiylim. Temel bilgileri biliyorsun. Elin ne olduğunu biliyorsun. Nasıl su içileceğini biliyorsun. Kıyafetlerini nasıl giyeceğini biliyorsun. Sikimi nasıl kullanacağını biliyorsun. Yani birkaç anın var." Omuz silkiyorum.

Bakışları şüpheci bir hal alıyor. "Neden sonunda yine senin sikinden bahsediyoruz?"

"Çünkü bu benim düşüncemi kanıtlıyor."

Bu sefer Aidynin kaşları kalkıyor. "Tam olarak nasıl?"

"Ben işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum ama sen biliyordun. Bu bana sandığınızdan daha fazla bilgiye sahip olduğunuzu gösteriyor."

Bunun üzerine sessizleşiyor, yüz ifadesi düşünceli. "Ama adımı bilmiyorum. Tam adımı. Aidyn bir şeyin kısaltması. Ve ailemi hayal etmeye çalışıyorum ama

onları da göremiyorum. Ne iş yaptığımı hatırlamıyorum, sadece işe gidip gelmem kırk beş dakika sürüyordu ve trafik tam bir kabustu."

Ona bir cevap vermeye karar verdim ama muğlak bir cevap. "Uyuşturulmuş ya da hafızanızı bulanıklaştıracak kadar uzun süre durağanlıkta bırakılmış olma ihtimalini göz ardı edemeyiz. Bizi buraya gönderenlerin yapacakları ya da yapmayacakları şeylerin bir sınırı yok. Muhtemelen bu da tıpkı bana verdikleri baskılayıcılar gibi geçicidir ve anılarınız zamanla geri gelecektir."

Aidy parlıyor, narin yüzünde umut var. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Ona gülümsüyorum ve yalan söylüyorum çünkü gerçek onu incitecek. "Seviyorum."

Yüzünü koluma gömüyor ve kolumu titreyen göğsüne bastırıyor. "Sen en iyisisin Corvak. Eğer burada mahsur kalmam gerekiyorsa, bunu seninle yaptığım için mutluyum. Bu kadar destekleyici olduğun için teşekkür ederim."

Sesindeki zevk onu kendime çekmek istememe neden oluyor. Onu kucağıma çekmek ve sıkıca sarılmak. Onu zonklayan sikime sürtmek elbette, ama çoğunlukla sadece ona sarılmak. "Bu işte beraberiz, Aidy. Sen benimsin, ben de senin."

Bana bakıyor. "Bu sabah senin için sikini kaldırmadığım için özür dilerim."

Aynen böyle, kesem sıkılaşıyor ve serbest bırakmaya hazırım.

Dişlerimi sıkıyorum. *Şimdi sallayabilirsin.*

Ama Aidy'nin ruh halini hâlâ anlamış değilim ve bunu istemesi gerektiğini söyledi. Bana dokunmasının bir verili olmadığını. Bu onun seçimi olmalı. Ve eğer Aidy gibi düşünmeye çalışırsam, etrafındaki havayı parfümleyen uyarılmaya rağmen, onun bir horoz-şaka havasında olmadığını düşünüyorum. Sadece başımı sallamak beni öldürüyor. "Sen istemedin. Öğreniyorum."

Gülümsemesi daha da genişliyor, Aidy büyük bir güvenle koluma yaslanıyor. "Sen iyi bir adamsın..." Bakışları

gece gökyüzü. "...ve yıldızlar bu gece gerçekten çok güzel."

"Senin gezegeninden daha mı güzel?" Onlara bakarak soruyorum.

"Sadece uzay istasyonu ve laboratuvarlarla ilgili anılarım var, bu yüzden bunlar benim için yeni."

"Memlekette o kadar çok şehir ışığı vardı ki yıldızları göremezdiniz, bu şekilde değil. Farklı mı yoksa benzer mi bilmiyorum ama onları burada görebilirsiniz." Yukarıyı işaret ediyor. "Ve şu dalgalanan yeşil ışıklar? Sanırım onlar Kuzey Işıkları. Aurora Borealis gibi. En azından biz onlara memlekette öyle diyoruz."

"Sadece kuzeyde mi varlar? Biraz duman gibi görünüyorlar."

"Bilmiyorum. I-" Bir şey olduğu gibi aniden keser Tam üstümüzde beyaz bir ışık çıktı. "Kayan bir yıldız."

İkimiz de sessizce bakıyoruz, çünkü o şey parlak bir şekilde parlıyor, uzun bir kuyruğu gökyüzünde uzanıyor. Sanki dağların diğer tarafına inmiş gibi görünüyor ve ardından küçük bir ışık kubbesi iz bırakıyor.

"Kahretsin, indi mi?" Aidy'nin parmakları koluma girdi. "O da neydi?"

Bilemiyorum. Belki de oyunun kurallarında bir değişiklik? Belki de bu maçı yönetenler için yeterince kana susamış değiliz ve bu yüzden işleri sarsmak istiyorlar. "Bir silah düşebilir, belki de bir tür alet. Erzak."

Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Gidip alalım mı?"

Bunu düşünüyorum. Bu parlayan ışığı, bu damlayı gören muhtemelen sadece biz değiliz. Onu arayan başkaları da olacaktır, ki bu tehlikeli. Ama eğer silahsa, diğerlerinin hepsini almasına ve diğer gladyatörlere avantaj sağlamasına izin veremem. "Sabah güvenli olduğunda yapmalıyız."

"Uyuyabilecek miyim bilmiyorum," diye nefes alıyor Aidy. Ben de öyle.

BÖLÜM ON

AIDY

Ben bir yalancıyım, kütük gibi uyuyorum. Corvak'ın yanına kıvrılmış, güvende ve korunmuş hissediyorum. Güvende. İçerik.

Öyle ki uyandığımda, zonklayan bir ağrı hissediyorum. .
uyarılma arasında benim Kalçalar, veI istiyorum
için bu konuda bir şeyler yapmak. Elimi
battaniyenin altına sokup arasında onun Bacaklar,
aramak onun horoz. "I hissetmek Bu sabah
dokunmak gibi," diye fısıldıyorum ona. "Sorun olur mu?"

Hırslıyor, göğsü çılgınca inliyor ve yüzünü bana doğru eğiyor, sonra burnunu benimkine sürtmek için hareket ediyor.

Elimi pantolonunun içine sokup zaten sertleşmiş olan boyuna dokunuyorum. Burada kavurucu bir ateşi var, elim sikinin üzerinde çıkıntı yapan garip kemiksi çıkıntının yanından geçiyor. Klitorisim gibi olduğunu sanmıyorum, çünkü kendine dokunduğunda onu görmezden gelmişti. Onu geçiyorum, parmaklarımı shaftının etrafında kıvırıyorum ve sıkıyorum. "Bu bir evet mi?"

Corvak tıslıyor, gözleri kısa süreliğine kapanıyor ve eli benimkinin üzerine gidiyor. "Kelimelere ihtiyacın var mı? Evet, binlerce kez evet."

"Kelimeleri sevdim," diyorum şakacı bir şekilde. "Adımı güzelce söylersen belki daha fazla dokunurum."

"*Aidy*." Kelimeyi sanki acı çekiyormuş gibi inleyerek söylüyor, adımın son kısmını çizerek söylüyor. "Neden senin elin benimkinden çok daha iyi hissediyor?"

"Çünkü bu işte gerçekten iyiyim," diye takılıyorum. "Ve senin gerçekten güzel, şişman bir sikin var, bu yüzden bu işi kolaylaştırıyor." Başını tekrar benimkine doğru eğiyor ve içimden aniden kulak memesini ısırarak geliyor. Ağzı bana daha yakın ve onun yerine alt dudağını nazikçe ısıyorum. Dokunuşumdan çok hoşlanıyor. Bana kendimi bir tanrıça gibi hissettiriyor, sanki gezegendeki en seksi kadınmışım gibi. Gezegende kalan tek kadın ben olabilirim ama onu okşadığımda piyango kazanmış gibi davranıyor.

Bu bende daha fazlasını yapma isteği uyandırıyor.

Gözleri hâlâ kapalı, çırpınıyor ve ben sert, kuvvetli vuruşlarla sikini çalıştırıyorum. Başlangıçta bunun kuru bir el işi olacağından endişeliydim, ama o kadar çok pre-cum sızdırıyor ki elim hızla kayganlaşıyor. Onun heyecanı benimkini de artırıyor ve ben onun sikini okşarken nefes nefese kalıyorum, aşağı doğru inerken daha yumuşak ve başına doğru kayarken daha sıkı. "Sana dokunmayı seviyorum," diyorum ona ve alt dudağını tekrar ısıyorum. "Ve seni boşaltmayı seviyorum."

"Aidy," diye soruyor, nefesi kesilmiş bir halde. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Hemen şimdi olmak zorunda mı?" Baş parmağımı horozunun başı. Uzunluğu tam kıvamında ve başı kalın ve belirgin. Sünnetli, genetik olarak "yaratıldığı" düşünüldüğünde bunu biraz garip buluyorum ama belki de halkının sünnet derisi yoktur. Belki de bu konuda çok fazla düşünüyorum ve sadece tadını çıkarmalıyım.

Gözlerini birazcık açıyor ve gözlerindeki mavi parıltı yüzündeki ifade kadar aç ve muhtaç. "Sadece neden yüzümü çiğnediğini bilmek istiyorum. Tadı güzel mi?"

Duraksadım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Eli tekrar benimkinin üzerine gidiyor, dişlerinin arasından küçük bir tıslama kaçıyor. "Boş ver. Sadece bana dokunmaya devam et."

Yapıyorum. Elimi olabildiğince hızlı bir şekilde uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum, ona içime girdiğinde ne kadar iyi hissedeceğine dair pis sözler mırıldanıyorum. Onu nasıl tadacağımı ve ağzımı onun tohumuyla nasıl kaplayacağımı. Onu bir mağaraya çekip saatlerce kendi bencil ihtiyaçlarım için nasıl kullanacağımı. Bunların hepsini seviyor ve konuşmalarım onu heyecanlandırıyor. Eli benimkinin üzerine kapandığında ve sikini birlikte salladığımızda, yakın olduğunu anlıyorum.

Elimi kabaca uzunluğunun üzerinde gezdiriyor ve sonra birleşmiş ellerimizi kaplıyor, son zevkini sıkarken karışıklık iç içe geçmiş parmaklarımızı kaplıyor. Boşaldığında çenesinin nasıl gerildiğini ve gözlerinin nasıl kapandığını, ancak uzun bir iç çekişten sonra tekrar açıldığını hayranlıkla izliyorum. Bana bakarken göz bebekleri zevkten büyüyor ve yüzündeki ifade düpedüz hayranlık uyandırıyor.

"Bir şey değil," diyorum usulca.

"Gerçekten de öyleyim." Corvak yapışkan elimi bırakmıyor. Sanki daha önce hiç bu kadar iyi bir şey görmemiş gibi bana bakmaya devam ediyor. "Bir daha asla kendime dokunmak istemiyorum. Sadece senin yapmanı bekleyeceğim. Çünkü senin elini deneyimledikten sonra benimki yetersiz geliyor."

Ona gülümsüyorum, nabzım kalçalarımın arasında zonkluyor. Kendi uyarılmışlığımın ve benim de boşalmaya ne kadar ihtiyacım olduğunun farkındayım. "Elimizi yüzümüzü yıkayalım, sonra da kendime bakmak istiyorum."

Yorgun bakışları aniden parlıyor. "Yapabilir miyim?"

Kalçalarım çoktan açıldı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Havlu almak için durmuyor. Büyük, yapışkan eli pantolonunun içinde benimkinin üzerindeydi ve sonra gitti. Bir an sonra, ıslak eliyle giysilerimin altına giriyor ve döl kaplı parmaklarla klitoris.

Boğazımdan sözcüksüz bir ses çıkarıyorum, çünkü bu hem sıcak, hem pis, hem yanlıştır ve her saniyesine bayılıyorum.

Önce nazikçe dokunuyor, ben inleyince daha hızlı hareket ediyor, bakışları hep üzerimde. Biri bana dokunurken ona bakıyor olmak sinir bozucu ama aynı zamanda... hoşuma gidiyor. Sanki hiçbir şeyi benim boşalmamı istediği kadar istememiş gibi ve bu benim uyarılmamı tavan yaptırıyor. Adımı haykırdığında koluna yapışıyorum ve orgazmın üzerimden geçmesine izin veriyorum.

Corvak elini çekiyor ve birbirine karışmış sıvılarımızı ancak gurur duyabileceği bir ifadeyle inceliyor. "Şimdi en güzel yerinde benim gibi kokuyorsun."

Beni "işaretlemeye" çalışması çok boktan. Daha da kötüsü, bundan hoşlanıyorum.

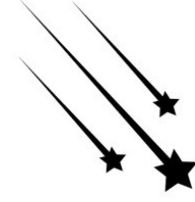
Nefes nefese, kalçalarımı birbirine doğru kaydırıyorum. Kendimi iyi hissediyorum ve aralıksız uğultu olmasaydı muhtemelen rahatlamış olurdum. Bu haliyle, göğsümdeki uğultu hiç bitmeyecek gibi görünüyor ve beni tekrar boşalmam gerektiği hissiyle baş başa bırakıyor. Ki bu çok saçma. Bunun bir kalıp olabileceğinden biraz endişeliyim. Ya bu gezegende olmak insanları sürekli azgın bırakıyorsa? O zaman ben ne yaparım?

Çok mutlu bir Corvak'ın üzerine tırmanmak dışında tabii ki.

Ona bakıyorum ve büyük uzaylının yüzündeki ifade şaşkın ama sevinçli. Elini siliyor ve havluyu bana uzatmadan önce memnuniyetle bir kez daha kokluyor, gözlerinde düpedüz hayranlık dolu bir ifade var.

Mutlu bir Corvak'tan daha kötü şeyler de var, diye karar veriyorum ve havluyu gülümseyerek alıyorum. "Gidip kuyruklu yıldızımızı bulalım mı?"

BÖLÜM ON BİR

CORVAK

TAKIP EDİLİYORUZ.

Yol aldıkça duyularım diken diken oluyor, tehlikeye karşı sürekli tetikteyim. Diğer gladyatörlerin yakınlarda bir yerde olduğunu sanmıyorum. Onlar beceriksiz, gizlilikten ve kurnazlıktan yoksun kişilerdi. Ama burada başka tehlikeler de var. Kayalıklardan aşağılara doğru inerken, Aidy'yi bütün olarak yutabilecek büyüklükte uçan kuşlar gördüm. Aklımın alamayacağı kadar büyük hayvanların karda bıraktığı izleri gördüm.

Peki ya şimdi? Şu anda yepyeni bir koku alıyorum.

Aidy henüz hiçbir şey fark etmedi. Bugün keyfi yerinde, gülümsemesi tepesindeki güneş ışığı kadar parlak. Bugün anılarının eksikliğine üzülüyor. Bunun yerine bana hangi ırktan geldiğimi soruyor. Hem mesakkah hem de praxiian ırklarına aşina değil ve bunlar benim birincil kaynaklarım. Başka ırklardan da izler taşıdığımdan şüpheleniyorum ama hangileri olduğundan emin değilim. Kuyruğumu soruyor ve kuyruğumun kütüğü sinirlenerek titrediğinde kıkırdıyor.

Aidy'nin kahkahalarını gözyaşlarına tercih ederim. Ruh halini düzeltmek için her sabah amının okşanmasına ihtiyacı varsa, bunu onun için yapmaktan onur duyarım.

"Kalemiz için aklınızda ne var? Bir mağara mı yoksa daha çok iglo gibi bir şey mi düşünüyoruz?" diye soruyor, rüzgâr bir şeyin kokusuyla sürüklenirken bile. Bu ne gladyatörler, ne bir insan, ne de aşına olduğum herhangi bir tür. Koku iğrenç ve her geçen an daha da güçleniyor.

Aidy'ye bakıyorum, henüz onun ruh halini bozmak isteyip istemediğimden emin değilim. Bir şey olmayabilir. Daha hiçbir şey duymadım. "Gördüğüm zaman anlayacağım."

Kızgın bir ses çıkararak bana bakıyor. "Bir çeşit plana sahip olmak güzel olurdu."

"Bize verilenlere göre plan yapacağım. Eğer bulunacak bir mağara yoksa, bir mağara üzerine bahse giremem."

"Mmm, tamam, haklısın." Çakıllarla kaplı bir yamaçtan aşağı dikkatlice inerken koluma tutunuyor ve neredeyse ayağını kaybediyor. Düzelene kadar onu tutuyorum ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Keşke o paketi bize daha yakın bir yere bıraksalardı. Sence neydi?"

Başımı hafifçe çevirip tekrar kokuları arıyorum. "O her neyse, önce biz istiyoruz. Hiç değilse diğerlerinin eline geçmesini engelleyelim."

"Bu tür konuşmalarla beni korkutuyorsun Corvak."

Düşüncelerim buraya bir erzak sandığı içinde ne düşmüş olabileceği konusunda yarışırken bile başımı sallıyorum. Yine de ne olabileceğine dair tüm fikirlerim korkunç. "Sana yalan söylemeyeceğim, Aidy. Eğer bu bir silah sandığıysa, diğerlerinin eline geçmesini istemeyiz."

Eli kolumda sıkışıyor. "İçimden dağlara geri kaçmak geliyor. Güzel bir sincap deliği bulup bir daha çıkmamak."

Çoğu silahın ısı sensörlerine ve hedefleme sistemine sahip olduğunu ve onu kolayca bulabileceklerini belirtmiyorum. Onun yerine duraklıyorum. "Saklanacak bir yer bulmak ister misin?" Normalde ben

Bu fikirden nefret ederim ama normalde burnuma gelen ve bana bu yöne doğru giden bir şey olduğunu söyleyen garip bir koku yok. Aidy'yi tehlikeye atmak istemiyorum. "Eğer ayrılmak istiyorsan, sana geri dönmenin yolunu bulacağım."

"Ne? Hayır. Hiç de değil." Bana tutunmaya devam ediyor. "Bu işte beraberiz."

Cevabındaki samimiyete gülümsüyorum. Bana baskılayıcı ilaç vermelerine şaşmamalı. Şu anda duygularımı dışa vuruyorum. Aidy'nin gülümsemesi genişliyor ve bakışları ağzıma kayıyor. Yine yüzümü yemeye mi çalışacak? Bir noktada bunun tuhaf olduğunu fark etmesi gerek, değil mi? Bakışları yana kayıyor ve omzumun üzerinden bir şeye bakıyor. "Uzakta bir duman mı var?"

Dönüp gökyüzünü tarıyorum. Yeterince eminim, bir duman filizi gittiğimiz yöndeki bulutları lekeliyor. Paket bu mu? "Erzakların sigara içmesi gerektiğinden emin değilim."

"Belki başka bir şeydir? Ya da belki oraya çoktan başka biri gitmiştir?" Aidy bana endişeli bir bakış attı.

"Her iki durumda da kontrol etmemiz gerekiyor," diyorum ona acımasızca.

Yürüyüşümüz aceleci bir hal alıyor. Onu istediğimden daha fazla zorluyorum ama bu dumanın bizim için ne anlama geldiği konusunda endişeliyim. Başka biri silah zulasını ele geçirirse her şey biter. Bu, ne kadar kurnaz olursam olayım, karşı koyamayacağım bir avantaj. Görüş alanımızda tutarak duman dalına doğru ilerliyoruz. Etrafından dolaştığımız vadi kayalık dağlar boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve ben neyin peşinde olduğumuzu görmek için sabırsızlanıyorum. Aidy beni takip ederken, onu bir sonraki uçuruma tırmanması için yönlendiriyorum, böylece aşağıda tam olarak ne olduğuna iyi bir şekilde bakabiliriz.

Bu sırada burnuma o yaygın, tuhaf koku doluyor.

Sırtın tepesine tırmanıyoruz. İçim rahatladı, dumanın kaynağının nerede olduğunu görebiliyoruz. Komşu uçurumun kenarında yanık bir lekeden başka bir şeye benzemiyor. Her ne çarptıysa kayalarda bir iz bırakmış ve

Aşağıdaki karlara doğru yuvarlandı ve yoluna çıkan her şeyi eritti. Karın üzerinde büyük, çıplak bir daire var, sarımsı bir tür bitki ve ortasında siyah bir şey... bir şey.

"Bu da ne?" Aidy nefes nefese yanıma gelirken soruyor.

Gerçekten hiçbir fikrim yok. Gözlerimi kısarak, görüşümün daha iyi olmasını diledim. Mükemmel ama bu kadar uzaktan doğruluğu konusunda şüphelerim var. "Bir kayaya benziyor."

"Yani bir meteor, bir damla değil mi?" "Ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bilirsin, bir kuyruklu yıldız? Uzay enkazı mı?

Atmosferden geçmeyi başardığı için gökten düşen bir şey."

Anılarımda böyle bir kelime yok ama belki de beni yaratanlar buna gerek görmemişlerdir. "Gitmeliyiz

inceleyin."

"Ne? Hayır! Hayır! Bak, hâlâ dumanı tütüyor!" Aidy aşağıdaki "kayayı" işaret ediyor. "Bu şey erimiş sıcak olacak. Ve radyoaktif olabilir. Uzay radyoaktif dalgalarla dolu." Yüz ifadesi bir şaşkınlığa dönüşüyor. "En azından... Sanırım öyle?"

Radyoaktifin ne olduğunu ben de bilmiyorum. Yine de uyarıları geçerli. Eğer bu oyunu her kim yönetiyorsa onun bir hediyesi değilse, kaçınılması gereken bir şey olabilir. "Belki de..."

Rüzgâr değişince sözümü kesiyorum ve sonra koku bizi bastırıyor. Aidy öğürüyor, eli ağzına gidiyor. Koku ekşimiş ve iğrenç, daha önce hiç yaşamadığım türden bir koku. Ölüm gibi kokan vahşi hayvan her neyse onunla yüzleşmeye hazır bir şekilde dönüp duruyorum.

Ama yamacın dibinde durmuş bize bakan vahşi bir hayvan değil. Bir yabancı. Bir tür yerli halk. Yeni gelenler iki ayak üzerinde duruyorlar, kolları uzun ve ince, vücutları kirli soluk bir kürkle kaplı ve üzerlerinde giysi yok. Tuhaf yüzlerinde büyük, yuvarlak gözler ve ağız yerine küçük, yırtık bir gaga var. Bizi bekleyen sadece bir tane değil, bir düzine, belki de daha fazla.

Aidy'nin eli koluma gidiyor ve bana yaklaşıyor. "Bunlar gördüğünü söylediğin gladyatörler mi?"

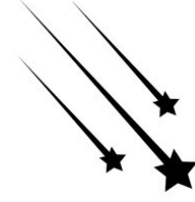
"Hayır," dedim. "Onlar tamamen yeni bir sorun."

"Kahretsin." Arkamıza bakıyor. "Atlayıp başarabileceğimizi sanmıyorum. Şimdi ne yapacağız?"

Çantamı omzumdan indirip silahlarımı kontrol ediyorum. İşte beklediğim an buydu; dişime hünerlerimi göstermek için. Yine de düşmanın Aidy'ye bu kadar yakın olacağını ya da sayılarının bu kadar çok olacağını tahmin etmemiştim. Aidy'nin bu uzaylılardan uzakta, güvenli bir yerde olmasını istiyorum.... ama bu bir seçenek değil. "Sen burada arkamda kal. Bunu ben halledeceğim."

Ve bacaklarımı hafifçe açarak öne çıkıyorum ki savaşacak olanın ben olduğumu anlasınlar.

BÖLÜM ON İKİ

AIDY

Ben de en az Corvak kadar bu gezegende yaşam olmasına şaşırdım. Issız, kasvetli ve acımasız bir yer ve nedense biz ve diğer yarışmacılar dışında terk edilmiş olacağını düşünmüştüm. Beyaz kürklü, maymuna benzeyen insanları görmek, onların yamacın dibinde, bizim ise tepede, bir uçurumun kenarında olduğumuzu düşünürsek, dehşet verici.

Corvak bir adım daha atıyor ve ben de işleri nasıl "halledeceğini" görmek için bekliyorum. Bir şekilde iletişim kurmaya mı çalışacak? Bağırarak onları korkutup kaçırarak mı?

Saldırgan bir duruş sergileyip bıçaklarından birini çıkarıyor ve kollarını iki yana açarak işaret ediyor. "Gelin ve saldırın o zaman!"

Hay sikeyim. Tabii ki kavga çıkaracak.

Buna nasıl tepki vereceklerini görmek için garip, bulanık insanları izliyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. Çerçevede cılız olsalar da, uzunlar ve onlardan çok var. Sadece bir Corvak var. Ya ona bir şey olursa? Ya burada tek başıma kalırsam? Paniğim daha da artıyor.

Yaratıklardan biri alt kolunu sallıyor ve yakındaki bir başkası da ona eliyle işaret ediyor.

Sanki iletişim kuruyorlarmış gibi. Bu da garip. Konuşmuyorlar, sadece birbirlerine öfkeyle kükrüyorlar.

Bir diğeri ayağını kara vuruyor ve sonra öne doğru adım atıyor. Sanki savaşçı olmaya karar vermiş gibi. Omuzlarını kamburlaştırıyor ve Corvak'ın duruşunu taklit ediyor. Onun arkasında, diğerleri seğiriyor ve sallanıyor ve ben hâlâ konuştukları izlenimine kapılıyorum. Biri elini kaldırıyor ve parmaklarının bir jestle hareket ettiğine yemin edebilirim-

Corvak hırlıyor ve ileri atılıyor.

Yaratıklar tepki olarak kükremeye başlayıp pençeli ellerini sallayınca boğazımdan irkilmiş bir çığlık kopuyor ve tuhaf bir şekilde ponponları hatırlıyorum. Sonra bakışlarım Corvak'a yöneliyor ve o en büyüğüyle dövüşürken kalbim boğazımda, gözlerimi kaçırıyorum. Nefesimi tutuyorum, hızlı, keskin, hassas hareketlerle savurduğu bıçağın havada süzülüşünü izliyorum. Pis yeti benzeri yaratığa isabet ettiremiyor, o da eğilip manevra yaparak bıçaktan kaçıyor.

Bu sadece Corvak'ın daha hızlı hareket etmesini sağlıyor. Yaratığa bir hamle yapıyor, ancak yaratık kolunu Corvak'ın eline çarpıyor ve bıçak uçup gidiyor. Ona doğru koşup diğerlerinden önce kapmak istiyorum ama ilerlemeye cesaret edemiyorum. Tek yapabildiğim erzak çantamıza sarılmak ve koruyucumun düşmanına tekrar tekrar saldırmasını izlemek. İyi bir dövüş ama Corvak'ın kazanacağı çok açık. Daire çizip hareket ediyorlar ve yeti dans ederek uzaklaşmaya devam ediyor ama yavaşlıyor. Corvak'ın darbelerinden her kurtuluşunda, giderek daha fazla yorulduğu belli oluyor.

Corvak vahşi bir hamleyi savuşturur ve ardından yıldırım hızıyla manevra yaparak rakibinin bacağını sıyrır. Yaratık yere yığılıyor ve Corvak ayağını yaratığın göğsüne koyup onu olduğu yerde sabitlerken yuhalama sesleri çılginca yükseliyor. Nefes nefese bana bakıyor ve bana doğru muzaffer bir sırıtış fırlatıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Sen mi?"

"Birkaç çizik." Ayağının altındaki yaratığa ve diğerlerine bakar. Onlara doğru baktığı anda hepsi kamburlarını çıkarıp siniyor, hatta yuhalamalar daha da artıyor. Ayağının altındakinin elini oynatıyor ve yine el hareketi yaptığına yemin edebilirim. Eğer işaret ediyorsa, bu o kadar küçük bir hareket ki, Amerikan İşaret Dili'nin daha hareketli hareketlerinin aksine, yorumlamak neredeyse imkansız.

Saçma bir nedenden ötürü onların hareketlerini yankılamak istiyorum.

Corvak mağlup yaratığın üzerine eğilir ve dişlerini sert bir ifadeyle gösterir. "Boyun eğmek mi?"

O şey tekrar kükrüyor ve sanki cevabı buymuş gibi boynunu gösteriyor. Pes etti.

Corvak homurdanıyor ve ayağını o şeyin üzerinden kaldırıyor, sonra hareket edip bıçağını alıyor. Yaratıklar geriye doğru kaçışıyor, bizi izlerken kambur omuzlu bir küme halinde bir araya toplanıyorlar. Yerdeki yerde kalıyor ama bakışları sürekli Corvak'ın üzerinde.

Corvak'a bakıyorum, emin değilim. "Bu kadar mı? Öylece gitmesine izin mi vereceksin?"

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?" Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Hayır! Tabii ki hayır! Ben sadece... güvenli mi?"

Paketi tutuyorum
göğsüme karşı.

Bana omuz silkiyor ve burnunun üzerinde beliren ince bir kan damlasını eliyle temizliyor. "Bir yerliyi öldürmenin puanı yok, o yüzden ne anlamı var anlamıyorum. O bir rakip değil."

Bu garip bir şekilde mantıklı. Yine de bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum çünkü bu tepenin zirvesinde savunmasızız ve hareket etmiyorlar. Pelerinini ona uzatıyorum ve Corvak pelerini alıp omuzlarına geri atıyor.

Yabancılar Corvak'ın hareketlerinden büyülenir. Yerde yatan ayağa kalkıyor ve diğerleri gözlerini kocaman açarak onu çevreliyor. Yuhalama sesleri ton değiştirir ve daha fazla ayak karıştırma ve el seğirmesi olur. Sonra, bir

bir, dönüp o garip, doğal olmayan mavi gözleriyle bize bakıyorlar.

"Uh oh," diye fısıldıyorum.

Corvak beni arkasına çekerken mağlup olan öne doğru cesur bir adım atıyor, sonra bir adım daha. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve önümüzde yere secde ediyor. Tepenin dibindeki diğer küme de aynısını yapıyor.

Herkes Corvak'ın önünde eğiliyor.

Bu onu şaşırtıyor. Dönüp bana bakıyor, tavrı şaşkınlık dolu. "Ne yapıyorlar bunlar?"

"Sanırım artık onların lideri sensin," diyorum ona.

BÖLÜM ON ÜÇ

AIDY

Cesur ve bağımsız olmak hakkında söylediğim onca şey? Artık her şey farklı. Çantayı bir kez daha Corvak'ın sırtına yükleyerek tepeden aşağı inerken koluna tutunuyorum, yeti insanları bizi yakından izliyor. Bu çok garip. Bu gezegen günlerdir terk edilmiş gibi. Vahşi yaşam bile (bizim uğultumuz her şeyi korkutup kaçırıyor olsa da) bu kadar hareketli ve bol değil. Ayrılmaya çalışırken etrafımızda bir kalabalık olması garip.

Kokan, hayran bir kalabalığa sahip olmak mı? Bu bir deneyim, orası kesin.

Yeti insanları hiçbir yere gitmiyor. Birkaç adım atıyoruz ve arkamıza düşüyorlar, artık daha yumuşak ve daha az ısrarcı kükremeleri var. Vadiyi terk edip göktaşına doğru gidiyoruz ve onlar bizi takip etmeye devam ediyor.

"Etrafında başka bir şey olup olmadığını kontrol etmeliyiz," diyor Corvak. "Her ihtimale karşı. Söz veriyorum, eğer sadece bir taşsa yaklaşmayacağız."

Kayayı kontrol etmek için temkinli bir şekilde yaklaşıyoruz. Yüz metre kadar uzaklaştığımızda gerildim ve durdum.

Corvak yaklaşmadan önce. Bir çarpma krateri var, küçük, sığ bir krater ve kayanın kendisi yaklaşık bir futbol topu büyüklüğünde, belki daha fazla. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar hasara neden olması şaşırtıcı ve erimiş kar ile çalkalanmış toprağa hayret ediyorum.

"Erzak değıl. Sadece bir taş." Corvak hayal kırıklığı içinde arkamıza bakıyor. "Kar-insanlar hâlâ bizimle."

"Fark ettim." Rüzgar kokuyu getirmeye devam ediyor. "Sanırım senden hoşlanıyorlar."

Burun delikleri kızgınlıkla alevlendi ve sanki soruna ben neden olmuşum gibi bana ters ters baktı. "Gürültülerini kesmezlerse diğerklerini de bize doğrultacaklar."

Dudağıımı ısııyorum. Haksız değıl. "O zaman çözüm ne?"

Elleriyle bir hareket yapıyor - bir bükölme ve yana doğru bir savrulma.

Boyunlarını kırmak mı? "Kesinlikle hayır. Daha bir dakika önce onların savaşçı olmadığını söylemişsiniz."

"Bu, hayatlarımızı tehdit etmelerinden önceydi." Bakışları isyankâr bir hal alıyor. "*Sizin ~~hata~~* Buna izin vermeyeceğim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Onlar insan, ve bir sürü

savaşçı değıller. Bebekli bir dişi gördüm." "Ya onlar ya biz, Aidy-"

Devam edemeden elimi göğsüne, kalbinin üzerine koyarak onu susturuyorum. Gürültölü, uğultulu kalbinin. Bu bizim de tam olarak sessiz olmadığımızı hatırlatıyor. "Ne yapabileceğime bir bakayım, tamam mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" "Onlarla konuşmak mı? Zararı olmaz, değıl mi?" "Onlar konuşmaz. Sadece öterler."

Bence yanılıyor. Bence iletişim kuruyorlar ve biz bunu göremiyoruz. Gergin ve kıpır kıpır görünüyorlar, sürekli hareket halindeler ama içimden bir ses dillerinin yuhalamak olmadığını söylüyor. Vücutları. Ve aptalca bir nedenden dolayı, bunu çözebileceğimi hissediyorum. "Bana bir şans verin. Cinayete başvurmak istemiyorum."

Homurdanıyor ve elini kısa bir mesafe ötedeki iğrenç kar-insan kümesine doğru savuruyor. "Sessiz olmalarını sağla o zaman. Senin yöntemin işe yaramazsa, benimki yarar." Gitmek için döndüğümde elimi tutuyor. "Eğer sana dokunurlarsa, bir daha hiçbir şeye dokunmamalarını sağlarım. Anladın mı?"

Neden onun somurtkan sahipleniciliği beni içten içe sersemletiyor? Tanrım, sorunlarım var. Sözlerinin beni ne kadar memnun ettiğini göstermemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Dikkatli olacağım."

Elini son bir kez güven verici bir şekilde okşadıktan sonra yabancılarla yüzleşmek için dönüyorum. Onların insan olduğuna neden bu kadar ikna olduğumu bilmiyorum, sadece ben ikna oldum. Bu gezegende yaşayan her kim olursa olsun, insanların benim hayal ettiğim gibi görünmeyeceği mantıklı geliyor. Güneşler iki kat, dağlar mor ve göğsümde uğuldayan bir solucan var. Elbette burada her şey farklı olacak. Bu, iletişimin de farklı olduğu anlamına geliyor.

Bu da onlarla konuşmaya çalışmam gerektiği anlamına geliyor. Eğer bu oyun süresince (ne kadar uzun olursa olsun) burada kalacaksak, yerel halkla arkadaş olmamız gerekiyor.

İleriye doğru temkinli bir adım atıyorum, gülümsemiyorum. Anılarımda açık dişlerin tehditkâr görüldüğüne dair bir şey hatırlıyor gibiyim ama bunu nereden çıkardığımı bilmiyorum. Bunun yerine ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum ve yavaşça hareket ediyorum. "Arkadaşlar. Arkadaş olmak istiyoruz."

En uzun boylu olanı -ki bu lider olmalı ve Corvak'ın yendiği kişi- titriyor ve boyun eğdiğini göstermek için kamburunu çıkararak yere çömeliyor. İçten içe irkiliyorum. Zarar vermek istemediğimizi göstermek için onun seviyesine mi inmeliyim, yoksa bu sadece ona saldırmak için adil bir oyun olduğumuzu mu gösterir? Görgü kurallarını bilmiyorum. Basit bir giriş yapmaya karar veriyorum ve göğsümü sıvazlıyorum. "Aidy. Ben Aidy. Ay-deee."

Bana bakıyorlar.

Arkada biri korna çalıyor.

Göğsümü okşayarak tekrar deniyorum. "Aidy."

Lider ayağa kalkar ve parmaklarını geçici olarak göğüs kemiğinin üzerinde gezdirir.

Evet! Evet! Kesinlikle! "Aidy."

Parmaklarını tekrar göğsünde gezdiriyor ve kükrüyor.

Arkamda bir yerde Corvak homurdanıyor.

Yine de haklı olduğumu biliyorum. Bu insanlarla iletişim kurabileceğimden eminim. Sadece kelimelerimi ve jestlerimi dikkatli seçmem gerekiyor. Tekrar göğsüme dokunuyorum, sonra yanağıma, sonra kolumu okşuyorum, sanki her şeyimin Aidy olduğunu söylemek istercesine. "Aidy."

Sonra, en yakındaki kardan adamı işaret ediyorum ve yüzümün sorgulamamı göstermesine izin veriyorum.

Başını kaldırıp tekrar ötüp sesi yumuşatıyor, sonra bana eliyle işaret edip oflama sesi çıkarıyor.

"Sanırım adımı söylemeye çalışıyor," diyorum

Corvak'a. "Ya da boğuluyor."

Ona bir bakış attım, çünkü yardımcı olmuyordu. "İletişim kuruyor." Uzaylıya dönüyorum ve kendimi aptal gibi hissetsem de ona cıvıldıyorum.

Garip yaratığın kafası eğildi ve sanki az önce onun önünde sıçmışım gibi meraklı bir yüz ifadesi takındı. Tamam, bu değildi. Tekrar deniyorum, adımı tekrarlıyorum ve ona tekrar işaret etmeden önce kendime dokunuyorum. Bu sefer bir cıvıltı daha çıkarıyor ama üçüncü parmağını kalçasının üstünde gezdirdiğini fark ediyorum. Onu da taklit ederek yapıyorum ve tepki anında geliyor.

Hepsi heyecanla yuhalamaya ve el kol hareketleri yapmaya başlar.

Şimdi anlıyorum. Tam da şüphelendiğim gibi, sesler değil jestler önemli. "Sanırım ilerleme kaydediyoruz!"

"Güzel. Şimdi onlara çenelerini kapamalarını söyle," diye karşılık veriyor Corvak.

Onları susturmak aslında daha zorlu bir iş. İlk etapta gürültü yaptıklarını anlamıyor gibi görünüyorlar ve jest yaptıkça ve bazı sinyallerini öğrendikçe, yuhalamanın istemsiz olup olmadığını ve bunu yaptıklarının farkında bile olmadıklarını daha çok merak ediyorum. Çünkü ne kadar çok el kol hareketi yaparsam ve onlarla birlikte kelimeler öğrenmeye çalışırsam, yuhalamanın etkisi o kadar azalıyor.

Liderleri Parmak-Bacak. O n u n arkasında kolunda daha koyu bir leke olan bir dişi var ve anlayabildiğim kadarıyla adı Tap-Two-Fingers-Together. Heyecanlanan ve isimlerini göstermek için el kol hareketi yapan başkaları da var - bu bir parmak kıpırdatması, bu başka bir parmak kıpırdatması. Bu karda bir ayak sürtmesi, ama çok özel bir ayak sürtmesi.

Sessiz olmalarını istediğimizi anlatmam biraz zaman alıyor, çünkü ağzımla ne kadar çok işaret edersem, bunun benim adım olduğunu düşünüyorlar. Sonunda farklı bir taktik deniyorum. İsmim için işaretler buluyorum - ilk başta onlara gösterdiğim gibi elimi kolumdan aşağı kaydırıyorum - ve Corvak için. Onunki kalbe yakın tutulan kıvrılmış bir yumruk. Sonra onlara "evet" ve "hayır "ı gösteriyorum, böylece daha fazla iletişim kurmaya çalışabiliyoruz. Oradan "hayır "a geçiyoruz (ki bu kolay, birini durdurmak için kaldırılan bir el) ve sonra yuhalıyorum.

"Hayır" ve "yuh" kelimelerinin birleşimi sonunda kafalarına dank ediyor ve sessizleşiyorlar. Gitmiyorlar da. Gitmemiz gerektiğini belirttiğimizde bile, sanki bizimle geleceklermiş gibi hepsi içeri giriyor ve bize beklenti dolu bakışlar atıyorlar.

Bu da bir sorun. Kendimi gruptan ayırıyorum ve Corvak'la konuşmak için harekete geçiyorum.

Corvak diğerlerine bakarak, "Bu işte iyisin," diye itiraf ediyor. O hâlâ mırıldanıyor, ben de öyle. Şu anda, sessiz kalmak için ellerini gagaya benzeyen ağızlarının üzerinde tutan kar insanlarından daha yüksek sesle konuşuyoruz. "Kelimeleri nasıl bu kadar çabuk öğreniyorsun, Aidy?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Dil konusunda çok iyi olduğumu falan sanmıyorum. Sadece hareketleri bir süre sonra bana anlamlı gelmeye başlıyor." Şu anda bile

Farkında olmadan küçük vücut sinyallerini yakalamak için. Bir kuyruğun eşine doğru süpürülmesi. Bir ayağın diğerine geri çekilmesini söylemek için kara basması. Sanki her şey zihnimde geliyor ve ben de onları izleyerek sözlerini daha fazla algılıyorum. "Gidersek bizi takip edeceklermiş gibi hissediyorum."

"Bunu ben de fark ettim," diyor Corvak, sesi kuru. "Ama burada, göktaşının yakınında kalamayız. Eğer kalırsak, birilerinin onu aramak için bu tarafa yöneleceği kesin."

Bu yüzden gidiyoruz. Ya da gitmeye çalışırız. Dostça ifadeler takınırız ve ayrıldığımızı dair jestler yaparız ve... onlar da bizi takip eder. Çünkü tabii ki takip ediyorlar.

"Belki bir süre sonra bizi takip etmekten yorulurlar," diye fısıldıyorum Corvak'a.

"Belki."

Ama yapmıyorlar. Meteoritten uzaklaşıp karların derinliklerine doğru yürürken bizi takip ediyorlar. Manzara değişiyor, garip, yaprak benzeri pembe ağaçlar toprağı kaplıyor. Çürük yumurta gibi kokan akan bir su nehrinden kaçınıyoruz. Karda ilerliyoruz ve hava kararırken gece için durabileceğimiz güvenli bir yer arıyoruz.

Ve kardan insanların orada olduğunu biliyoruz, çünkü arada sırada birileri sorgulayıcı bir yuhalama yapıyor.

"Orada," diyor Corvak ve ilerideki kayalık bir alanı işaret ediyor. "Oraya yerleşeceğiz."

Ayaklarım zonkluyor, o yüzden bu fikre bayıldım.

Corvak'ın mızrağı ve en büyük kürklerden bazılarını muşamba olarak kullanmak için bir çadır kurduktan sonra kendimizi rüzgârın bir kısmından korumak için karda yuvarlak bir yuva kazdık. Corvak ateş yakıyor, ben de karanlığa bakıyorum ve en az bir düzine mavi gözün karda parladığını görüyorum. "Hâlâ oradalar."

"Belki de artık bırakmamızı bekliyorlardır."

Olamaz. Yemek meselesini düşünmemiştim bile. Şimdi düşündüm de, bütün gün boyunca hiçbir şey yediklerini görmedik. Bu hiç iyi değil. Sadece arkamızda koşturup durdular.

sokak köpekleri gibi. Derme çatma çadırımızın hemen dışında kümelenmiş bir düzine insan var ve ben yerken onlar yemezse kendimi büyük bir pislik gibi hissedeceğim. Yolculuk sırasında topladığımız kurutulmuş et torbasını çıkarıp Corvak'a bakıyorum. "Paylaşmaya ne dersin?"

Sadece kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Sana hayır desem, bir şey değişecek mi?"

Bunu söyleme şekli nazik, neredeyse eğleniyor. Bu beni gülümsetiyor ve birkaç parça kurutulmuş et ile erzak mağarasından çaldığımız pişirme kesesini çıkarıyorum. "Bir çorba ile çok daha fazlasını yapabiliriz."

Bu yüzden kurutulmuş etten et suyu yapıyorum ve bazı kök sebzeleri kömürlerin içine atıyorum. Burada mahsur kalalı sadece bir hafta oldu -Tanrım, nasıl sadece bir hafta oldu? Erzak mağarasından küçük bir torba gerçek tuz almıştık, çorbayı onunla çeşnilendiriyorum, sonra da birkaç pul sebze ekliyorum. "Bu arada," diyorum Corvak'a, "eğer henüz teşekkür etmediysen, şimdi ediyorum."

"Teşekkür mü? Ne için?"

Omuz silkiyorum, yorumumdan dolayı beni eleştirdiği için biraz utanıyorum. "Olman gerekmediği halde nazik olduğun için."

"Nazik mi?" Sözlerime şaşırmış, neredeyse gücenmiş görünüyor. "Benim *nazik* olduğumu nereden çıkardın?"

"Bu bir hakaret değil-"

"Ben bir gladyatörüm. Vahşi bir *savaşçı* olmak için yaratıldım."

Neden bu kadar öfkeli olmasına gülümseyesim geliyor? "Ve kesinlikle öylesin."

"Bu da demek oluyor ki ben *nazik* değilim." "Bana karşı naziksin."

Corvak'ın ifadesi yumuşuyor ve beni izlerken biraz daha yüksek sesle mırıldandığına yemin edebilirim. "Evet, ama sen benimsin."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, böyle bir şey yapmadık." Ama şimdi ona dokunmayı düşünüyorum. Bu

Sabah uzanıp onu rahatça yakalayabilmek çok güzeldi ve onun da bana dokunmasına bayıldım. Daha fazlasını yapmak için sabırsızlanıyordum ama çadırımızın hemen dışında bir düzine yabancı dolaşırken, seks açıkçası menüdeki son şeydi. "Ve sen de dışarıdaki insanlara karşı nazik davranıyorsun, onları besliyorsun."

"Bu da senin için." Arkasına yaslanıp bana bakıyor.

Oh. Ne kadar tatlı. "Peki, teşekkür ederim. Yemeğimizi paylaşmaya devam edersek bunun zor olacağını biliyorum-"

Yine homurdanıyor. "Avlanmak bir zorluk değil. Ben bunu yapmak için doğmuşum."

Doğru, doğru, çünkü o büyük, vahşi bir savaşçı. Gülümsememe karşı koyuyorum ve elimi uzatıyorum. "Elbette. Senden şüphe etmem ne kadar aptalca. Bana bir kâse uzat, ben de yemekleri dağıtmaya başlayayım."

Sonraki bir süre boyunca ateşin başında durup yemek dağıtıyorum. Yanımızda kullanmamız için garip bir şekilde yapılmış küçük kaselerden iki tane getirmiştik, ama birini uzattığımda elimden kaptı ve ben bir şey söyleyemeden içindekiler höpürdetilerek yutuldu. Kar-insanları hemen kendi aralarında kavga etmeye, kürklerini çekiştirmeye ve çılgınca kükremeye başladılar ve bir başka erkek, dumanı tüten yemeği mideye indirirken bile kaseyi elinde tutana saldırdı.

"Sakin olun," diye sesleniyorum, bu kadar gürültü yapmalarından nefret ediyorum. "Herkesin karnının doyduğundan emin olacağız!"

Beni görmezden gelip yuhalamaya devam ediyorlar, bir diğeri kaseyi kapıp yalayarak temizliyor.

Corvak ayağa kalkıp çadırdan dışarı adımını atar ve kaos hemen sona erer. Onlara kaşlarını çatarak bakar, kollarını göğsünde kavuşturur ve hepsi teker teker çömelip boyun eğme pozisyonuna geçer.

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum ama en azından kuru et çorbası için birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlar, değil mi? Kaseyi geri alıyorum, tekrar dolduruyorum ve çocuklu bir anneye uzatıyorum. Çorbayı kokluyor, bebeğine uzatıyor ve sonra bebek yerken bana aç ve acınası bir bakış atıyor. Corvak'a dönüyorum.

"Sen burada dur ve huzuru sağla. Ben gidip yiyecek başka bir şeyimiz var mı diye bakacağım."

Kızıyor, bu da kalbimi ısıtıyor. Çoğu erkek muhtemelen çıldırır, erzaklarımızı kendimize saklamamız için ısrar ederdi. Corvak öyle değil. Sırf ben istediğim için paylaşacak kadar kendine güveniyor ve bu onu daha da takdir etmemi sağlıyor. Ateşten kömürde kavrulmuş kökler alıyorum, onları fırın eldiveni görevi görmesi için bir parça kürkle tutuyorum ve onları dışarı çıkardığımda dişi heyecanlanıyor. Ona bir kök uzatıyorum ve muhtemelen ellerini yakıyor olmasına rağmen alıp mideye indiriyor.

Bir süre böyle devam ediyor: Bir kase yemek koyuyorum ve birileri yerken onları denetliyorum; eğer çorbayı reddederlerse bir kök veriyorum. Herkesi doyurduğumuzda geç oluyor, kâse kabilenin yarısı tarafından kemirilmiş ve yalanmış oluyor ve tüm köklerimiz bitmiş oluyor. Kendim ve Corvak için artıklardan başka bir şey kalmadı, ama seyahat ederken yedik, bu yüzden akşam yemeği için fazla bir şey olmamasına aldırmiyorum. Ellerimi yıkıyorum ve çorbanın son kalanını pişirme kesesinden Corvak için ayırdığım temiz kâseye sıyrıyorum. "Kadınların çorbayı yemediğini fark ettin mi? Sadece sebzeleri."

Corvak omuz silkiyor. "Belki de eti avcılar için saklıyorlardır."

"Belki." Yine de yarın herkesi nasıl doyuracağımızı merak ediyorum. "Bu kadar çok yemek tükettiğimiz için üzgünüm." Kurutulmuş et kesesi boşaltıldı, son parçalar ve pullar bir saat önce yahniye karıştırıldı.

"Yarın daha fazlasını alırız." Omuz silkiyor ve kalan yemeklerden bir ısırık alıyor ve sonra bir ısırık da bana veriyor. "Hâlâ dışarıdalar mı?"

Çadırın kapağından dışarı bakıyorum ve kalabalığımızın hâlâ orada olduğunu görünce pek de şaşırmıyorum. Karda birlikte kıvrılıp ısınmak için üst üste yığılıyorlar ve ben izlerken biri diğerinin kürkündeki bir düğümü temizliyor. "Hâlâ oradalar."

"En azından itaatkârlar."

"Sen etraftayken," diye takılıyorum. "Seni benden daha çok seviyorlar."

"Senin yumuşak, benim ise savaşçı olduğumu biliyorlar."

Bu beni neden kızartıyor? Bu bir hakaret olmalı, Ama kulağa öyle gelmiyor. Okşuyormuş gibi yapıyor. Hâlâ ona ait olmadığımı söylemem gerekiyor ama bu şu anda öncelik sıralamasında daha altlarda. Ayaklarım ağrıyor, çok yorgunum ve tek yapmak istediğim ellerimi defalarca yıkamak (kar kokusuna asla alışamayacağım- insanlar) ve uyumak.

Corvak kaseyi bana uzatmaya devam ediyor, yememi bekliyor, ama ben elimi sallıyorum. "Aç değilim. Sadece temizlenmek istiyorum."

Sonraki süreyi ellerimi karla ovarak ve ardından erimiş suyla durulayarak geçiriyorum. Elimizdeki "en temiz" kürkle siliyorum ve keşke sabunumuz olsaydı diyorum. Sindirebileceğimiz tüm mikropları düşünmemeye çalışıyorum ama öncelikler önceliklerdir. Artık ellerim temiz olduğuna göre rahatlayabilirim. Ateşin yanındaki yayılmış kürklere oturuyorum, ayaklarım rahatsız edici bir şekilde zonklayınca irkiliyorum. "İyi bir çift yürüyüş botu için sol mememi verirdim."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ayakların seni rahatsız mı ediyor?"

"Birazcık. Şikayet etmeye çalışmıyorum," diyorum, kendimi savunmaya geçmiş hissederek. "Sadece biraz mızımızlanıyorum. Ayaklarımı saran kürkler yerine daha iyi ayakkabılarım olsaydı sanırım daha fazla ayak uydurabilirdim."

Kordonları ve kürkleri çıkarıyorum - her zamanki gibi kardan sıırıslıklam olmuş halde - ve ayaklarımı boydan boya geçen çizgiler parlak kırmızı ve nahoş görüldüğünde irkiliyorum. Kürkleri kaymamaları için son derece sıkı bağlamak zorundayım ama günün sonunda bu biraz acı verici oluyor. Ayaklarımın yanlarında kordonların ayağımı acıttığı yerlerde kabarcıklar ve önceki günlerden kalma eski yaralar var.

Ayaklarımı gösterdiğimde Corvak hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim," diye itiraz ediyorum. "Gerçekten."

Korku filminden fırlamış gibi görünseler bile.

Yanıma yaklaşıp ayağımı avucunun içine alıyor ve telaşlanmama aldırıyor. "Bir bakayım."

Bir dizi bahaneyi ve sızlanmayı geri çeviriyorum, çünkü onun ayaklarımla ilgilenmesini garipsiyorum. Dilini şaklatıyor, kabarcıklarımı ve sıyrıklarımı incelerken bakışları sinirlenerek daralıyor. "Bu hiç iyi değil, Aidy. Neden sesini çıkarmadın?" Parmakları ayağımın tabanını okşuyor, ayağımın muhtemelen bir günlük yürüyüşten dolayı kirli ve nemden kırıkmış olmasına aldırıyor. "Seninle ilgilenmem gerekiyor ama bana acı çektiğini söylemezsen bunu yapamam."

Parmakları kazara gıdıklanıp kasıklarımın doğru ısı dalgaları gönderdiğinde ayağımı tuttuğu yerden çekmemeye çalışarak kıpırdanıyorum. "Ne yapacaksın, bütün gün beni mi taşıyacaksın?"

"Evet."

İçimden kahkahalar patlıyor. O gülmüyor ve ciddi olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Oh. "Corvak, bunu yapamazsın."

"Neden olmasın anlamıyorum." Parmakları ayağımın kemeri üzerinde geziniyor.

Hava ciğerlerimi terk ediyor. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Tüm varlığım onun parmak ucunun tenimde bıraktığı ize odaklanmış durumda. Özlemle doluyum, bu tatlı nezaketten daha fazlasını istiyorum... ve lanet ayağıma dokunmaktan daha fazlasını yapmasını istiyorum. Topuğumu keşfediyor, sonra tabanımı ayak parmaklarıma kadar takip ediyor. Yine gıdıklanarak kıvranıyorum ama ayağımı çekmiyorum. Bana dokunmaya devam etmesini, beni keşfetmeye devam etmesini istiyorum.

Bana *tapmaya* devam et.

"Açlığının kokusunu alabiliyorum," diyor en küçük parmağıma dokunurken. "Sana dokunmamdan hoşlanıyorsun."

"Evet," diye kabul ediyorum. Biraz utanıyorum ama utanmamaya çalışıyorum. Elbette birbirimize verdikten sonra diğer elleri,

utanç bir kenara bırakılmalı, değil mi? "Ama komşularımız etraftayken koku alabilmenize biraz şaşırdım."

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Oldukça... keskinler. Ve bunaltıcı. Eğer biri bize gizlice yaklaşmayı düşünürse, kokusunu alamam."

"Kimsenin gizlice yaklaşacağını sanmıyorum." Sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi, bir kar yetisi uzaklarda bir yerde yumuşak, uykulu bir ses çıkarıyor. Bu bana sadece metrelerce uzakta olduklarını ve mahremiyetimizin olmadığını hatırlatıyor. "Ama sana söylemeliyim ki, dışarıda seyirci varken seksle ilgili bir şey yapmakla ilgilenmiyorum. Rahat edemeyecek kadar yakınlar."

"Bunu düzeltebilirim, biliyorsun." Ona şaşkın bir bakış attığımda, yüzünde bir sırıtişla tekrar boynunu sıkma hareketi yapıyor.

Ne kadar korkunç olsa da gülüyorum. "Kesinlikle hayır." Omuz silkiyor, gülümsüyor. "Yetki sende."

Öyle miyim? Bütün zor işi yapanın kendisi olduğunu düşünürsek, böyle düşünmesi çok hoş. "Biz ortağız," diye belirtiyorum. "Kimse diğeri olmadan bir karar veremez. Ve kararlardan bahsetmişken... bunun bir tedarik düşüşü olmadığını bildiğimize göre planımız nedir?"

Ayaklarımla oynamayı bırakıp onları tutuyor ve düşünüyor. "Kaynaklarımız azaldı, bu yüzden avlanmamız ve ateş için daha fazla yakıt bulmamız gerekecek." Bana bakıyor ve başını dışarıya doğru eğiyor. "Ve pek çok şey sabah hâlâ orada olup olmadıklarına bağlı."

"İçimden bir ses orada olacaklarını söylüyor."

Corvak bana alaycı bir bakış attı. "Ben de öyle düşünüyorum. Bu yüzden, onları korkutup kaçırarak ciddi bir şey yapmadığımız sürece bize eşlik edeceklerini göz önünde bulundurmalıyız."

Onları korkutmak zalimce görünüyor, ama aynı zamanda buradaki diğer gladyatörler tarafından yakalanacağımız anlamına geliyorsa, bir grup aç, kükreyen uzaylının bizi takip etmesini de istemiyorum. "Sanırım yarının nasıl geçeceğini göreceğiz. Onlara karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim."

"Neden sabırlı olmayayım ki?" Başını eğiyor. "Sanırım benim hakkımda çok düşük bir fikre sahipsin. Öfkelenip her şeye ve herkese saldırmamı mı bekliyorsun?"

"Tabii ki hayır! Ben sadece... Bilmiyorum." Rahatsız hissediyorum, çünkü belki de onun hakkında bir şeyler varsayıyordum. "Sanırım kafamda bir gladyatörün nasıl davranacağına dair belli bir fikir var. Önce yumruk at, sonra düşün."

Bunu sindirmek için ayağımı tekrar ovuyor. Sonra başını sallıyor. "Bunu görebiliyorum. Ancak, en büyük silahlardan birinin nasıl ilerleyeceğiniz konusunda stratejik ve düşünceli olmak olduğunu öğrendim."

"İşte bu yüzden bir kale istiyorsun ve düşmanların tam tersi yerine bize gelmesini istiyorsun," diyorum yavaşça. "Bunu anlıyorum ama neden beni alıyorsunuz? Ben bir yüküm ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Corvak sadece gülümser. "Hayır. Sen benim ödülümsün. Başarılı olduğum için ödülümsün."

İç çektim. "Bu konuda gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Yarın, o zaman. Bu gece için, Ben senin zavallı ovacağım."

kötü muamele görmüş ayakların ve sana iyi bak." Ve ayağımın kemerini yoğurarak benden bir inilti çıkarıyor.

Tamam, eğer bana ayak masajı yapmak istiyorsa, yarın bu mülkiyet meselesi konusunda direneceğim. Şimdilik, beni inanılmaz derecede azdırsa da şımartılmanın tadını çıkarıyorum. Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum ve tüylü arkadaşlarımızın sabah bizi ekmesini umuyorum, çünkü Corvak'a dokunmak için kaşınıyorum ve hepsi etrafta dolanırken yapamam.

Onların kokusu kesinlikle itici. Corvak'ın taşaklarını sallarken onların büyülenmiş bakışlarını hayal etmek? Korkunç.

BÖLÜM ON DÖRT

CORVAK

Garip Kar İnsanları beni fikirlerle dolduruyor.

Sabahları gitmiyorlar. Uyandığım andan itibaren kokuları burnuma geliyor ve Aidy'nin uyarılmasının tatlı kokusunu bastırıyor. Onlar etraftayken bile ona karşı koymak çok zor. İkimizin de yolculuktan yorgun ve terli olması önemli değil, fırsatını bulsam her yerini yalardım. Onun küçük hareketlerini, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırışını, uyandığında kirpiklerinin dalgalanışını, dudaklarını yalarken dilini oynatışını izlemek için yaşıyorum.

O kardan insanlar için endişeleniyor, ben de onları kendi sorunum olarak ele alacağım.

Artık gücümü gördükleri için ne zaman yaklaştım sınıyor ve eğiliyorlar. Aidy el işaretleri ve tekrarlanan kelimeler kullanarak onlarla iletişim kurmaya çalışıyor ve diğerlerinden daha zeki görünen bir dişiyle biraz ilerleme kaydediyor. Konuşmamız gerektiğinde, Aidy onu arıyor. Ben kampı yıkıp eşyaları yeniden toplarken o da onlarla konuşuyor. Fazla yiyecek malzemem olmadığı için

hepsini tek bir pakete sığdırmayı başardım, böylece Aidy'ye biraz mola verebileceğim. Şikayet etmiyor ama yumuşak, narin ayaklarının durumu hoşuma gitmiyor. Nasırı yok, uzun yürüyüşlere karşı doğal bir direnci yok.

Tıpkı bir klonun da yapamayacağı gibi. Bu kendime sakladığım bir düşünce.

Sabah yola çıktığımızda onların da arkamızdan gelmesine şaşırıyorum. Aidy bana endişeli bakışlar atıyor ama ben peşimizden gelenlerin beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. Sessiz kaldıkları sürece - ki boğuk yuhalamalara bakılırsa deniyorlar - bu bir ölüm cezası olmamalı. Düşen yıldızdan uzaklaşıyoruz, çünkü başka birinin gelip onu araştıracağından, teçhizat arayacağından endişeleniyorum. Yapabileceğimiz en iyi şey oradan uzaklaşmak ve bir kale kurmak için av hayvanlarının olduğu ve savunulabilir bir yer bulmak.

Yürürken karları ve kokuları inceliyorum.

Bölgede av hayvanları var, rüzgâr sabit duruyor ve kokularını ters yöne değil bana doğru getiriyor. Aidy'yi avlanmak için bırakamasam bile bu iyiye işaret. Şu anda bile, bütün gece uyumasına rağmen adımları yavaş ve yorgun. Daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var. Yakında savunulabilir bir yer bulmak istiyorum.

Kar bana başka şeyler de söylüyor. Her yeri kaplayan taze kar örtüsü sayesinde izleri görmek çok kolay. Küçük yaratıklara ait küçük izler ve karşılaşmak istemediğim yuvarlak ayaklı devasa bir yaratığa ait birkaç iz var. Muhtemelen o yuvarlak ayaklarıyla bir otoburdur ama asla bilemezsiniz. Karda bir sürü iz var ama gladyatör dostlarımızdan hiç iz yok.

Bu iyiye işaret.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, yürüdükçe bizi takip eden kar insanların sayısının arttığına yemin edebilirim. Uzak taraftaki dağlık yamaç için alçak bir vadiden geçerken, geride kalanların bize nasıl ayak uydurduğunu görmek için dönüyorum. Ben izlerken, arkamızdan gelen kümeye üç kar insanı daha katılıyor.

"Daha fazlası katılıyor," diyorum
Aidy'ye. Dudağını ısırıyor. "Biz ne
yapacağız?" "Hiçbir şey. Katılmalarına
izin vereceğiz."

Yeni kardan insanlar çılgınca kükrüyor, ancak diğerlerine
katıldıklarında duruyorlar. Bir süre daha devam ediyoruz,
sonra korna sesleri yeniden başlıyor. Aidy ve ben duruyoruz
ve o dönerek "sessiz ol" işareti yapıyor. Ben de duruyorum
çünkü bizi tehlikeye karşı uyarıyor olabilirler.

Erkeklerden biri - daha büyük olanlardan biri - bir şeyin
üzerine atladı. Ben izlerken onu karlı bir indenden *ç ı k a r ı p*
havaya kaldırıyor. Bu daha küçük bir yaratık, khui'mi çaldığım
yaratığa çok benziyor ve umutsuzca kurtulmaya çalışarak
tekmeliyor ve kıvranıyor. Kardan adam yanıma koşuyor ve
yaratığı almam için bana uzatıyor. Yakınlarda, bir başkası
dağınık görünümlü bir çalının dibini kazıyor ve onu yukarı
çekerek kalın bir kazık kökü ortaya çıkarıyor.

Ve yeni bir fikir filizlenir.

Bu kar adamları bir sorun değil. Onlar bir
ordu.

Ve onları beslediğim sürece, benim emrim altındalar. Hayır.
Etrafımız sadık bir orduyla sarılırsa kimse bizi yenemez.
Savaşıp savaşamamaları önemli değil. Onlara nasıl
savaşacaklarını öğretebilirim. Önemli olan sayı ve
savunulabilir bir pozisyon.

Bu yeni fikri çok beğendim.

Öte yandan, Aidy ve benim bu senaryoyu kazanmamı içeren
her fikri seviyorum. Tahmin ettiğimden çok daha geniş bir
senaryo. Elimdeki hafıza bankalarında, oyunlar her zaman
belirli sınırlarla kurulurdu. Malzemeler bırakılır ve oyunun
yeni yönleri ortaya çıkarılırdı. Oyun *tamamlandığında*
kazanan bir kadın alırdı. Bazı kurallar şimdi farklı, ancak
farklılıklar biriktikçe, bunun neden böyle olduğunu merak
etmeye başlıyorum. Farkında olmadığımız başka bir şeyler mi
oluyor? Ve eğer öyleyse, ne?

Umarım bir ordunun halledemeyeceği bir şey değildir.

Kıvranan hayvanı kar insanların elinden alıyorum, fedakârlığı için teşekkür ediyorum ve hızla öldürüyorum. "Bu, bu geceki yahninin başlangıcı olacak."

Aidy'nin yüzü solgun ama başını sallıyor. "Bunu bizim için avlamaları çok hoştu."

Hayvanın boğazını kesiyorum ve biz yürürken kan kaybından ölmesi için cesedi çantama asıyorum. Bunu yaparken, kişisel ordumun fikrini düşünüyorum. Mızraklarla silahlandırmak yeterince kolay olacak ve eğer bu başarısız olursa, pençeleri var. Avlanmaya yardım edebilirler. Yaşlılar ve çocuklar kök avlayabilir ya da su eritmeye yardım edebilir. En güçlüleri muhafız olarak görev yapabilir. Bunu sevdim. Bunu çok sevdim.

Orduma dahil etmek için bir şeyler düşünüp duruyorum. Onlara manevraları öğretmeli miyim? Falanks düzenleri? Olasılıklar sonsuz.

Ancak Aidy'nin bu konuda ne hissedeceğinden emin değilim.

Kadınım şöyle bir bakıyorum. Yüzü soğuktan kızarmış, uzun saçları esintiyle dalgalanıyor. "Ayakların nasıl?"

Pembe burnunun ucunu ovuşturuyor. "İdare ediyorlar ama bugün daha kısa bir yürüyüşe hayır demezdim. Kayalıklar yeniden yükselmeye başladığına göre güvenli bir yer bulabilir miyiz sence?" Uçurumların daha da sivri yüksekliklere yükseldiği mesafeyi işaret ediyor. "Sanki dağlardan çıkmak yerine dağlara geri dönüyormuşuz gibi hissediyorum."

"Belki de öyleyizdir. Ayaklarınızı dinlendirebilmeniz için iyi bir barınak arayacağım."

"Ayrılmak güvenli mi?"

"Öyle olacak." Çenemi arkamızdan gelen kar insanlarına doğru eğiyorum. "Onlardan daha fazla edindik. Bunu fark ettiniz mi?"

"Öyle mi?" Yüzü düştü. "Bundan hoşlanmadım."

"Sanki başka seçeneğimiz varmış gibi? O zaman onlara gitmelerini söyle." Böyle bir şey yapmayacağını biliyorum ve sözlerimden ısırick almak için gülümsüyorum. "Dinlemeyeceklerini biliyorsun."

"Henüz yeterince kelime öğrenemedim." Saçlarını küçük, yuvarlak kulağının arkasına sıkıştırıyor ve sikim kanla doluyor. Göğsümdeki uğultu daha da artıyor ve kokusu yaklaştıkça bir an için dizlerimin bağı çözülüyor. Ona yaklaşıyorum ve bana şaşkınlıkla baktığında onu kendime çekip yüzümü yelesine gömüyorum. "İyi misin? Neyin var?"

"Hiçbir şey." Yüzümü saçlarına gömülü tutuyorum. Kokusu sarhoş edici, yumuşak vücudu dikkatimi dağıtıyor... ve yeterince yakın değil. Onun yanında yürümekten çok daha fazlasını istiyorum. Her yerine dokunmak, ayaklarına dokunduğumda yaptığı gibi küçük soluk alışlarını ve keskin nefes alışlarını duymak istiyorum. Bacaklarının arasına dokunduğumda yaptığı gibi. Kısa bir an için, bize yalnız kalmak için hiç zaman vermedikleri için, tomurcuklanan orduma kızıyorum.

Ama o ordu onu güvende tutacak.

İsteksizce onu bırakıyorum. Bana bakarken yüzü şaşkınlıkla doluydu ve parmak uçlarımı çenesinin kıvrımına hafifçe sürttüm. "Sadece yalnız olmayı diliyordum."

Pembe ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "İyi dilek."

Arkamızdan sesler yükseliyor ve döndüğümde kar insanlarından birinin daha bir şey yakaladığını görüyorum. Onu bana getiriyor, yaratık kıvranıyor ve hala canlı. Görünüşe göre resmi infazcı benim. Aidy'ye bakıyorum, bugün gözlerinin altında koyu gölgeler var. Yorgun görünüyor ve ayaklarının onu rahatsız ettiğini biliyorum. Çok çok daha uzakta olmayı tercih etsem de bir karar veriyorum. Uzaktaki kayalıkları işaret ediyorum. "Bugünlük orada duracağız. Av hayvanları bol görünüyor, yemeğimizi pişireceğiz ve kendimize ait olduğunu iddia edebileceğimiz stratejik bir yer arayacağız."

Aidy'nin rahatlamış gülümsemesi bunu gösteriyor. "Bu fikre bayıldım."

Uzaktaki uçurumlar pürüzlü kenarlar ve kırık kayalarla delik deşik. Bu bana çok garip geliyor; dağları hep bir engel parkurundaki gibi tırmanılacak yekpare taş bloklar olarak hayal etmiştim. Burada öğrendiğim şey, dağların dik yamaçlardan ve engebeli taşlardan, kaya düşmelerinden ve tırmanılması imkansız uçurumlar oluşturan derin yarıklardan oluştuğu. Daha yüksek kayaların arasına sıkışmış buzdan başka bir şey değilmiş gibi görünen yarıklar ve kar var. Çok fazla kar. Keskin, küçük kayaları ve ayak basmanın tehlikeli olduğu yerleri gizliyor ve Aidy'nin narin ayakları için daha da endişeleniyorum. Daha yükseğe tırmanmak yerine, havaya sinen yeni, kötü bir kokuyu takip ediyorum ve bir sonraki kayalık yarıktaki, kayaların arasından damlayan su var.

Kokunun nedeni bu, ama bu kez hoş karşılıyorum. Su buharlaşıyor ve parlak yeşilimsi mavi bir havuza akıyor, etrafındaki kayalar yuvarlanıyor.

Aidy bu manzara karşısında çok heyecanlandı. Sadece denge sağlamak için değil, çok sevindiği için de koluma yapışıyor. "Akan su! Bu bir çeşit kaplıca olmalı. Sence içilebilir mi?"

Orduma bir bakış attım. "Görmek için onları izliyoruz."

Oturmak için iyi bir yer buluyorum ve Aidy'yi kucağıma çekiyorum. Önce kaskatı kesiliyor, sonra rahatlıyor ve memnuniyetle iç çekiyor. Göğsündeki mırıltı o kadar yükseliyor ki sanki başka hiçbir şey duyamıyorum. Kokusu etrafımı sarıyor ve sikim sertleşip ağrımaya devam ediyor, ona duyduğum ihtiyaçla dolup taşıyor. İçgüdüsel olarak onu kaydırıyorum, kalçalarını benimkilere ve sırtını önüme yerleştiriyorum. Nefesini içine çekiyor ama uzaklaşmıyor. Kollarımdan birini tutup beline doluyor, sanki onu daha yakın tutmamı ister gibi. Kalçalarımı yukarı doğru esneterek sarsıyorum, böylece sikimi onun o yumuşak, muhteşem kokulu bölgelerine daha sert bastırabiliyorum.

Nefesi tekrar kesilir.

Bir iniltiyi bastırıyorum. *Benim kadınıım. Benim. Benim Aidy'm. Benim-* "Bak," diyor.

Sesinin puslu düşüncelerime nüfuz etmesi bir an alıyor. Kendimi dikkat etmeye, emrettiği gibi kafamı kaldırmaya zorluyorum. Baktığımda, kar insanların akan dereye doğru ilerlediklerini görüyorum. Suyun kenarlarında sopalar, bir tür uzun kamışlar var ve dikkatlice yaklaşıyorlar. Erkeklerden biri önden gidiyor ve suyun kenarından dikkatlice geçiyor. Sonra eğilip en yakındaki kamışa tutunuyor ve onu sudan çekip geri çekiliyor. O bunu yaparken, ucunda çırpınan, kızgın bir leke olduğunu görüyorum. Dev dişleri olan çirkin, yuvarlak bir balığa benziyor. Kar erkeği kamışın ucundan tutuyor ve balığı yakındaki bir kayaya vuruyor. Sonra onay için bana bakıyor, tıpkı bana her av getirdiklerinde yaptıkları gibi.

Kar-insanlar bir başka kamıştaki balığı kapıp vuruyor ve biz izlerken diğer kamışlar havuzun uzak tarafına doğru çekiliyor. Bazı kar-insanları onları takip ediyor, diğerleri ise artık temiz olan alana doluşuyor ve içmek için ellerini ılık suya daldırıyor.

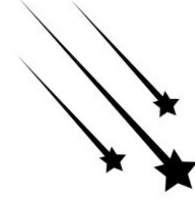
"Çubuktaki piranalar," diye düşünüyor Aidy. "Korkunç. Arkadaşlarımızın bize suya yaklaşmanın güvenli yolunu göstermelerine sevindim."

Homurdanıyorum, çünkü ordum sandığımdan daha kullanışlı çıktı. "O zaman burada durup nerede kamp kurabileceğimize bakacağız. Eğer su güvenliyse, bu bizim için iyi bir avantaj."

"Ve banyo yapmayı gerçekten çok isterdim," diyor Aidy, sesi hüzünlü. Bu özlem içinde onu ses sağlar oI olacak banyo yapmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Bir tane alacaksın. Yemin ederim."

BÖLÜM ON BEŞ

AIDY

Bir süre oturma fırsatı bulduğum için çok minnettarım. Corvak çantayı ve ölü hayvanları bana veriyor, ben de pişirmeye başlamaya karar veriyorum. Kar insanlarından biri elinde bir avuç kökle öne çıkıyor ve küçük bir selam vererek onları sunuyor. Nasıl tapınır gibi davrandıklarını görmek beni rahatsız ediyor ama bu sadece daha iyi iletişim kurabilmemiz için dillerini öğrenmem gerektiğini vurguluyor. Bir ateş yakıyorum -Ateş yakmak için çakmaktaşı kullanmak bile kolay bir iş değil; pişirme sehpasını ve suyu ısıtmak için kullandığım pürüzsüz, el büyüklüğündeki taşları kurdum.

Eti kesmek benim için çok zor. Öğürerek birkaç kez duraklamak zorunda kalıyorum ama derileri çıkarmayı ve organları karkastan çıkarmayı başarıyorum. Her şey tencereye giriyor ve biri atılan organları kapmak için yaklaştığında ona izin veriyorum. İki genç erkek arasında tıslama, hırlama ve kızgın yuhalamalarla dolu başka bir kavgaya dönüşüyor. Dişilerden biri korkusuzca araya girip her birinin kafasının arkasına bir tokat atıyor ve kavga başladığı gibi bitiyor. Sinsice uzaklaşıyorlar

Ödüllerini alıyorlar ve ben de kasaplık yerinin üzerine biraz kar atıyorum.

Derileri yuvarlıyorum çünkü onlarla başka ne yapacağımdan emin değilim ve sonra suyun kenarına geçip (tüm saz pıranaları gitti, şükürler olsun) ellerimi yıkıyorum. Ben bunu yaparken dişi yakınlarda duruyor, beni ve ellerimi izliyor, büyük, kırpışmayan gözlerinde şaşkın bir ifade var. Bana biraz baykuşu anımsatıyor. Dişi tekrar ellerimi işaret ediyor ve bir şey söylemeye çalıştığımı düşündüğünü fark ediyorum. "Oh. Sadece yıkıyorum," diyorum ona ve kendimi temizliyormuş gibi yapıyorum. "Yıkanıyorum."

İfadesi boş kalıyor. Belki de... yıkanmıyorlar? Bilemiyorum. Kokularından yıkanmadıkları anlaşılıyor ama insanları hakkında ne biliyorum ki? Varsaymak biraz kaba görünüyor. Yine de kürkündeki kire, ağzının yanındaki yemek lekelerine bakıyorum ve acaba çok mu yanıliyorum diye düşünüyorum.

"Yıkanmak mı?" Diye soruyorum ve ellerimi tekrar suya sokup kolumu ovuyorum. "Yıkanmak mı?"

Şaşkınlık için el hareketi yapar.

Doğru, belki de hijyene geçmeden önce temel şeyler hakkında iletişim kurarak başlamalıyım. Eğer bu onu henüz öldürmediyse, sanırım birkaç gün daha kokmaya devam edebilir. Ateşe geri dönüyorum ve erzak deposundan aldığımız uzun, temiz kemiklerden bazılarını kullanarak sıcak bir taş kömürlerden dikkatlice alıp torbaya koyuyorum. "Pişir," diyorum ve elimle tencerenin üzerinde bir karıştırma hareketi yapıyorum. Daha hızlı iletişim kurabilmemiz umuduyla sözlerime el işaretleri eklemeyi deneyeceğim. "Pişir."

Hareketlerimi taklit ediyor ve sonra ağzının yanında "ye" işareti yapıyor.

"Evet!" İlerleme beni heyecanlandırıyor. Şimdi bir yerlere varıyoruz. "Yemek için pişir!"

Heyecanla kükrüyor, sonra yaramazlık yapmış gibi gagasını kapatıyor ve ben gülüyorum.

Öğleden sonra herkesi doyurmak için çorba pişiriyorum ve Pinkie ile kelimeler üzerinde çalışıyorum. Serçe parmağını gagasına hafifçe vurarak yaptığı isim jesti Pinkie'yi Pinkie yapıyor. Pinkie kelimeleri verdiğim kadar çabuk kapıyor ve ben de onların bazı hareketlerini öğreniyorum. Geçmişte dil konusunda hiç iyi olmadım (en azından ben öyle düşünmüyorum) ama bu konuda bir şey... kolay görünüyor. Belli oluyor. Sanki bana onların dilini bir anda kavramam için süper bir güç verilmiş gibi. Birkaç saat sonra Pinkie ve diğer bazı kadınlarla konuşmak için jestleri bir araya getirmeye başlayabiliyorum.

Erkekler için yemek pişirmek üzere ateşin başında bırakıldığımı fark etmeden edemiyorum - dişiler sadece kök yiyor, bu yüzden temelde erkekler için yemek pişiriyorum. Bu düpedüz cinsiyet ayrımcılığı gibi geliyor ve bunu Corvak'a şikayet edeceğim şikayetler listeme ekliyorum. Bu, onunla konuşmam gereken "Sen bana aitsin" meselesinin hemen altında yer alacak. Şimdilik, insanların karnı doyuyor ve ayaklarım artık kızgın kömür gibi zonklamıyor, bu yüzden biraz yemek yapacağım.

İki kar-insan daha gelir, bu ikisi diğerlerinden daha pis ve pasaklıdır. Pinkie onlara "sessiz olun" işareti yapana kadar yaklaşırken yüksek sesle kükrüyorlar. *Sessizlik. Yemek. Sessizlik yoksa yemek de yok.*

Hemen sessizliğe bürünüyorlar, çömeliyorlar yakınlarda ve yemeklerin dağıtılmasını izliyordum.

Parmaklarımı birbirine kenetliyorum, neredeyse bir ördeğin gölge kuklası gibi, aile anlamına gelen sembolde. *Pinkie ailesi mi?* İki yeniyi işaret ederek soruyorum. Onları tanımıyorum ama bu daha önce burada olmadıkları anlamına gelmiyor. Kir desenleri değişmiş olabilir (ne yazık ki onları ayırt edebilmemin en iyi yolu bu).

Hayır anlamına gelen bir el hareketi yapıyor. Ailesi değil o zaman. Arkadaşları.

Yakınlarda gezinen başka bir tanesini gösteriyorum.

Arkadaş, kabul ediyor. *Seyahat arkadaş*.

Ben daha fazla insanı işaret ettikçe, o "seyahat" ve "arkadaş" hareketlerini kullanmaya devam ediyor. Görünüşe göre her geçen saat daha fazla kar insanı ediniyoruz. Şu anda en az yirmi kişi olduklarına yemin edebilirim ve kaçının Corvak'la birlikte olduğunu bilmiyorum. Yine de kase kase yiyecek dağıtmaya devam ediyorum, çünkü dost canlısılar ve çoğunun bebekleri var ve istediğim son şey yemeğim varken bir çocuğu aç bırakmak.

Neden seyahat, Pinkie'ye soruyorum.

"Neden" kısmını anlatmamız biraz zaman alıyor ama sonunda anlıyor ve yüzünü gökyüzüne çeviriyor. *Uzun yolculuk*, diyor ve yüzünü tekrar gökyüzüne çeviriyor. *Gökyüzü suyu. Büyük Olan gelirse, insanlar da gelir.*

En azından ben öyle söylediğine eminim. Benim Kelimeler ve el sembolleri tam olmasa bile içgüdülerim bana yakın olduğumu söylüyor. Ama söylediklerinin bazıları kafa karıştırıcı. *Gökyüzündeki su mu?*

Su, diye kabul ediyor ve koluyla sürünme hareketi yapıyor. *Gökyüzünde her gece su. Hareket eder.* Tekrar sürünme hareketi yapıyor.

Şafak söküyor. Kuzey Işıkları. Gökyüzünde hareket ediyor ve kayıyorlar, biraz dalgalar gibi. Onların su olduğunu mu düşünüyor?

Eliyle işaret ediyor. *Sonra gökyüzünde ateş. Yüce Kişi geliyor.*

Sormaya korkuyorum. *Ateş mi?*

Ateş, kabul ediyor. *Yüce Kişi'yle ateşin yanında buluşuyoruz. Duvarlar ateş diyor, Yüce Kişi. Evet ateş. Evet Yüce Kişi.*

"Yangın "ın meteor olduğunu düşünüyor olmalılar. Sanırım öyleydi.

duman çıkarıyormuş gibi görünüyordu. *Harika biri mi?*

Tam o sırada Corvak geri dönüyor. Onu birkaç erkek takip ediyor, yüzünde kurnaz bir ifade var. "Ne bulduğumuzu asla tahmin edemezsin."

Pinkie hemen "tapınma" pozuna giriyor ve yüzünü kayalara bastırırken bile eliyle jest yapıyor. *Harika bir şey.*

Diğerleri onu huzur içinde görür ve hemen aynı pozu vererek kara gömülürler.

Olamaz.

Bu insanlar Corvak'ın kuyruklu yıldız tarafından gönderilen bir çeşit tanrı olduğunu düşünüyor.

Ayağa kalkarak Corvak'a "Konuşmamız gerek," diyorum. "Bir dakikan var mı?"

Ben ilerleyip kolunu tuttuğumda kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı? Tehdit mi edildin? Yaralandın mı?"

Başımı sallayıp onu da yanıma çekiyorum. Kar insanlarından bazıları beni takip etmeye çalışıyor ama onlara "hayır" işareti yapıyorum ve Pinkie'nin hâlâ çömelmiş beklediği yeri gösteriyorum. "Git ve onunla otur."

Kambur duruyorlar ve suratlarının asık olduğuna yemin edebilirim ama beni takip etmiyorlar. Corvak'ı benimle birlikte güvenli bir mesafeye, değerli kaplıcadan, ateşten ve dağıttığım yiyeceklerden uzağa çekiyorum. Orayı başıboş bırakmak muhtemelen kötü bir fikir ama hemen büyük bir konuşma yapmamız gerekiyor çünkü çıldıracağım. "Bir sorunumuz var."

Beni şaşırtarak geniş bir sırıtışa bürünüyor. "Artık değil. Kalemizi buldum." Buz ve kaya parçalarıyla kaplı, ufalanan kayalık yamacı işaret ediyor. "Yukarıda ikimize de yetecek büyüklükte bir mağara var. Etrafındaki yamacı tahkim edebilir, kimsenin patikadan yukarı çıkamayacağından emin olabiliriz-"

Başımı salladım. "Sorun bu değil. Daha büyük bir sorunumuz var."

"O da ne?"

Bunu nasıl açıklayabilirim? "Bazılarıyla konuştum ve... şey, senin ilahi olduğunu düşünüyorlar."

"Ben neyim?"

"Kuyruklu yıldızın ve Kuzey Işıkları'nın birinden gelen işaretler olduğunu. Gezegenden, bir tanrıdan, bilmiyorum. Onları takip ettiklerini ve şimdi seni bulduklarını. Corvak, onlar

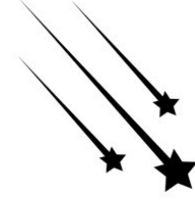
bir tanrı olduğunu düşünüyörlar. Onlara liderlik etmek için gönderildiğini." Paniği sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Ve daha fazlasının geleceğine bahse girerim."

Ellerini birbirine sürtüyor ve yüzünde kurnaz bir ifade beliriyor. "Mükemmel."

Ne?! "Hayır! Bu kötü!"

"Sadece izin verirsek." Yüzündeki sinsi gülümseme beni endişelendiriyor. "Planlarım var, Aidy."

BÖLÜM ON ALTI

CORVAK

"BU KÖTÜ BİR FİKİR GİBİ GELİYOR, tek söylediğim bu." Aidy'yi dik ve hantal patikadan bizim için belirlediğim mağaraya götürürken kolumu tutuyor. "Yerlilere tanrı olduğu yalanını söyleyen adamın sonu asla iyi bitmez. Asla."

"Bu senaryoyla daha önce karşılaştın mı?" Kayalardan biri kısa bacaklarının geçemeyeceği kadar büyük olunca ellerimi beline koydum ve onu kayanın üzerine çıkardım.

Daha da yükseğe tırmanırken ellerini sarp kayalara sabitliyor, nefesi buz gibi bulutlar halinde püflüyor. "Şey, hayır, ama çok film izledim. Hem de çok. Sadece bunun akıllıca olduğuna ikna olmadım."

"Çok fazla endişeleniyorsun. Bırak işleri ben halledeyim."

"Ben büyük, güçlü bir adamım, seni aptal kadın," diyor tırmanırken.

Kıpırdamadan duruyorum, içimde öfke kabarıyor. "O yaratıklar sana aptal mı dedi? Her şeye rağmen boyunlarını kıracağım."

Aidy bana baktı. "Ne var? Hayır! Hayır! Ben sadece-ne var biliyor musun? Boş ver. Daha ne kadar var?"

"Burada bekle," diyorum ona ve ileriye tırmanıyorum. Bir dayanak noktası oluşturduktan sonra, son bölümü tırmanmasına yardım etmek için ona doğru eğilip elimi uzatıyorum. "Bunun ne kadar savunulabilir olduğuna bak. Mücadele etmeden kimse bize ulaşamaz. Bazı gevşek kayaları yerinden oynatıp patikaya serpiştireceğiz, böylece patikayı yabancılar için tehlikeli hale getireceğiz."

"Ben de aşağı inebileceğimi sanmıyorum," diyor Aidy, onu yukarı çekip kendime doğru çekerken.

Uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve aralıksız uğultunun daha da arttığına yemin edebilirim. Dudakları parlak ve pembe ve bir an için neredeyse yüzümü tekrar kemirmeye çalışmasını diliyorum, sırf o sıcak ağzı benimkinde hissedebilmek için.

Bakışları göğsüme düşüyor ve sonra beni okşuyor. "Pinkie'ye uğultuyu sormalıyım. Başka kimse yapmıyor gibi görünüyor."

"Nasıl istersen." Omuz silkiyorum ve mağara ağzını işaret ediyorum. "İşte. Yeni kalemiz."

Şaşkınlıkla ona bakıyor. "Bunu nasıl buldun?"

"Kar insanları yaptı. Bana gösterdiler. Ve içinde ne olduğuna asla inanamayacaksın."

Mağaranın ağzı dar ve düzensiz olsa da -savunmayı düşündüğümde sevdiğim bir başka özellik- çok uzun. Boyumu iki kat aşıyor ve girişten içerisinin geniş ve açık olduğu görülebiliyor. Şimdiye kadar bulduğumuz mağaralar sıkışık türden şeylerdi, ama bu umut vaat ediyor. Yüzündeki şaşkınlıktan onu buraya getirmekle iyi ettiğimi anlıyorum ve sıcak bir zevk kıvrımı kesemi sıkılaştırıyor. Aidy'nin mutluluğunu bana ellerinin küçük dokunuşlarıyla gösterdiğini hayal ediyorum, parmakları göğsümden aşağıya doğru çırpınarak sikimi okşuyor...

"İçeri girebilir miyiz?" diye sorarak fantezilerimi yarıda kesiyor.

Başımı sallıyorum ve o öne çıkınca kendimi ayarlıyorum. Şimdi olmaz. Sabahlar dokunmak içindir. Sikimin her an canlanmak yerine bunu öğrenmesi gerekiyor. Öyle olmalı.

Çünkü uzun süredir baskılayıcı kullanıyordum. Şimdi kontrol edilemiyor ve Aidy ne zaman nefes alsa ağlıyor... ki bu her zaman oluyor.

Yüzü şaşkınlıkla yukarı kalkıyor, girişte ilerlerken narin eli taşın üzerinde geziniyor. "Çok büyük."

Onun sözleriyle sikim kalktı.

Homurdanmayı başardım. "Çok büyük." Sonra zihnim tehlikeli yerlere gidiyor ve odaklanmaya çalışarak pençelerimi derime batırıyorum. "Bu ön oda bir sonraki kadar büyük değil ve tünelin daha aşağısında başka odalar da var."

"Ne kadar büyüleyici." Aidy dönüp bana bakıyor, gözleri parazit yüzünden mavi mavi parlıyor. "Bu dağlar neredeyse mağaralarla dolu, değil mi? Sanırım bu açıdan şanslıyız. Bizimki ne kadar geriye gidiyor?"

"Arka tarafa kadar gitmedim. Tünel daralarak bir sürünme boşluğuna dönüşüyor ve ellerim ve dizlerim üzerinde koşuşturmaya hiç niyetim yoktu. Bu ön odalarda herkesin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla yer var."

"Canavar var mı?"

Ona hınzırca bir sırıtış attım. "Sadece ben." "Çok komik."

"Memnun oldunuz mu?" Arkasından takip ederek soruyorum. "Burası tam da bulmayı umduğum türden bir yer. Aşağıdan ulaşmak zor ve geniş. Bu bölgede av hayvanları bol görünüyor ve akan su var. Burası kalemiz için ideal bir yer... ve mahremiyet için."

Son zamanlarda kalemden çok bu mahremiyeti düşünüyorum.

Aidy yüzünde endişeyle bana dönüyor. "Peki ya kar-insanlar? Giderek daha fazlası ortaya çıkmaya devam ediyor."

"Nedenini biliyorum." Onu ön mağaranın uzak duvarına götürüyorum ve elimle işaret ediyorum. Gözlerini iyice kıstığında, zavallı insan gözleriyle bir şey göremeyeceği kadar karanlık olduğunu fark ediyorum. Ben de

elini elime aldım ve düzleştirilmiş olan taşa doğru kaldırdım.

Şaşkınlıkla nefesi kesiliyor.

"Oymalar mı?" "Evet. Onları göremiyor musun?"

"Pek sayılmaz. Ne diyorlar?" Parmakları duvarda geziniyor, her şeye dokunuyor.

"Tüylü bir pelerin giymiş bir erkek ya da bir tür kanadı var." Ben tarif ederken elini oymalarda gezdiriyorum. "Üzerinde bir sürü kıpır kıpır çizgi olan bir panel var-"

"Su, belki?" Aidy araya girer.

"Belki." Elini bir grup küçük insanın olduğu bir sonraki bölüme doğru hareket ettiriyorum. "Ve bunlar da onun takipçileri."

Bana dönüyor, gözleri kocaman. "Pelerinini giydiğinde korktular, hatırladın mı? O zaman eğilmeye başladılar."

"Biliyorum. Sanırım bu oymadaki erkek olduğumu düşünüyorlar. Beni buraya getirdiler ve içeri girmediler ama içeri girdiğimde rahatsız olmadılar. Sanki bunu bekliyorlardı."

Aidy'nin parmakları oymaların üzerinde geziniyor, dokunuşu narin ve bu benim sikimin zonklamasına ve ağrımına neden oluyor, çünkü onun bana böyle dokunmasını istiyorum. Her şeyi tekrar hissediyor ve sonra dudaklarını büzüyor. "Endişeliyim. Davranışları hoşuma gitmiyor. Tuzak gibi geliyor."

"Ben hallederim." Şu anda kar insanların değil, Aidy'yi ve onun ellerini düşünüyorum. Aidy ve kayaya yaptığı yumuşak okşamaları. Aidy ve göğsündeki uğultu. Aidy sikime uzanırken bile bana gülümsüyor...

"Corvak, korkarım bir sorun haline geliyorlar." Bana doğru birkaç adım atıyor, endişeyle kaşlarını çatıyor. "Yemin ederim her arkamı döndüğümde daha fazlası ortaya çıkıyor. Sana bir tür tanrı gibi bakmaları... bu kötü bir şey."

"Neden kötü olsun ki?" Bana tapıp tapmamaları umurumda değil ama tapıyorlarsa bu işleri kolaylaştırır.

Gözleri açılıyor. "Senden tanrısal şeyler yapmanı beklerlerse ve sen yapamazsan ne olur? Ya da yapamazsan? Bir avuç dolusu insanı bir gece boyunca boktan bir çorbayla beslemek, yüzlercesini günlerce beslemekten çok farklı. Peki ya sadece yüz kişi değilse? Ya bin kişiye? On bin? Ya hepsi Kuzey Işıkları onlara günü kurtarmak için burada olduğunuzu söylediği için beslenmeyi bekleyerek gelirlerse?"

"Ben hallederim," diyorum tekrar. "Henüz gerçekleşmemiş şeyler için endişelenmenin bir anlamı yok. Şimdilik bu mağaranın tadını çıkarabilir ve birkaç gün dinlenebiliriz. Ayakların iyileşebilir. *Mahremiyetimiz* olacak."

Gözleri kısılıyor ve bana kızgın olduğunu anlayabiliyorum. "Beş saniyeliğine sakinle düşünmeyi bırakabilir misin? Ben de seninle yalnız kalmak istiyorum ama burada ciddi sorunlarımız var."

Ona doğru ilerliyorum, çünkü bana kızgın olduğu zaman onu muhteşem ve çekici buluyorum. "Ve işleri halledeceğimi söyledim. Güven bana, Aidy. Sana yeni evini göstereyim."

Elini elime aldığımda inliyor ama onu çekmeme izin veriyor. "Bunu da şikayetler listeme ekliyorum."

"Eğer istersen. Sana bunun neden bizim için mükemmel olduğunu göstereyim. Özellikle de senin için, dişiciğim." Bu mağaranın en güzel kısmını sona sakladım, çünkü biliyorum ki bunu gördüğü anda tüm şüpheleri eriyip gidecek. Minnettarlıkla kendini kollarıma bırakacak ve o zaman hayalini kurduğum *mahremiyete* ve okşamalara kavuşacağız.

Her iki eli de onu yönlendirdiğim eli tutuyor. "Bu karanlıkta hiçbir şey göremiyorum."

"Görebiliyorum. Sana yol göstereceğim. Sadece bana tutunmaya devam et."

O kadar yaklaşıyor ki ayak parmakları topuklarıma basıyor ve nefesini neredeyse sırtımda hissedebiliyorum. "Yavaş ol."

"Seni yakaladım. Buraya kadar sadece senin narin kafanı bir mağara duvarına çarptırmak için mi geldik sanıyorsun? Bana güven, Aidy."

Küçük kıkırdaması içimi ısıtıyor. "Sana güvenmediğimden değil. Kendime güvenmiyorum."

"Olmalısın. Harika gidiyorsun."

"Hayır, ben idare ediyordum ve kötü idare ediyordum. Bütün zor işleri sen yapıyorsun. Söz veriyorum daha fazlasını yapmaya çalışacağım."

"Öyle diyorsun ama ben daha fazlasını istemedim. Daha küçük, daha zayıf insan bedeninde elinden geleni yaptın. Onların sözlerini de öğreniyorsun. Bu önemli bir iş, benim mağaraları keşfetmem ya da et bulmam kadar önemli."

"Sanırım." Ama elimi sıktı.

"Fazla uzak değil. Sanırım bundan sonraki bölümü seveceksin." "Umarım öyle olur. Bana mı öyle geliyor yoksa hava ısınıyor mu?"

Karanlıkta kendi kendime gülümsüyorum, çünkü ona bunu göstereceğim için heyecanlıyım. Onun sevincini görmek için sabırsızlanıyorum. "Neredeyse geldik."

Kayalar aşağıya doğru eğimlidir, tünel daralır ve sonra nemli, yuvarlak bir mağaraya açılır. Mağaranın tepesinde büyük bir delik var, muhtemelen çağlar boyunca yukarı doğru akan buhar nedeniyle aşınmış. Aidy'nin görebileceği kadar güneş ışığı sağlıyor. Deliğin hemen üzerinde, aşağıdaki hazineyi saklayan bir uçurumun kenarı zar zor görülebiliyor. Mağaranın kenarında ıslak taştan dar bir dudak var ve sonra bu son odanın içi sıcak, buharlı, kristalli sudan başka bir şey değil.

Aidy'nin nefesi kesilir. "*Şaka* yapıyorsun."

"Ben değilim. İçeride sıcak su var. Umarım kokuya aldırılmazsınız."

"Koku umurumda değil," diyor heyecanla ve coşkusuyla kolumu sallıyor. "Aman Tanrım. Bu inanılmaz bir şey. Ve muhteşem." Elimini bırakarak suyun kenarına doğru ilerliyor ve aşağıya bakıyor. "Bu çok lanet

Derin! Hava açık olmasına rağmen dibi göremiyorum!" Bana dönüyor, gözleri kocaman. "Bunu nasıl buldun?"

Yukarıdan çıkan buharı işaret ediyorum. "Bunun nereden geldiğini merak ediyordum."

Başını yukarı kaldırıyor ve saf bir sevinçle kahkaha atıyor. "İnanılmaz. Fikrimi değiştirdim. Kesinlikle bu mağaralarda yaşamak istiyorum."

"Memnun oldum."

Bana bir kez daha keyifle bakıyor ve sonra suyun üzerine eğilip tekrar bakıyor. "O piranha şeyleri burada değil, değil mi?"

Başlangıçta ben de aynı endişeyi taşıyordum. "Su durgun ve berrak. Daha önce biraz deri atmıştım ama bir şey olmadı. Güvenli olmalı."

Mutluluğu büyük bir özleme dönüşüyor ve elleri karmakarışık saçlarına gidiyor. "Ben... ben banyo yapabilir miyim? Yoksa bunu içme suyu için mi saklıyoruz?"

"Bu *senin* suyun. Nasıl isterseniz öyle yapın."

Aidy bana bakıyor. "Tanrı'ya şükür. Kendimi çok pis hissediyorum. Saçlarım da iğrenç. Her tarafımı yıkamak istiyorum." Kıyafetini çekiştiriyor, vücuduna bağlayan kayışları koparıyor. Bakışlarım hemen oraya yöneliyor. Bana mutluluğunu bir şekilde göstermek isteyeceğini ummuştum... ama yıkanmasını izlemekten oldukça mutluyum. Bir deri bağı çözüyor ve arkamdaki tünele bakarak duraksıyor. "Peki ya kar insanları? Bize katılmaları konusunda endişelenmemize gerek var mı?"

Ona doğru bir adım atıyorum ve deri bağcıklarından birini daha çekiştiriyorum. "Bu mağaranın benim olduğunu düşünüyorlar, hatırladın mı? İçeri girmeyecekler. Senin mahremiyetin var." Bağcığı çekiyorum ve beline dolanmış çok sayıda deriden oluşan eteği yere düşüyor.

"Tanrım, bunu duyduğuma bu kadar sevineceğimi hiç düşünmemiştim." Kürklerini çıkarıp atmayı bitirdi, onları bir yığının içine fırlattı.

Sonra da diz çöküp derme çatma botlarını çıkarıyor. Bunu yaparken bana bakıyor. "Sen de yıkanacak mısın?"

"Yapmamı ister misin?"

"Kesinlikle. İkimizin de yeni yıkanmış ve temiz olmasını tercih ederim. Tırnaklarımı gördün mü? Korkunçlar." Parmaklarını avucunun içine doğru kıvrıyor ve kısa, kare tırnaklarını bana gösteriyor.

"Mükemmellikten başka bir şey görmüyorum," diyorum ona, ayağa kalkarken göğüslerinin zıplamasına hayranlıkla bakarak.

Aidy homurdanıyor. "O zaman gözlerini muayene ettirmen gerek."

"Onları benim için inceleyebilirsin."

Kahkaha atıyor ve sanki komik bir şey söylemişim gibi başını sallıyor. "Sen, soyun. Ben atlayacağım." Burnunu tutuyor ve sonra suya atlıyor, önce ayakları. Biraz su sıçırıyor ve ben onun biraz dibe batışını izliyorum, sonra Aidy zarif bir şekilde yüzeye geri çıkıyor, saçları başının üzerinde şık ve koyu renk. "Aman Tanrım, bu inanılmaz."

Onun zevkten boğuklaşan sesi beni inletmeye yetiyor. Kürklerimin sonuncusunu da tekmeliyorum ve saklanması imkânsız bir şekilde öne çıkan sikimi elimle kavırıyorum.

Bana bakıyor, gözleri sinsî ve bilmiş. Tembelce suya basarken eli su sıçratıyor. "Biniyor musun, binmiyor musun?"

Sanki ona karşı koyabilirmişim gibi.

Atlıyorum ve hemen çok ince kumda yürümek gibi oluyor. Batıyorum. Ve batıyorum. Bu... doğru değil. Suyu tırmalıyorum, yüzeye çıkmak için mücadele etmeye çalışıyorum, panikliyorum. Bu nasıl bu kadar zor olabilir? Yüzeceğimi düşünerek aptalca suya atladığım için mi öleceğim?

Bir el kolumu tutup beni yukarı doğru çekiyor-Aidy.

Suyun altından nefes nefese çıkıyorum ve havuzun kenarına tutunuyorum.

"Yüzme bilmiyorsan neden atladın?" diye bağıyor. "Ne oluyor, Corvak?"

"Atlayana kadar anılarımda böyle bir bilgi olmadığını fark etmemiştim." Kayalık dudağa tutunuyorum, yelemden yüzüme su akıyor. "Ama sen biliyorsun?"

"Evet! Benim geldiğim yerde pek çok insan yüzerek büyür." Elini sırtıma koydu. "Ödümü kopardın."

"Ben de çok korktum," diye itiraf ediyorum. "Her ne boks." "

Boğazından bir kahkaha yükseliyor. "Boş ver." Eli ıslak omuzlarımda, kolumda geziniyor. "Şimdi iyi misin?"

"Çıkıntıya tutunduğum sürece." Bir elimi serbest bırakarak deniyorum ve vücudum su sayesinde hafifliyor. Tek elimle ve ayağımı kayaların kenarına dayayarak onun yanında kolayca yüzebiliyorum. Suyun sıcaklığı her tarafa yayılıyor, vücuduma işliyor ve beni rahatlatıyor.

Aidy'nin gülümsemesi daha da parlaklaşıyor ve küçük, mutlu bir ürperti veriyor. "Burada bulduğumuz en iyi şey bu. Şu anda çok mutluyum." Suyun içinde dönüp duruyor ve bana sırtını dönüyor. "Fırçalamama yardım eder misin?"

"Fırçalamak mı?"

"Sadece cildimi ovalayın. Sabunumuz yok, bu yüzden sıcaklığın ve biraz ovmanın kirden kurtulmamı sağlayacağını umuyorum." Islak saçlarını kaldırıyor ve elini boynunda gezdiriyor.

Görünce ağzım kurudu.

Elimi kaldırıyorum, pençelerim kınında ve parmaklarımı omurgasında gezdiriyorum. Zevkten titriyor, bana gülümsemek için hafifçe dönüyor. "Bu inanılmaz bir his."

Hiçbir şey söylemiyorum. Şu anda hissettiğim her şeyi kapsayacak ne söyleyebilirim ki? Teni çok yumuşak, ıslak ve pırıl pırıl. Kırılgan ama güçlü ve ben onun her yerine dokunmak istiyorum. Elim kalçalarının arasına soktuğum ve onu inlettiğim zamanı düşünüyorum ve bunu daha çok istiyorum

Her şeyden çok. Ona dokunmak için sadece bir elimi kullanabilmek işkence gibi. Duvara tutunmak yerine ellerimin onun çıplak bedeninde dolaşmasına izin vermek istiyorum.

Ben parmaklarımı sırtında gezdirirken o da kollarını ovuşturuyor, ayakta kalabilmek için bacaklarıyla kürek çekiyor. Elleri karnının üzerinde geziniyor ve hatta bacaklarını hızlıca temizlemek için eğiliyor. Dışarı çıktığında yüzüne su sıçırıyor ve yüzündeki suyu siliyor. "Şu anda biraz sabun için adam öldürebilirim."

"Bizim kar insanlarımızda olduğunu sanmıyorum," diye belirtiyorum, akan saçlarını avucumun içinde toplayarak. "Kokusuna bakılırsa."

Kıkırdıyor, sesi daha önce ondan duyduğumdan daha hafif ve kaygısız. "Hayır, sanırım değil." Kalın saçlarını hafifçe çekiştirerek elimin etrafına doluyorum. İpeksi hissi beni büyülüyor ve daha da ötesi, onu kendime hapsedme fikri beni büyülüyor. Yelelerinden küçük bir çekişle onu kaçamayacağı kadar yakınıma sürükleyebilirim. İçimdeki avcı böyle düşünüyor.

Beni şaşırtarak inliyor. Aidy başını hafifçe çeviriyor ve omurgasını göğsüme bastırana kadar geriye yaslanıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Saçını bir kez daha nazikçe çekiştirdim. "Sana sert davrandığım zamanki gibi mi?"

"Sert değil," diye düzeltiyor. "Sert. Arada bir fark var. Saçlarımda seksi bir eli severim ama zalim bir eli değil, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Sözleri karşısında boğazımdan hırıltılar çıkıyor, onu saçlarından tutup yere yatırdığımı ve altımda sıkıca tuttuğumu hayal ediyorum. "Gücümü seviyorsun."

"Başkalarına karşı güçlü, bana karşı nazik olabilmeni seviyorum," diye fısıldıyor Aidy.

"Sana asla zarar vermem. Sen bir hediyesin." Eğildim ve ıslak başını okşadım. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum." Başını tuttuğum yerden kurtarıyor ve suyun içinde dönerek bana bakıyor. Aidy kolunu kaydırdı

Belime sarılıyor ve ıslak vücudunu sikimle aynı hizaya getirerek karnına bastırıyor. Bana bakarken su göğüslerinde geziniyor. "Hâlâ fırçalanmaya ihtiyacım var. Ön tarafım biraz dikkat istiyor."

Öyle mi? Boştaki elimle göğüslerinden birini avuçluyorum. Küçük ama dolgun, ucu koyu renk ve başparmağımı üzerinde gezdiriyorum. İnliyor, gözleri kapanıyor ve sanki bana yer açıyormuş gibi hafifçe arkasına yaslanıyor. Yuvarlak küreyi okşuyorum, hangi dokunuşların onu ürperttiğini, hangilerinin nefesini hızlandırdığını ve hangilerinin hiç tepki vermediğini görmek için yüzünü izliyorum. Parmağımı göğsünün alt tarafında gezdirdiğimde mırıltısı daha da artıyor. Meme ucuna dokunursam, inliyor ve elime doğru eğiliyor ve ucu sertleşiyor.

"Em onu," diye fısıldıyor Aidy. "Ağzını üzerime koy."

Ağzım mı? Şu anda mı? Bu düşünceyi seviyorum. Başımı eğerek suyun derinliklerine batıyorum. Göğsünü tutup kaldırıyor, bir adak gibi.

O küçük sert tepeyi dilimle yalıyorum ve o da haykırıyor. Memnuniyetle kolumu beline doluyor ve göğsüne sokuluyorum, meme ucunu yalıyor ve onunla oynuyorum. Deneysel olarak, ucunun tamamını ağzıma alıp emiyorum ve dişlerinin arasından çıkan tıslamaya bayılıyorum. Elleri saçlarıma gidiyor ve nefes nefese beni göğsüne bastırıyor.

Bu varlığımın en heyecanlı anı. Bir savaş bile kanımın bu kadar hızlı akmasını sağlayamazdı. O kadar tahrik oldum ki aletim ısıtılmış suya sızıyor ve ıslak kalçalarının arasına girip derinlere dalmayı arzuluyorum. Yüzümü göğüslerinin arasındaki vadiye sürüyorum ve dikkatimi vermek için diğerine geçiyorum. "Kollarımda mükemmelsin."

"Bunu neden günler önce yapmadığımızı bilmiyorum," diye onaylıyor, parmakları yelelerimi kazıyor. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

Meme ucunu emiyorum, onu memnun ettiğim için mutluyum. Bir patlamayla bırakıyorum ve sonra başımı yukarı eğiyorum. Düşünüyorum da

Heyecanlandığında nasıl ağzıma yapıştığını. Bunu istiyorum. Onun vahşi heyecanını istiyorum. "Şimdi yüzümü ye."

Sözlerim tam tersi bir tepki yarattı. Yüz ifadesi tam bir şaşkınlığa dönüşüyor. "Ne?"

"Ağzını benimkine koy ve daha önce yaptığın gibi yüzümü çiğne," diyorum ona, sıkı meme ucuna aç bir yalama daha vererek. "Heyecanlandığında."

Dudakları ayrılıyor. Birkaç kez göz kırpmıyor ve sonra başını hafifçe sallıyor. "Bu bir *öpücük*, Corvak." Ellerini yanaklarıma koyuyor ve yüzümü kendine doğru çekiyor, bacakları suyun içinde benimkilere dolanıyor. "Birinin yüzünü yemek için değil. Sevgini göstermek ve ağzıyla ve dilinle zevk vermektir."

"Bunu yaparken dudaklarımı ısırdın."

"Çünkü harika dudakların var," diye kabul ediyor ve sonra bunu kanıtlamak istercesine dudaklarını benimkilerin üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Öpülebilir dudaklar. Muhteşem dudaklar. Bir erkekte gördüğüm en dolgun ağız. Bu haksızlık, gerçekten." Daha önce de yaptığı gibi alt dudağımı ısıırıyor ve sonra yatıştırmak için dilini dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Yüzünü yemeye çalıştığımı mı düşünüyorsun? Ağzımı sikinin üzerine koyarsam bu seni gerçekten korkutur."

Bunu hayal ederken dünyam altüst oluyor. "Ağzını *sikime* koymak ister misin?"

"Yakında." Ağzıma hafif bir "öpücük" daha konduruyor.

"Şu anda sevişmek istiyorum." Bir öpücük daha. "İçimde olmanı, beni doldurmanı istiyorum."

İniltim o kadar yüksek ki mağarada yankılanıyor. "Bunu ben de istiyorum."

Gülümsüyor ve ağzını tekrar benimkinin üzerine koyuyor. Kıpırdamadan duruyorum, sonra ne yapacağını görmek için bekliyorum. Dudakları hafif, çırpınan okşamalarla dudaklarımın üzerinde geziniyor, sanki her şeyden çok benimle alay ediyor. Sonra dudakları ayrılıyor ve dili ağzımın kenarını sıyrarak dışarı fırlıyor. Merakla dudaklarımı ayırıyorum ve dili benimkine değiyor.

O fiskeyi tam sikimde hissediyorum. Her zaman ağzını kullanmak istemesine şaşmamalı. Yüzümü incelemek için geri çekiliyor ve ben de durmak istemeyerek yaklaşıyorum. "Bunu tekrar yap."

Ağzı tekrar benimkine yerleşiyor ve bu "öpüşmeyi" çok uzun bir süre yapıyoruz, o kadar uzun ki zihnimin üzerine bir sis çöküyor ve dünya yok oluyor. Gladyatör oyunlarını, ordumu, hayatta kalmamızı, Aidy'nin yumuşak, ıslak ağzı dışında her şeyi unutuyorum. Dilimi onunkine doğru kaydırmak neredeyse elinin sikimin üzerinde olduğu zamanki kadar iyi hissettiriyor. Bu garip ve erotik bir şey ve ağzını benimkine bu kadar çok dayamasına şaşırmadım. Artık bunun ne hakkında olduğunu bildiğime göre, onu tekrar tekrar öpücüklerle tatmayı planlıyorum.

Kilitli ağızlarımızdan geri çekiliyor, zor nefes alıyor ve yüzümü inceliyor. "Beni hamile bırakamazsın, değil mi?"

"Öpüşmekten mi?" Rahatsız edici bir farkındalıkla kaşlarımı çatıyorum. "Seksin nasıl işlediğini bilmiyor musun, Aidy?"

Bana gözlerini deviriyor. "Evet, seksin nasıl işlediğini biliyorum. Eğer seks yaparsak, sperm atacak mısın yoksa kuru sıkı mı atacaksın? İki farklı tür olmamıza rağmen beni hamile bırakman mümkün mü?"

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Üreme iznim yok. Bu yüzden baskılayıcı kullanıyordum. Ve ben herhangi bir ırktan doğmadım. Birçok farklı insan türünün örneklerinden bir laboratuvarda yaratıldım."

"Doğru ya. Bunu unutmuşum." Eğildi ve bana şapırtılı bir öpücük verdi. "Bu harika bir haber çünkü bence seks yapmalıyız."

Sanki vücudum otomatik olarak onun uyarılma kokusunu almaya çalışıyormuş gibi burun deliklerim açılıyor. Hâlâ suyun içinde, yanımda yüzüyor, bu yüzden onun sıcak teni ve ısıtılmış havuzun kükürt kokusundan başka hiçbir koku alamıyorum. "Bu hoşuma giderdi." Odayı tarıyorum ve sonra ona dönüyorum. "Nereye?"

"İçimdeki muhtaç kız suyun iyi geleceğini söylüyor." Elleri omuzlarımin üzerinde geziniyor ve sonra

sikimi. Onu okşuyor, sonra eğilip ağzımı tekrar öpüyor. "Ama boğulmanı istemiyorum."

"Kalçalarının arasında ölürsem, öyle olsun."

Gülümsemesi kesinlikle hınzırca. "Bence seni suyun içinde sürmek çok eğlenceli olurdu. Gidelim mi?"

Başımı sallıyorum, tekrar dudaklarından öpmek için onu kendime çekiyorum. Kollarını boynuma doluyor, beni kendine yakın tutuyor, göğüsleri göğsüme bastırıyor. Suyun içinde hissettiklerine bayılıyorum; ipeksi, kaygan uzuvları var. Benim her yerim ıslak ama o bana dokunuyor ve sanki zevk alıyormuş gibi küçük zevk sesleri çıkarıyor. Aidy bir kalçasını benimkine geçiriyor ve aramıza uzanarak sikimi bacaklarının arasındaki sıcak yere yönlendiriyor. Nefesimi tutuyorum, beni amına götürürken yüzünü izliyorum...

...ve sonra durur.

"Belki de seni bunun için çalıştırırım," diye alay ediyor ve onun bu sert, eğlenceli tarafını seviyorum. Sikimi amının üzerinde sürüklüyor, beni yerine kaydırıyor, ancak içine giremeden tekrar alay ediyor. Bir hayvan gibi hırlayıp dişlerimi gıcırdatıyorum ama o bana sadece şakacı bir öpücük veriyor, bu sefer çeneme. "Sabırlı ol."

Kızdırmak mı istiyor? Ben de onu kızdırabilirim. Boştaki elimi amına doğru kaydırıyorum ve rüyalarımın giren o küçük noktayı buluyorum. Dokunduğum anda nefesi kesiliyor, titriyor ve bana yapışıyor.

"Haksızlık," diyor Aidy. Kalçalarını elime doğru sallıyor.

"O zaman durmamı mı istiyorsun?" Küçük tomurcuğu ovuyorum, burasının kaygan olduğunu ve sudan farklı hissettirdiğini fark ediyorum. Daha kalın, daha kaygan. Eminim elimi çeksem kokusu parmaklarıma yapışacak ve bu düşünce hoşuma gidiyor.

"*Hayır*. Parmaklarını içimde istiyorum." Kendini bana daha çok yaslıyor, topuğu böğrüne batıyor. "Lütfen, Corvak."

Islaklığını ovarak vücudunun girişini arıyorum. Onu bulduğumda, parmağımın ucu içeri dalıyor ve bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey. Şimdiye kadar. Onun emici sıcaklığı parmağımın etrafını sarıyor ve ben onu sikim olarak hayal ediyorum. Gırtlaktan gelen bir sesle patlıyorum ve suyun içine giriyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyor ben titrerken, kesemden ateş fışkırıyor ve serbest kalıyorum. Yanağımı okşuyor ve bana mırıldanıyor, ben doruğa ulaşırken beni yatıştırıyor.

Ne zamanI Bitir, I kıvrıl etrafında Onu, tutma onu bana karşı sıkı. "Bu... işlerin böyle gitmesini beklemiyordum." "Sadece biraz tetikte duruyorsun. Hâlâ eğlenebiliriz." Aidy yüzüme daha fazla öpücük konduruyor. "Sorun değil. Seni bu kadar çabuk boşaltabilmem hoşuma gidiyor. Nasıl yapılacağını biliyorsun. bir kızı pohpohlamak."

Gururum okşansın ya da okşanmasın, itaat etmediği için bedenime kızgınlığım. Benim bir savaşçı olmam gerekiyordu, kendi formunu tamamen kontrol eden ve bunu başkalarıyla savaşmak için kullanan bir gladyatör. Yine de dişime bir parmak ucu soktuğum an, dağılıyorum. Henüz ona kendini iyi hissettiremedim bile. Kendime olan kızgınlığım kısa bir utanca ve ardından kararlılığa dönüşüyor. Elimi tekrar kalçalarının arasına kaydırıyorum. Artık nefes alabildiğime ve doğru düşünebildiğime göre, odağımı Aidy'ye ve onun zevkine çeviriyorum.

Parmağımı vücuduna sokuyorum ve bu sefer yüzünü izliyorum. Gözleri dalgalanıyor, ağzı aralanıyor ve bunun bana olduğu kadar ona da iyi geldiğini söyleyebilirim. Göğsümdeki uğultu hiç durmuyor ama bu anı daha da arttırıyor gibi. "Seni boşaltabilir miyim?"

"Evet." Elime vuruyor, sonra kollarını tekrar boynuma doluyor ve bana tutunuyor.

İçgüdüsel olarak, sikimin yapacağını hayal ettiğim şekilde bir parmağımı içine sokuyorum. Geri çekilip tekrar itiyorum, tekrar ve ikinci bir parmak daha ekliyorum çünkü onu germek, vücudunun beni almasını sağlamak düşüncesi hoşuma gidiyor. İnliyor, elime karşı sallanıyor ve su etrafımıza sıçrayıp çalkalanıyor. Daha fazlası için çığlık atıyor ve klitorisine dokunmaya çalışıyor ama ben

başparmağımı kullanıyorum. Aidy aniden omzumu ısırıyor, kalçaları çılgınca elime karşı çalışıyor. Boşaldığı zamanki sıcak kenetlenmesini, amının parmaklarımın etrafındaki dalgalanmalarını hissediyorum ve içimden şiddetli bir tatmin geçiyor, neredeyse kendi boşalmam kadar zevkli.

Elimi hareket ettiriyorum, böylece Aidy doruktan inerken onu tutabiliyorum ve bu anın sürmesini istiyorum. Bütün günü burada, bu havuzda geçirmek istiyorum, kadını kollarımda, kesem onun içinde olma ihtiyacımla yeniden doluyor. Aletim zonkluyor, vücudumun hızla toparlanmakta olduğu konusunda beni uyarıyor. Belki de şimdi seks yapmak isteyecektir? Sadece bu ihtimali düşünmek bile beni erekte ediyor. Aidy'nin amının sikimin etrafını sıktığını, tekrar boşalırken sıkılaştığını ve dalgalandığını hayal ediyorum ve...

Bunu istiyorum. Şu anda.

Aidy uzun, dramatik bir iç çeker ve ıslak saçlarını tekrar yüzünden geriye doğru iter. "İnsan eriklerine dönüşmeden önce bu sudan çıkmalıyız. Yani, bir insan erik ve bir uzaylı erik." Eğilip bana hızlı bir öpücük daha veriyor, sonra kollarımdan kayıyor ve ısıtılmış havuzun kenarındaki kayaların üzerine oturmak için kendini kenara çekiyor. Yelelerini elleriyle sıkıp kontrol ediyor. "Sadece saçımda rastgele döl olmadığından emin oluyorum."

"Anlıyorum." Havuzda kalıyorum, çıkıntıya tutunuyorum ve ona bakıyorum. Ayağa kalkarken yuvarlak poposunun kaymasını ve hareket etmesini izliyorum, kalçalarının ayrılıp seksinin daha koyu etini ortaya çıkarmasını izliyorum. Saçlarını toplamak için eğildiğinde göğüsleri sarkıyor ve sallanıyor, uçları ağzımı çağırıyor.

Bana bakıp doğruldu. "Çıkıyor musun?"

Cevap olarak sudan çıkıyorum ve havuzun yanındaki çıkıntıda dik duruyorum. Aletim dikleşmiş ve zonkluyor ve Aidy'nin bakışları oraya düşüyor. dudakları ayrılıyor, ve sonra o

küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Senin için yeterli değil miydi?"

"Asla yeterli değil," diyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Onu kendime çekerken aletimin başı tenine sürtünüyor. Karşımda durduğunda küçücüktü, ama yüzünü yukarı eğiyor ve ben de eğiliyorum ve tekrar dudak dudağa öpüşebiliyoruz. Elleri arka tarafıma gidiyor ve sertçe kavırıyor, parmakları tenimi kazıyor. Bu *hoşuma* gidiyor. Daha fazlasını istiyorum. Bacaklarını yine bana dolamasını istiyorum ama bu sefer suyun içinde değil. "Seni kaldırabilir miyim?"

Yanıt olarak kollarını kaldırır.

Onu kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum, bacakları belime dolanıyor. Bizi sabitleyecek bir dayanağa ihtiyacım var ve mağara duvarına doğru birkaç adım atıyorum. Aidy'yi duvara doğru bastırarak kaygan bedenini kendime yakın tutuyorum. "Beni içeri sokar mısın?"

"Bu sefer dalga geçmek yok," diye fısıldıyor ve aramıza uzanıyor.

Sikimi ellerinin arasına alıp beni vücudunun girişine doğru götürürken bakışları bana kilitleniyor. Oraya vardığımda başını sallıyor ve ben de ileri doğru iterek başımı onun sıcaklığına gömüyorum. Bu inanılmaz bir his, parmaklarımın onun sıcaklığının içinde olmasından bir düzine kat daha iyi. Her şeyi hissedebiliyorum, amının etrafımdaki sıkılığını, nefesinin kesilmesini, kanımın zonklamasını ve hatta göğsümdeki uğultuyu, hepsini aletimden hissedebiliyorum. Ağırlığını kaydırarak bana doğru yerleşiyor ve ben de yavaşça onun içine doğru iterek sıcaklığına gömülüyorum.

"İyi mi?" diye soruyor, başparmağı tenimi okşarken.

"İnanılmaz," diyorum, kalın bir sesle. Küçük, dikkatli Vuruşlar, tamamen oturana kadar içine itmeye devam ediyorum ve mahmuzumun belirgin ucu klitorisine sürtünüyor.

O kıvranıyor, onu gözler genişleme içinde
Sürpriz at Bu yeni vahiy. Eli aramıza girdi.

"Oh."

Sertleştim, endişelendim. "Kötü mü? Taşıyayım mı?"

Koymaya gidiyorum

Elim onun elinin olduğu yerde.

Aidy beni uzaklaştırdı. "Hayır! Bu iyi. Gerçekten iyi." Hafifçe, deneysel olarak itiyorum ve kalçaları sıkılıyor, amcığı tepki olarak titriyor. İnliyor. "Gerçekten çok iyi."

Sahiplenici bir hırıltıyla savaşarak uzanıp ıslak saçlarından bir avuç alıyorum. Gücümnden hoşlandığına dair söylediklerini hatırlıyorum ve tekrar boşalmasını istiyorum. Etrafımda kenetlenmesini ve sikimi bir mengene gibi sıkmasını istiyorum. Elimi yelesine sarıyorum ve iterken çekiştiriyorum. Tekrar nefesini tutuyor, sesi muhtaç ve aç. Parmakları pazılarına gömölüyor, sanki daha hızlı girmem için beni cesaretlendiriyor.

Sanki durabilirmişim gibi. Şimdi onun içindeyim, onun sıcaklığı tarafından yutuldum, ilkel tarafımı kontrol edemiyorum. Onu duvara sabitleyip hızlı ve vahşî bir şekilde içine giriyorum, saçları elimde sıkışıyor. Aidy, sikim içine girerken küçük inlemeler ve miyavlamalar çıkarıyor ve başka bir doruğa yaklaşırken sesler benim adıma dönüşüyor. Bacakları kalçalarımı sıkıyor ve heyecanı kesemi sıkılaştırıyor, serbest bırakma ihtiyacıyla doluyor. Gözleri kapandığında ve yüzü doruğa ulaştığında, bunu hissediyorum - sikimin etrafını çok sıkı sarıyor, vücudu serbest bırakılmasıyla gerginleşiyor. "Corvak!"

Onun adını söylemiyorum. Kelimelerim yok. Sadece dalgalanıyorum ve ona doğru dalgalanıyorum, sahipleniyorum. Markalıyorum. Kendime ait olarak işaretliyorum. Eşim olarak. Benim her şeyim. Onun sıcaklığının içine dökölüyorum, onu serbest bırakmamla dolduruyorum. Tohumumla. Kesem boşaldığında bile, hala onun içinde hareket ediyorum, yavaşça, bu yoğun duyguyu durdurmak için isteksizim. Onun içindeyim, Aidy'nin uzuvları etrafıma sarılmış ve bu daha önce hissettiğim hiçbir zevke benzemiyor. Onunla bir bütünüm.

Nefesimizi toplarken başımı onunkine yasladığımda göğsümdeki uğultunun biraz hafiflediğine yemin edebilirim. Tıpkı benim gibi o da rahatlıyor. Belki de bir şekilde aldığım zevkle bağlantılıdır.

Yavaş yavaş nefes alışverişim yavaşlıyor ve Aidy'nin daha küçük olan formunu evin düz olmayan duvarına sıkıştırdığımın farkına varıyorum.

mağaraya. Hala birleşmiş bedenlerimizi kucaklayarak onun üzerinden kalkıyorum ve elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. "Seni incittim mi?"

Homurdanıyor. "Beni her gün böyle incitebilirsin." Kaşlarımı çattığımda, "Ama hayır, yapmadın." diye ekliyor.

Güzel. İhtiyaçlarım yüzünden ona zarar verme düşüncesi yıkıcı.

Eli göğüs kaslarımın üzerindeki postla oynuyor. "O laboratuvarda sana kadınları cezbeden bir tür feromon mu verdiler? Çünkü sana bu kadar bağımlı olmam gerektiğinden emin değilim. Tek düşünebildiğim sana dokunmak. Sana yakın olmak."

Huh. Öyle mi? Bunu duyduğuma çok sevindim. Memnun oldum ve şaşırdım. Yine de alttan almaya çalışıyorum. Çok hevesli görünmek istemiyorum. "Bilemiyorum. Ellerini kendine saklamakta iyiydin."

"Ellerimi gördün mü? Yüzene kadar kirliydiler." İbret olsun diye bir tanesini kaldırıyor. "Ve fark ettin mi bilmiyorum ama arkadaşlarımız üç günlük yol leşi gibi kokuyor."

Kıkırdıyorum, çünkü bu kokuyu kim görmezden gelebilir ki? "Göz yaşartıcı derecede iğrençler."

"Onları düşünmek bile ellerimi tekrar yıkama isteği uyandırıyor," diye itiraf ediyor ve sonra başını eğerek bana sinsi bir bakış atıyor. "Sırtımı gerçekten ovmak ister misin?"

Sikim ilgiyle seğiriyor. "Doyumsuz kadın. Yapacağımı biliyorsun."

"Yemin ederim gerçekten ciddiylim," diye itiraz ediyor. "Ovalama, seks değil."

Tabii, tabii. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz.

BÖLÜM YEDİ

AIDY

Birkaç gün içinde yeni mağaramız evimiz oldu. Hiçbir zaman memlekette hayalini kurduğum güneş sarısı duvarlı küçük çiftlik evi olmayacak, ama geniş ve ferah ve içinde havuz olan ısıtmalı mağaram o kadar çok şeyi telafî ediyor ki hayal kırıklığına uğramıyorum bile. Bunun kazanana kadar geçici olduğunu kendime hatırlatıyorum, ama geçici olduğu düşüncesi artık burada ilk mahsur kaldığımız zamanki "dışarı" gibi hissettirmiyor.

"Kazandığımızda" Corvak'a ne olacak? Bizi ayıracaklar mı? Ayrı yollara mı gideceğiz? Bu düşünceden nefret ediyorum, bu yüzden zihnimden itiyorum ve çevreme odaklanıyorum.

İkinci mağara ilki kadar büyük değil ama daha özel hissettiriyor, özellikle de sabahları uyandığımızda Corvak'ı arayan kar-insanlardan en az biri içeriye baktığı için. Ana mağaranın çalışma alanı, havuza daha yakın ve biraz daha sıcak olan ikinci mağaranın ise yatak odamız olacağına karar verdim. Ana mağarada bir ateş çukuru kuruyorum ve etrafına çift sıra ağır

Sonra aynısını "yatak odasında" yap. Erzak mağarasından çaldığımız rahat ve yumuşak kürklerden bizim için bir yatak yapıyorum. Ön mağarada ateşi sürekli yanık tutuyorum ve kar-insan müttefiklerimiz tarafından bize sürekli getirilen yiyecekleri pişiriyorum. Keskin kenarlı bir bıçak kullanıyorum ve daha yeni öldürdüklerimizin derilerinin arkasındaki pisliği kazıyorum, ama onları çaldıklarımız gibi nasıl yumuşak ve güzel hale getireceğimi bilmiyorum. Hala iğrenç, kokulu ve kurumuş parçalardan dolayı sertler. Yine de bir noktada onları kullanmamız gerekecek çünkü giysilere, ayakkabılara ve daha bir sürü şeye ihtiyacımız var.

Ne giyeceğimiz ya da aşağıdaki vadide her gün daha fazla kar insanının ortaya çıkması konusunda stres yapmazsam, mağaramı ve Corvak'la birlikte olmayı seviyorum. Her günün büyük bir kısmını kar insanlarıyla geçiriyor, onları eğitiyor... ya da eğitmeye çalışıyor. Pek iyi dinlemiyorlar ama o pes etmiyor. Ordusuna sahip olmaya kararlı.

Ancak gün boyu onlarla doyduktan sonra eve, yanıma geliyor. Havuzda vakit geçirdikten sonra gecenin geri kalanını birbirimize sarılarak geçiriyoruz. Seks her seferinde inanılmaz oluyor, öyle ki ben de onun için en az onun benim için olduğu kadar aç oluyorum. Kendimi hiçbir zaman bir erkeğe bağımlı olacak bir tip olarak görmedim, ama Corvak avdan döndüğü an, ellerimi ondan uzak tutmak için yapabileceğim tek şey bu.

Bazı günler diğerlerinden daha zordur. Bugün gibi mi? Bugün mağaranın girişine bakıp onun dönmesini beklemekten kendimi alamıyorum. Bu sefer balık ve tavşan benzeri bir etle başka bir sulu güveç yaparken ona yapmak istediğim tüm pis şeyleri hayal ediyorum. Bir gölge mağaranın ağzını kararttığında, saçımı düzeltme ve biraz süslenme dürtüsüne direnerek canlanıyorum.

Ama sadece Pinkie. Girişe yakın bir yerde duruyor ve o olduğunu anlamak için parmaklarıyla isim jestini yapıyor. Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım. Henüz erken,

Corvak'ın da kar insanlarına mızrağın nasıl tutulacağını göstermekle meşgul olduğuna şüphe yok. Bir tehditle karşılaştıkları anda mızrağı fırlatıp kaçma eğilimindeler, ki bir ordu olmasalar bu komik olurdu. "Sana geleceğim," diyorum/işaret ediyorum ona. "Orada kal."

Daha önce kömürde kavurduğum köklerden bir avuç alıyorum, çünkü aptalca bir nedenden dolayı kadınlar eti asla yemiyor ve Pinkie'ye biraz yiyecek vermek istiyorum. Küçük oğlu için bir kase çorba alıp yanımda mağara girişine götürüyorum. Corvak düşünceli bir şekilde mağaranın hemen dışında güvenli ve düz bir noktaya oturmam için büyük bir kaya yerleştirmiş. Oturuyorum ve Pinkie temkinli bir şekilde yaklaşırken yemeği yanıma koyuyorum.

Kar insanlarında fark ettiğim bir şey varsa, o da beni rahatsız edecek kadar cinsiyet rollerine bağlı olmalarıdır. Et yemelerine izin verilmemesinin yanı sıra, kadınların savaşmasına da izin verilmiyor. Corvak yaklaştığında saklanıyorlar, en yakın erkeğin arkasına kaçıyorlar.

Corvak'tan korunmak için benim de aynı şeyi yaptığımı düşünmemeye çalışıyorum ama bu farklı. Umarım öyledir. Dişilerin kar insanlarının erkeklerine yaptığı gibi ortağımın önünde eğilip bükülmüyorum. Pinkie grubundaki erkeklerin yanında korkuyor, onlara hizmet etmek için koşturuyor, hatta yemeğini onlara verip aç kaldığı bile oluyor. Her zaman erkeklere boyun eğiyor, eşi olduğunu düşündüğüm erkeği tımar etmek için her ne yapıyorsa bırakıyor (ona özel olarak Dick diyorum, çünkü ona bir pislik gibi görünüyor). Biraz şımarık olan yeni yürümeye başlayan oğluna da boyun eğiyor, bu yüzden dil dersleri için beni ziyarete geldiğinde her zaman yiyeceği olduğundan emin oluyorum.

Pinkie iri baykuş gözlerini köklere dikeyor ve temkinli bir şekilde bana yaklaşıyor. *Oğlun için yiyecek mi?* El hareketleriyle soruyor.

"Pinkie ve oğlu için yiyecek," diye kabul ediyorum, sonra iki kökü ve diğer elimdeki kâseyi uzatıyorum.

Kaseyi önce o alıyor, tuttuğunu oğluna uzatıyor, o da elinden kapıyor. Oğlu yemeği höpürdeterek yerken, benim uzattığım köklerden birini alıyor ve sanki elinden kapacakmışım gibi koparıp atıyor.

Yemesine izin veriyorum ve bitirdiğinde bir kök daha veriyorum. Bunu da kapıyor ama biraz daha yavaş çiğniyor, gagalı ağzından kök parçaları dökülüyor. *Bugün daha çok kök* var, diyor. *Kökler şimdi iyi.*

Ben buna gülümsüyorum, hatta içten içe ağlasam da ağlıyorum. Ben

Pinkie'nin kökleri sadece iki günde bir getirdiğini çünkü önce onların üzerinde uyuması gerektiğine ikna olduğunu öğrendi. Sonra, bir gün boyunca onları yatak olarak kullandıktan sonra, tatlarının daha güzel olduğuna ikna oluyor. Onun keçeleşmiş, iğrenç kürküne bakıyorum ve bu bana Corvak tarafından getirilmediği sürece asla bir şey yememem gerektiğini hatırlatıyor. Yemekler çapraz bulaşmasın diye farklı pişirme aletlerimiz bile var. Kar insanları kendi açılarından çok tatlılar ama aynı zamanda korkunç derecede hijyenik değiller. Zorlandığımı biliyorum ama mikropları ve bize ne tür şeyler bulaştırabileceklerini düşünmeden edemiyorum.

Yani Pinkie'nin kökleri benim köklerimden çok ama çok uzakta. Bu yüzden onlar için mağaranın ön odasında, kendim ve Corvak için ise arka odada, yatak odamızda yemek pişiriyorum. Ona mağarayı gösteren bir işaret yapıyorum. "İçeri girmek ister misin? Dışarı soğuk."

Yüzünde korkmuş bir ifadeyle "hayır" işareti yapıyor. *Büyük Bir Mağara.*

"S o r u n değil! Sadece sormak istedim." Her zaman sorarım ve

her zaman reddederler. Onu rahatlatmak için konuyu değiştirmeye karar verdim. "Kökler için teşekkür ederim. Çok çalışmışsınız."

İyi kökler, diyor eliyle işaret ederek. *Ben getirdim. Şunun için iyi.*

Ve sonra göğsünün üzerinde tanımadığım bir işaret yapıyor. "Nedir bu ?" Onu tekrarlayarak soruyorum.

Sinyal. "Bu ne anlama geliyor?"

Hareketi tekrarlıyor. Çırpın. Göğüs. Sürekli mırıldanmasından bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor. Onun mırıldanmadığını fark ettim ama diğer kar insanlarından bazılarının bunu yaptığını duydum.

"Bu göğüs şarkısı anlamına mı geliyor?" Soruyorum ve sonra alçak bir mırıltıyla sesi taklit ediyorum. "Evet mi?"

Evet, kabul eder ve tekrar çırpınma sembolünü yapar. *İyi dostum. Çırpıntı her zaman evet.*

Bunu sindiriyorum, anlamlandırmaya çalışıyorum. Bazı dil parçalarını takip etmek diğerlerinden daha kolay. İsimler, çocuk oyuncağı. Kavramlar? Zor. "Neden çırpınır?" Ben soruyorum. "Amaç ne?"

Cevap vermek için elini çabuk tutuyor. *Burayı iyi yap.* Pinkie mahrem yerlerini gösteriyor. *Çok iyi. Dostum iyi.*

Yüzüm ısınıyor. Yani göğsümdeki şarkı beni azdırıyor mu? Sanırım bu izler. Parazit içime girene kadar mırıldanmaya başlamamıştım ve şimdi hem Corvak'ta hem de bende parazit olduğu için birbirimize dokunmadan duramıyoruz. Parazit olmasaydı da ondan etkilenirdim ama bu lanet şeyle birlikte sürekli onu düşünmeden edemiyorum. Bu tam bir saplantı ve bazen beni endişelendiriyor. Bunun bir dış etkiden kaynaklandığını ve sadece benim aniden nemfoman olmamdan kaynaklanmadığını bilmek güzel.

İyi çırpınışlar, Pinkie tekrar işaret ediyor. *Mutlu aile.*

Haksız da sayılmaz. Corvak beni çok mutlu ediyor. Boğazımı temizliyorum. "Evet, mutlu. Sen de mi kocana doğru kanat çırpıttın?"

Pinkie bunu coşkulu bir hareketle onaylıyor. *Oğul yap.*

Bu bizimle olmayacak. Corvak ve ben iki farklı türüz. İlişkimizin ne anlama geldiğini düşünmeme bile izin vermedim. Birlikteyiz, harika seks yapıyoruz ve hayatta kalıyoruz. Şimdilik ihtiyacım olan tek şey bu. Her seferinde bir gün. "Ne tatlı bir çocuk!"

Pinkie zevkle kükrüyor ve sinsice yemek için bir kök daha kapıyor. Görmemiş gibi yapıp, oğlunun onun için getirdiğim güveç kasesini yalamasını izliyorum. Görünüşe bakılırsa yarısı kürkünün içinde kalmış. Kaseyi bitiriyor ve sonra annesine fırlatıyor.

"Hey şimdi," diye itiraz ediyorum, ayağa kalkarak. "Kibar olalım."

Pinkie irkiliyor ve çocuğunun onu azarladığım için kızgın görüldüğüne yemin edebilirim. Corvak'ın onlarla saygı hakkında konuşmasını istiyorum. Benim için değil, kabilelerindeki kadınlar için. Bana karşı yeterince iyiler ama Pinkie ve kar-insan kardeşlerine karşı bu kadar zorba olmaları hoşuma gitmiyor. Aşağıdaki karlı vadiye bakıyorum, her gün olduğu gibi burada da düzinelerce kar insanı dişisi kök kazıyor ya da bitki topluyor. Bu noktada vadi neredeyse tamamen temizlenmiş durumda, bu yüzden yeterli yiyecek bulabilmek için daha uzaklara gitmek zorunda kalıyorlar. Kaseyi elime aldığımda, uçurumun dibinde toplanmış çok sayıda kar insanı olduğunu fark ediyorum.

Görmeye alışık olduğumdan iki kat daha fazla. Düzinelerce ve düzinelerce.

Bu hiç iyi değil. Kaseyi bir kenara bırakıp kaşlarımı çatmamaya çalışarak tekrar oturuyorum. "Pinkie, aşağıda daha fazla kar insanı var mı? Bugün daha fazla mı?"

Evet, bana söyledi. Herkes gelsin.

"Hepsi mi?" Boğuk bir sesle söyledim ve imzalamayı unutmadım. "Ne demek hepsi geliyor?"

Tüm insanlar, o da aynı fikirde. Gökyüzü gel diyor. Yüce Olan'a söyle.

Corvak da onların Yüce Olan'ı. "İçindeki sudan mı bahsediyorsun?"

gökyüzü?" Onun Kuzey Işıkları için kullandığı kelimeleri kullanarak soruyorum. "Tüm halkına gelmelerini mi söyledi?"

Ateş ve su, diyor. Dağdaki resimler. Su gökyüzünü doldurur. Ateş yere iner.

Meteoru kastediyor olmalı. Sanırım meteorun mağara sanatı onlara bir şeyler anlatıyor ve Kuzey Işıkları

ve meteor bunu kafalarında "doğrulamış" olmalı. Harika.

İmzalıyorum, görüyorum.

Gökyüzü ateşi her zaman insanları getirir, diye devam ediyor. *Her zaman insanlar.*

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun? Hangi insanlar?"

Bazıları senin gibi, diyor. *Bazıları su renginde. Bazıları...* Birinin kafasındaki boynuzları işaret ediyor. *Hepsi farklı. Hepsi gökyüzü ateşiyle gelir.*

"Bu insanları tanıyor musun?" Hayranlıkla sordum.

Hayır. Onlar... Dün için bir jest yapıyor ve sonra bunu o kadar çok tekrarlıyor ki "uzun zaman önce" demek istediğini anlıyorum. *Diğerleri şimdi burada.*

"Diğerleri... Corvak gibi mi? Diğer gladyatörler mi? Diğerleri oyun mu?"

Boynuz işareti yapıyor ve ardından ekliyor, *büyük suda ya.*

Büyük su. Sahil mi? Burada lanet bir plaj var ve

Biz yaşamak içinde ve ÇILGINLIK kutup

Dağlar mı?! Çünkü Bir an için çok sinirlendim.

"*Sıcak* bir kumsal mı?"

Burası sıcak, diyor. *Burada kar, orada kar.*

Bu sinirlerimi yatıştırıyor. Sıcak, tropik bir plaj değil. Tıpkı boktan soğuk dağlar gibi boktan soğuk bir plaj. "Ve insanlar orada mı yaşıyor? Suyun yakınında mı? Bana benzeyen insanlar mı?"

Pürüzsüz insanlar, evet. Yanağına dokunuyor, pençesini "insan" için belirlediğimiz hareketle yanağında gezdiriyor. *Göklerden geldiler.*

Diğer rakipler, sonra. Gladyatörler. "Ve sonra onlar

Ayrılmak mı? Oyun bitince mi gidiyorlar?"

Yüz ifadesi şaşkınlaşıyor. *Gitmek yok. Büyük suda kal. Birçok aile. Birçok insan.*

Midemde bir düğüm oluşuyor. Corvak defalarca söyledi Oyun bittiğinde, bu berbat durumdan kurtulacağız.

gezegen ve gönderildi bir yerde başka. Ama
Eğer ne Pinkie doğru söylüyor..
Ya kimse bu gezegeni terk etmezse? Hiç mi?
Bu düşünce beni dehşete düşürüyor.

BÖLÜM SEKİZ

AIDY

Gün boyu yemek yaparken huzursuzluğumu kontrol altına almak için SAVAŞIYORUM.

İzin yok. Düzgün insanlar göklerden gelir. Büyük suda kal.

düşünce oynuyor benim kafam üzerinde ve üzerinde tekrar

Gün boyunca yemek pişirirken. Yiyecek miktarının arttığını fark ettim. Çorba kesem bütün gün fokurduyor ve kömürler köklerle tıka basa dolu. Kar insanları bize en azından bir ton yiyecek getiriyor. Eğer kökler çiğnenmiş gibi görünüyorsa ya da bazı balıklar kayaların üzerinde çürüyormuş gibi kokuyorsa, yargılamıyorum. Sadece güveç tenceresine atıp pişiriyorum, çünkü kar insanları seçici değil.

Ancak onları beslemek hızla tam zamanlı bir işe dönüşüyor.

Corvak av ve eğitimle geçen bir günün ardından mağaraya döndüğünde yorgunluktan bitap düşmüştüm ve parmaklarım sıcak köklerle uğraşmaktan su toplamıştı. Mağaraya girip taşıma çantasını ve silahlarını açıklığın yakınına bıraktıktan sonra bana yaklaşıyor. "Beni özledin mi, Aidy?"

Bir öpücük için yüzümü eğiyorum, çünkü o geldiği anda göğsüm mırıldanmaya ve özlem duymaya başladı

karnımda açıldı. "Her zaman."

"Bizim için yiyecek getirdim," diyor. "Bir çeşit büyük kuş."

Kalbim yerinden çıkacak. Daha fazla yemek. Neredeyse bu gece aç kalmayı tercih edeceğim, ateşin üzerine eğilmekten çok yoruldum. Kuşlar da dağınıktır. Tüylerinin yolunup bir kenara konması, organlarının çıkarılması ve sonra da etinin eşit şekilde kızarması için çevrilmesi gerekiyor. İstemediğim kadar çok iş var ama nasıl itiraz edebilirim ki? O bütün gün avlandı ve ben burada, mağarada güven içinde oturdum. "Anladım. Burada bitireyim."

"Ben havuzda temizleneceğim," diyor, yüzüme sokuluyor ve at kuyruğumu nazikçe çekiştirerek aşk dolu hissettiğini belli ediyor. "Geri geleceğim."

Başımı sallıyorum ve pişirme kesemi çıkararak ateşe doğru ilerliyorum. Yahnim ve köklerim bitmiş ama dışarıda yemek için bekleyen daha çok kar insanı var. Mağaranın girişinde bekleyen erkeğe "Bugün başka yok," diye işaret ediyorum. "Ben yokum."

Olduğu yerde çömeliyor, sanki bekleyeceğini söylüyor.

Bir diğeri gelip onun arkasına oturuyor ve ikisi de aç gözlerle bana bakıyor. Harika. Sadece harika.

Bunun farkına vardığımda tamamen bitkin düştüm ve ağlamak üzereydim. Ne kadar yemek yaptığımın bir önemi yok, asla yetmeyecek. Tünele geri dönüp havuza doğru ilerliyorum. "Corvak, kar insanlarıyla konuşmanı istiyorum. Beni dinlemiyorlar."

Cevap yok. Muhtemelen beni bu kadar uzaktan duyamaz.

Kendimi tutmaya çalıştığım gözyaşlarına boğuldum. Çok yoruldum. Hayatımın geri kalanı böyle mi geçecek? Soğuk bir mağarada, ıslak köpek tüyü gibi kokan ve kadınlara bir bokmuş gibi davranan insanlar için güveç mi yapacağım? Ben de sorunun bir parçası değil miyim? Geri çekilip her şeyi bir erkeğin halletmesine izin vererek? Ama avlanmaktan korkuyorum.

Kapana kısıldım. Bu düşünce çok ağır geliyor ve yüzümden akan hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarına engel olamıyorum. Bu zayıf

Corvak'ın önünde zayıf, çaresiz ve *kız gibi* görünmek istemiyorum. Güçlü bir ortak olmak istiyorum ama Tanrım, çok yorgunum. Yüzümü silerek ve derin, ürpertici nefesler alarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Yine de mağaranın girişine baktığımda, beslenmeyi bekleyen kar insanların parlayan mavi gözlerini görüyorum.

Ve ben daha da çok ağlıyorum.

"Aidy? Neyin var?" Corvak beliriyor, yanıma koşuyor ve kaygan taş zeminde kayıyor. Çıplak ve sırlıklam, kollarımı nazikçe kavıyor ve yüzümü inceliyor. "Ne oldu? Biri seni tehdit mi etti?"

Başımı sallıyorum. "Önemli değil-"

"Hiçbir şey değil," diyor hararetle. "Seni üzen şeyin ne olduğunu söyle bana."

Mağaranın ön tarafını işaret ediyorum. "Yiyeceğim bitti ve hala gitmiyorlar. Beni görmezden geliyorlar ve-"

Duruyorum çünkü Corvak beni hemen bırakıyor ve girişe doğru fırlıyor. Hırlıyor, ellerini pençe gibi havaya kaldırıyor ve girişe doğru yalancı ciğerlerini açıyor. Bir yuhalama telaşıyla kar insanları dağılıyor ve gözden kayboluyor.

"Onları korkutmamalıyız," diyorum ona, her ne kadar utanç verici küçük bir parçam rahatlamış olsa da. "Çok kalabalıklar ve sadece ikimiz varız. Yapmamız gereken son şey onları kızdırmak."

"Kızgın değiller. Bana tapıyorlar, unuttun mu?" Yanıma dönüyor, yüzümü yukarı kaldırıyor ve gözyaşlarının kurumasını bekler gibi gözlerimi inceliyor.

Evet, ona tapıyorlar, tamam... ve dışı olduğum için beni görmezden geliyorlar. Onları beslemediğim sürece, ki bu onların gözünde bir dışının işidir. Yanağımın içini ısııyorum, tekrar ağlamamaya kararlıyım, ama bu zor.

"Devam et," diyor nazikçe. Başparmağı çenemi okşuyor. "Seni rahatsız eden şeyleri bana daha fazla anlat."

"Kulağa mızımız gibi gelecek." "Gelmeyecek. Sana söz veriyorum."

Bir süre daha tereddüt ediyorum ve sonra ağzımdan dökülüyor. "Çok *yorgunum*. Bütün gün onlar için yemek yapıyorum. Sürekli buraya tırmanıyorlar ve benim onlara yiyecek bir şeyler vermemi bekliyorlar. Ne zaman arkamı dönsem, birileri pişirilmesi gereken daha fazla yemek getiriyor. Köklerim var. Bana getirilen şüpheli balıklar var. Elimde ölü kemirgenler var. Bir takım oyuncusu olmaya çalışıyorum ama bu çok yorucu, parmaklarım yanıyor ve yeterince hızlı pişiremiyorum..." Elimi kaldırıp zayıf bir işaret yapıyorum. "Ve şimdi pişirilmesi gereken daha fazla yemek getirdin ve bunu yaptığın için sana kızgın değilim, sadece yorgunum ve-"

"Aidy," diyor Corvak, çok nazık bir şekilde. "Konuşabilir miyim?"

Hıçkırıyorum. "Tabii ki."

"Yemek pişirmeyi başlatan hep sen oluyorsun. Senden bunu hiç istemedim. Bundan hoşlandığını düşündüm, bu yüzden bu görevi senin elinden almaya gönüllü olmadım. Bir kuş pişirebilirim. İstersen tüm yemekleri pişirebilirim."

Ağzımın açık kaldığını hissedebiliyorum. Yemek *yapmayı sevdiğimi* mi sanıyordu? Ateşin yanındaki tüm etkileşimlerimizi ve nasıl her zaman değerimi kanıtlamaya çalıştığımı, eritmek için su ya da pişirmek için yemek koyduğumu düşünüyorum. Sevdiğimi düşünmesine şaşmamalı. Aksini hiç göstermedim. Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Hoşuma gitmiyor ama yapabileceğim bir şey ve yardım etmek istiyorum."

"Yardım etmekle kendini yormak arasında fark vardır. Ateşin başında durmak zorunda kaldığın için mutsuz olmanı izlemektense çiğ kök yemeyi tercih ederim." Parmaklarını şakağında gezdiriyor, saçlarını kulağının arkasına itiyor ve yüzümü inceliyor. "Eğer mutsuzsan bana söylemek zorundasın. Her şey yolundaymış gibi davranırsan ve öyle değilse bunu bilemem."

Ben bir pisliğim, çünkü o haklı. Uzun, ağır bir iç çekiyorum ve göğsünden aşağı süzülen bir su damlasını dalgınca siliyorum. "Öyle diyorsun ama yardım etmek zorundayım."

"Ne zaman yardım etmediğini söyledim?"

"Ama mesele de bu, buraya geldiğimizden beri işe yaramaz oldum. Savaşamıyorum. İz süremiyorum. Kar insanlarına nasıl mızrak taşınacağını öğretemem. Yardım etmek istiyorum ve *sana* da yardım etmek istiyorum. Sen bütün gün orduyu eğitirken en azından yemek yapabilirim."

Corvak başını eğip beni süzüyor. "Kampta yapılabilecek pek çok şey var. Eğer yemek yapmak istemiyorsan, ben yaparım. Ve sen de çok yardımcı oldun. Güçlü olmaman bana yardım etmediğin anlamına gelmiyor. Mağarayı koruyorsun. Kıyafetlerle ve su tulumlarımızı doldurmakla uğraşıyorsun." Sanki önemli bir şey unutmuşum gibi kolumu sıkıyor. "Kar insanlarıyla konuşuyor ve onların dilini öğreniyorsun."

O benim başarılarımı sıraladığında nedense kendimi daha zavallı hissediyorum. "Bu arada sen de bizi hayatta tutuyorsun."

Bana bıkkın bir bakış attı. "Ve bu oyun uzadıkça benim aklımı başımda tutuyorsun. Kendin hakkında kötü konuşma, Aidy. Buna izin vermeyeceğim. Eğer burada olmasaydın, çoktan ölmüş olurdum."

Bu konuda şüphelerim var ama beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyorum. Kollarının arasına giriyorum ve göğsüne yaslanıyorum. Nemli ama umurumda değil. Rahatlatıcı ve güçlü biri ve ona tapıyorum. "Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Bütün gün yemek pişirmekten ve ateşin üzerine eğilmekten yoruldum. Arkamı her döndüğümde daha fazla kardan insan var."

Bir onay homurtusu. "Bugün daha fazlası geldi."

"Gördün mü? Ve beslenmeye ihtiyaçları var. Devam edeceğim, söz veriyorum. Sadece biraz sızlanmak için izin istiyorum." Yüzümü göğüslerine bastırıyorum ve tenini öpüyorum. Güzel kokuyor. Tenine yapışmış bir ter kokusu var ama ter kokusu hoşuma gidiyor. "Seks yapmak ister misin? Yıkatabilirim ve-"

"Aidy," diyor Corvak, her zamanki sakinliğiyle. "Yemek yapmak istiyorsan, seni mutlu edecekse benim için yemek yapabilirsin. Ancak açılan her bir ağız için yemek pişirmek zorunda değilsiniz. Kar insanları

Biz gelmeden önce kendi kendilerini besliyorlardı. Biz yapmazsak kendi kendilerini beslemeye devam edecekler."

Kulağa çok basit geliyor ama daha fazlası olduğunu biliyorum. Başımı sallıyorum ve parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, göğsündeki uzun postun bir kısmını bir parmağımın etrafına sarıyorum. "Anlamıyorsun. Eğer onları beslersek, uslu dururlar. Onları beslemeyi bırakırsak nasıl davranacaklarını düşünmekten korkuyorum."

Corvak sessiz ve biliyorum ki o da benimle aynı şeyi düşünüyor.

Dün bir sorunumuz vardı. Kar insanların iri erkeklerinden ikisi yiyecek istemek için mağaraya yaklaşmıştı. Zaten uçurumda bekleyen bir küme vardı, dağ keçileri gibi kayalara yapışmış ve başka bir kase ile çıkmamı hevesle bekliyorlardı. Bunu yaptığım anda, iki erkek öne doğru itildi ve elimden kapmaya çalıştı. İrkilerek kaseyi ayaklarımın dibine bıraktım ve bir çılgınlık başladı. Erkekler çılgınca uluyarak ve keskin pençeleriyle parçalayarak birbirlerine saldırdılar. Kavgaya korkunçtu ve diğerleri de kavgaya karıştı. Genç bir yavru uçurumdan aşağı yuvarlandı ve başka bir erkek kanlar içinde ve kırık kolunu tutarak geri çekildi.

Corvak yakınlardaydı ve araya girdi ve sadece onun öfkesi onları sakinleştirdi.

Ondan sonra herkes iyi ve düzenliydi. Başka olay olmadı. Ama bu insanların hafızaları çok uzun değil ya da kendilerini çok fazla kontrol edemiyorlar. Başka bir olay daha olacak diye endişeleniyorum. Dostça davranmayı ve yiyecek dağıtmayı bırakırsak bir sürü olay çıkmasından endişe ediyorum.

Tüm bu "ordu" planını gerçekten sorgulamaya başlıyorum.

"Ben hallederim," diyor Corvak ve kolumu okşuyor. "Beni dinlerler. Eğer onlar için yemek yapmak istemiyorsan, yapma. Yankılarıyla biz ilgileniriz."

"Hayır, onlar için yemek yapmaya devam edeceğim," diyorum. Yorgun olmak ölü olmaktan iyidir. "Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Nasıl?"

Eğitim nasıl gidiyor?"

İç geçiriyor ve sesi benim hissettiğim kadar bıkkın çıkıyor. "İyi dinleyiciler değiller ama sanırım ilerleme kaydediyoruz. Diğerlerinden daha zeki olan birkaçına özel ilgi gösteriyorum. Eğer onları lider olarak belirleyebilirim, onlara daha küçük gruplar atayabilirim." Duraksıyor. "En azından umudum bu."

Tekrar ona sokuluyorum, çünkü sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. Bu ordusu için çok çalışıyor ama bu kedileri gütmeye benziyor. İyi dinlemiyorlar ve sadece insan gibi görünmeleri, bildiğimiz herhangi bir insan gibi davrandıkları anlamına gelmiyor. Dikkat süreleri en iyi ihtimalle kısadır, bu da tüyleri diken diken eden öfkelerine eşlik eder. Ama sırf sayıları çok fazla ve kendilerini Corvak'a adamışlar diye pes edemeyiz. Eğer işleri düzene sokabilirsek, bu bağlılık bizim için güvenlik anlamına gelir.

Pinkie'nin daha önce sahilde hiç ayrılmayanlar hakkındaki yorumlarını düşünüyorum. "Başka birini gördün mü? Diğer gladyatörlerden birini?"

"Hiç kimse. Bırakıldığımız yerden bu kadar uzakta onlardan güvende olduğumuzu düşünüyorum."

Sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyor. "Pinkie benim gibi başkalarını da gördüğünü söylüyor. Sahil kenarında yaşayan pürüzsüz yüzlüler."

Bana karşı sertleşiyor ve sonra gevşiyor. "Buraya yakın değil o zaman? Bu sorun değil."

"Ayrıca hiç ayrılmadıklarını da söyledi. Sadece orada kalıp aile kuruyorlarmış." Ona sıkıca sarıldım. "Bu... bu beni endişelendiriyor Corvak. Bu oyun daha ne kadar sürecek?"

Corvak sanki teselli ihtiyacımı hissetmiş gibi kollarını bana doluyor. "Onları giderken görmemiş olması kimsenin görmediği anlamına gelmez. Ve Pinkie'nin sahile gidip buraya bizimle aynı zaman diliminde geldiğinden şüpheliyim. Bu çok fazla seyahat gibi görünüyor. Muhtemelen seni mutlu etmek için uyduruyordur."

Ben ikna olmadım. "Bilgiyi gönüllü olarak verdi. Ben sormadım. Sadece bilmemiz gereken bir şeymiş gibi işaret etti."

Endişeli değil. "Farklı bir gladyatör grubundan bahsediyor olabilir. Benim gördüklerimin hiçbiri senin gibi 'pürüzsüz' değil." Ve kıcımlı sızdı.

Corvak iyi bir noktaya değindi. Gördüğü diğerlerinin de kendisi gibi olduğunu söyledi. Belki de sırf beni memnun etmek için hikâyeler anlatıyordur ya da ben onun ince el hareketlerini yanlış anlamışım. "Eminim haklısındır."

"Eşine güven." Popomun yanağına küçük daireler çiziyor, açıkça aşık oluyor.

Sadece o değil. Elimi yanlarından geçirip sırtına doğru ilerliyorum ve sıkı, kabarık poposunu sıkıyorum. Gerçekten çok güzel bir popo. Kaslı ve sıkı. "Bana parazitin bizi azdıldığını söylemişti, biliyor musun? Bunun pek çok şeyi açıkladığını hissediyorum."

Corvak kıkırdar. "Senden etkilenmek için bir parazite ihtiyacım yok."

Ben de aynıyım. Belki de parazit beni uygunsuz durumlarda bile tahrik ediyor, ama Corvak'ta sevicecek o kadar çok şey var ki onun hakkında farklı hissetmeyi hayal edemiyorum. Koruyuculuğunu, kendinden emin tavrını seviyorum. Bana karşı bu kadar özenli olmasını seviyorum. Önerilerim ya da şikayetlerim olduğunda beni gerçekten dinliyor. Ne olursa olsun birlikte mahsur kaldığımız için çok minnettarım.

Ve tabii ki, çok seksi ve etkileyici bir şekilde kaslı. Bunu da unutmamak lazım.

Eğiliyorum ve göğsündeki su damlacıklarından birini öpüp uzaklaştırıyorum. Elini sırtımda gezdirerek onaylıyor. Bu sefer kontrolü ben almaya karar verdim. Ne de olsa zaten çıplak ve temiz. Sadece dizlerimin üzerine çökerek tüm eğlenceli kısımlara erişebilirim ve öyle de yapıyorum. Ona gülümsüyorum ve sonra sikini elime alıp başını yalıyorum.

Nefesinin kesilmesine, tüm vücudunun bu küçük dokunuşa tepki olarak sarsılmasına neden oluyor. Tanrım, buna bayılıyorum. Sanki şimdiye kadar gördüğü en çarpıcı yaratıkmışım gibi bakışlarının hemen ısınmasını seviyorum. Sanki ona dokunduğum için şanslıymış gibi, oysa ben tam tersi gibi hissediyorum. Dünya'da başka erkeklerle, başka cinsel karşılaşmalarla ilgili belli belirsiz anılarım var ama hepsi Corvak'ın yanında hissettiklerimin yanında sönük kalıyor.

Elbette bunların hepsi parazitten kaynaklanmıyor.

Dilimin ucunu sikinin başının etrafında döndürüyorum, şakacı ve alaycı bir şekilde. Eli saçlarıma gidiyor, başımı tam istediğim şekilde tutuyor -sert ama çok kontrolcü değil. İçeri giriyorum, sikini daha fazla ağızma alıyorum ve dudaklarımla ve dilimle onu çalıştırıyorum. Sürekli seks yaptığımız son bir hafta içinde hoşlandığı şeyleri öğrendim - sikinin üstündeki kıkırdak benzeri çıkıntının pek bir hissi yok, ama shaftının alt tarafı ve oradaki çıkıntılar kesinlikle var. Biraz dişlemeyi seviyor ama sadece stratejik olarak ve asla ultra hassas başın yakınında değil. Boşalmadan hemen önce taşaklarının hafifçe kavranıp çekştirilmesinden hoşlandığını ve boşaldığında hepsini yutamayacağım kadar çok olduğunu öğrendim.

Ayrıca dilini üzerimde kullanmadan önce birkaç dakika sarılmayı sevdiğini de öğrendim. Sıra bana gelsin diye ona oral seks yaptığımdan değil. Sadece ona kendini iyi hissettirmeyi seviyorum. Tepkilerini, misk kokulu tadını, dilime değen sıcak, ağır uzunluğunu hissetmeyi seviyorum. Kesesiyle oynamayı seviyorum ve saat gibi, çekştirdiğim anda boşalıyor.

"Benim muhteşem Aidy'm," diye mırıldanıyor ve ardından ben kendimi temizlerken çenemi okşuyor. "Seni güvende tutmak için her şeyi yapacağımı bil. Benimleyken hiçbir şeyden korkmana gerek yok."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Ve biliyorum.

Her şeyi her zaman yaptığımız gibi, günü gününe değerlendireceğiz.

BÖLÜM NINETEEN

HAFTALAR SONRA

CORVAK

"Ordumu" incelerken bunun bir sorun olduğuna karar verdim. Bir zamanlar eğitmem ve izlemem gereken belki iki düzine kar adamım varken, şimdi yüzlercesi var. Daha fazlası geldikçe, eğitimimi uygulamak daha da zorlaşıyor.

Ve ne kadar çok gelirlerse, hepsi o kadar kötü davranır hale geliyor.

Aidy başından beri haklıydı.

Onları bir orduya dönüştürebileceğime inanmak istedim ama onlar sadece büyük bir sorun. Dağınıklar. Şiddet yanlısılar. Gürültücüler, çünkü sessiz olmaları gerektiğini asla hatırlamıyorlar.

Hatırladıkları tek şey, nedense bana Yüce Olan olarak taptıkları... ve beslenmek istedikleri.

Her zaman, her zaman beslenmek isterler.

Aidy'm onları beslemeye devam etmezsek bize düşman olacaklarından endişeleniyor, bu yüzden ben onları bir ordu haline getirme umuduyla her gün aralarına girerken, o yemek pişirmeye ve dağıtmaya devam ediyor. Sanki onlar

Biz böyle yaptığımız için artık kendilerine nasıl bakacaklarını unuttular. Avlanmayı çok iyi biliyorlar ama kendi avlarını yemek ya da pişirmek yerine Aidy'nin hazırlaması için mağaramıza getiriyorlar. Aidy elinden geleni yapıyor ama bu asla yeterli olmuyor ve her gece aşağıdaki vadiden gelen şiddetli kavga sesleri etrafımızda yankılanıyor, yemek yiyemeyenler hıncını komşularından çıkarıyor.

Aidy yine şikâyet etmedi ama endişelendiğini biliyorum.

Ben de endişeleniyorum. Vadiye baktığımda kirli beyaz kafalardan oluşan bir deniz ve bana yol göstermemi bekleyen yüzlerce parlayan göz görüyorum. Onlar için bir şey yapmamı istiyorlar... ama ne? Aidy onlarla konuşuyor ve ben de birkaç işaret öğrendim ama şimdiye kadar ne istediklerini söylemediler.

Ben onların Yüce Olan'ıyım ve bu yüzden beni takip ediyorlar. Ve takip ederler.

Ve takip et.

Bu sabah, çanağa benzeyen vadinin kenarlarında yürüyorum. Arkamda dağlar bulutlara doğru yükseliyor. Önümde, çalkalanmış karlar, kardan insanlar ve artık çoraklaşmış bir manzaraya sahip vadi. Bölgedeki her yenilebilir kök, her küçük yaratık avlanmış. Vadi, her zaman aç olan ve her zaman büyüyen nüfusu besleyemiyor. Et bulmak için gittikçe daha uzağa gitmek zorunda kalıyoruz ve kökler bu noktada bir seçenek bile değil. Eşimi beslemekte başarısız oluyorum.

Mızrağımı baston gibi kullanarak avlanmaya çıktım. Birkaç vadi ötede dört ayaklı bir yaratık sürüsü gördüm. Sadece bir tanesi bile beni ve Aidy'yi günlerce doyurmaya yeter, geri kalanını da kurutabiliriz. Oraya varmam sabahın çoğunu alacak ama uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum. İnsanların beni takip etmesinden bıktım, "benim" insanlarım olsalar bile. Bitmek bilmeyen yuhalamalardan, dikkatli gözlerden, beklenti dolu bakışlardan yoruldum.

Korunmak için bir orduya sahip olmaktan hoşlanacağımı düşünmüştüm. Şimdi hepsinin gitmesini tercih ederim.

Geride kalanları caydırmak için mümkün olan en zor rotayı seçerek hızlı bir tempo tutturuyorum. Sarp kayalıklara tırmanıyorum ve gevşek kayalık yamaçlarda sürünüyorum. Tutunacak yeri olmayan yerleri seçiyorum ve neredeyse yamaçlardan birinden aşağı yuvarlanıyorum. Yine de takip ediliyorum. Ne zaman arkama baksam, beni takip eden bulanık beyaz kafaların izini görebiliyorum. Ne zaman bir yuh sesi duysam dişlerimi sıkıyorum.

Bir şeyler yapılmalı. Ama ne? Bu benim kendi yarattığım bir karmaşa.

Sinirime karşı dişlerimi sıkarak bir sonraki vadinin dibine ulaşıyorum ve "takipçilerimi" bekliyorum. Kayalıkların üzerinden geçerek görüş alanıma giriyorlar. Göründüklerinde, öğrendiğim "burada kal" hareketini yapıyorum. Onlarla konuştuğumu anlamaları için en öndeki en büyük olanı işaret ediyorum ve hareketi tekrar yapıyorum.

Büyük erkek tekrarlıyor. Burada kal.

Gitmek için dönüyorum ve birkaç adım atıyorum, sonra omzumun üzerinden kontrol ediyorum, çünkü kokuları hala burnumda.

Hâlâ takip ediyorlar. Sinirli bir iç çekişle başımı sallıyorum ve düşünürken ayaklarımın dibindeki kara bakıyorum. Onları nasıl kaybedebilirim? Biraz daha yaklaşırsam sürüyü kovalayacaklar. Kardan insanlar daha küçük hayvanları yakalamakta iyi, ama daha büyük avların hepsini kovaladılar.

Kara bakarken ayak izlerini fark ettim.

Bu vadilere uğradığım ve kar insanların da uğradığı düşünülürse çok da sıra dışı değil. Her gün gelen kar insanların karların üzerinde mağarama doğru giden izleri var.

Yine de bu izler *uzaklaşıyor*. Eğilip birine dokunuyorum. Ayak benimki gibi büyük ve izler dağları keserek birkaç gün önce gördüğüm sürünün yönüne doğru ilerliyor. Eğiliyorum, çünkü izler taze, dün sabahki kar yağışı tarafından örtülmemiş. Kalıcı bir deri kokusu var... ve başka kokular.

Bir gladyatör.

İşte.

Nihayet. Bu oyunu oynamak için çok uzun zamandır bekliyordum.

BÖLÜM YİRMİ

AIDY

Bu öğleden sonra kar insanların çorbasının kokusu midemi bulandırıyor.

Uzun bir kaburga kemiğiyle kol uzunluğunda karıştırıyorum ve bunu yaparken ağzımı kapatıyorum. Bazı günler bana getirdikleri yemeğin taze olup olmadığını sormuyorum, çünkü her şekilde yiyeceklerini öğrendim - çürümüş ya da yeni ölmüş, onlar için hepsi aynı. Isının patojenlerin çoğunu yok edeceğini düşünerek ne olursa olsun pişiriyorum. Bazen kötü kokuyor.

Bugün mide bulandırıcı kokuyor.

Sanırım bir şeye yakalandım. Kendimi bu kadar hasta hissetmemin tek açıklaması bu. Bu sabah kustum ve bütün gün kendimi hasta hissettim. Çevremiz göz önüne alındığında bunun olması kaçınılmazdı, ancak sudan veya yiyeceklerden bir tür yararlı olmayan parazit kaptığımdan endişeleniyorum. Bu şeylerin içinde ne yaşadığını kim bilebilir? Göğsüme dokunuyorum. Daha da kötüsü, göğüs solucanım sessizleşti. Haftalarca aralıksız mırıldanıp şarkı söyledikten ve beni her an azdırdıktan sonra tatile çıktı. Biraz mırıldanıyor

Corvak gece eve geldiğinde, ama o kadar sessiz ki, bu beni endişelendiriyor.

Umarım hastalığım onu öldürmüyordur. Tek bildiğim hayatta kalmak için bu lanet şeye ihtiyacım olduğu.

Bir kase yemek alıp mağaranın önüne doğru giderken göğsümü ovmaya devam ediyorum. Bekleyen birkaç kar insanı var ve hepsi bana umutlu bakışlar fırlatıyor. Pinkie yakınlarda geziniyor, ben ortaya çıktığım anda kafasını kaldırıyor.

"Bundan sonra iki kâse daha var," diyorum bekleyen kalabalığa. Bekleyen en az yedi kişi var ve aç ifadelerle beni izliyorlar. "Sadece iki tane."

En yakındaki kaseyi alır ve kaseyle birlikte birkaç adım öteye koşar, diğerleri de bir ısırik çalma umuduyla ona doğru bastırır.

Kökler mi? Pinkie ince bir hareketle soruyor.

Kıyafetimin kıvrımlarından son üzgün görünümlü, solmuş kökü çıkarıp ona uzatıyorum. O kadar hızlı kapıyor ki pençeleri kolumu sıyrıyor. Geri çekiliyorum ve bunu yaparken yeni bir koku çarpıyor yüzüme. Dönüyorum ve birinin -birkaç kişinin- mağaraya giden patikaya sıçtığını görüyorum.

Midem için çok fazla. Yemeğim yukarı çıkıyor ve merdivenlerden aşağı kusuyorum. Dehşet içinde ağzımı siliyorum ve sonra mağaraya geri çekiliyorum. Bunu sonra temizlerim. Mağarada oturup kendimi daha iyi hissedene kadar biraz su yudumluyorum ve sonra dışarıdan bir soru sesi duyuyorum. Bir bakıyorum, mağaranın girişinde bekleyen bir kar insanı var, elinde boş, hırpalanmış bir kâse tutuyor. Beslenmek istiyor. Hepsi öyle.

Yorgun bir iç çekişle ayağa kalkıyorum ve ondan alıyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, yapmam gereken bir iş var.

Hava karardığında midem az çok yatışmış oluyor. Umarım geçici bir böcektir ve kar insanların son yemeğini de bitirip dağıtabilirim. Normalde balık pişirmem için bir sürü ölü şey getirirler,

Tavşanlar, her neyse. Ama bugün hiçbir şey yok. Sadece bir avuç aç ağız. Elimden geleni yapıyorum ve onlar için yiyeceğimiz bittiğinde ne olacağını düşünmemeye çalışıyorum.

Bittiğinde, keseyi ve pişirme kaplarını yanıma alıp havuza gidiyorum ve onları sıcak, tatlı suda temizliyorum. Sıcak beni halsizleştiriyor ve her şey durulandıktan sonra kayaların üzerine kıvrılıp kolumu başımın altına koyarak biraz kestiriyorum. Uyumak için en rahat yer değil ama o kadar yorgunum ki umurumda bile değil. Sıcaklık güzel, altımdaki kayalar sıcacık.

"Aidy."

Yanağımı okşayan nazik parmak eklemleriyle uyanıyorum. Uykulu bir halde gülümsüyorum ve gözlerimi açıp ona bakıyorum. Corvak yorgun görünüyor, kalın aslan yelesi saçları kardan hafifçe nemlenmiş. Hâlâ derme çatma açık hava kıyafetlerini giyiyor ve bana bakarken yüzünde endişeli bir ifade var. "Bir sorun mu var?"

Bir esnemeyle doğruluyorum. Bunu yaparken, sert kayaların üzerinde uyumanın verdiği ağrı ve sızıları hissediyorum. En parlak fikrim değildi. Temizlediğim kase havuzun uzak tarafına doğru yüzmüş ve deri kese tehlikeli bir şekilde suyun kenarına yakın duruyor. Karıştırdığım kaburgam hiçbir yerde görünmüyor. Hay aksi. Uyurken düşürmüş olmalıyım. "Özür dilerim, kestiriyordum."

Keseyi almak için eğiliyorum ve bunu yaparken midem itiraz ediyor. Elimi ağızma bastırıp mide bulantısının geçmesini diliyorum.

"Aidy?" Eli saçlarıma dokunuyor ve Corvak yanımda diz çöküyor. "İyi misin?"

Kusmadan konuşabildiğimde başımı sallıyorum ve şöyle diyorum: "Bugün biraz keyifsizim. Sanırım benimle aynı fikirde olmayan bir şey yedim. Sen iyi misin? Mutsuz görünüyorsun."

Sanki iyi olduğuma tam olarak inanmıyormuş gibi bir süre daha beni inceliyor. Uzun bir süre sonra konuşmaya karar verir. "I

Bugün ayak izleri gördüm. Diğer insanlar -diğer gladyatörler-yakınlarda."

Oh. Düşündüğüm gibi beni korkutmuyor. Bu mağarada kendimi o kadar güvende hissettim ki, oyundan o kadar uzaklaştım ki, anılarımın geri dönmesi gerektiği ve dönmediği gerçeği dışında pek düşünmedim. Corvak üzgün görünüyor. Başka birinin peşinden gitme şansını kutlayacağını düşünmüştüm ama onun yerine dalgın görünüyor. "Ve...?"

"Ve biz hazır değiliz." Dudakları mutsuz bir çizgiyle düzleşiyor ve bir elini ağzına götürüyor. "Kar insanların hazır olmadığını biliyorsun."

"Onlar dünyanın en kötü ordusu," diye katılıyorum. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum, bu yüzden ayağa kalkıp eşyalarımı topluyorum. Kaseyi sonra alırım. "Hadi. Yatak odasına gidelim. Burası o kadar sıcak değil."

Hala sessiz bir şekilde beni takip ediyor. Bu sinir bozucu, çünkü açıkçası Corvak'tan oyunda ilerleme düşüncesiyle daha fazla heyecan bekliyordum. "Yatak odamız" bir sonraki oda. İçerisi karanlık, ateş sönmüş -genellikle yemek pişirmek için ön mağaradaki diğer ateşten birkaç kömür aktarırım- ama buranın içindekileri ezbere biliyorum. Ateş çukuru uzak köşede ve havuzun sıcaklığına daha yakın olan yatağımız, buraya giden sürünme yolundan birkaç adım ötede kalın kürklerden oluşan bir yığın. Corvak'ı yatağa doğru çekiyorum ve üzerindeki nemli giysileri çıkarma işlemine başlıyorum.

Son birkaç haftada, düzgün kıyafetler yapma konusunda daha iyi hale geldim. Şey... "düzgün" standartlarım değişti, ama en azından artık sadece vücudumuza bağlanan kürkler değiller. Keskin, sivri bir taşla deri kayışları geçirmek için kenarlara delikler açtım ve bir şeyleri birbirine "dikebildim". Alıştığımdan biraz daha hantal ve şekilsiz olsalar da artık gerçek kıyafetler gibi az çok uyuyorlar. Sıcak tutuyorlar ve önemli olan da bu.

Corvak'ın soyunmasına yardım ediyorum, tuniğinin yanlarındaki bağcıkları gevşetiyorum, böylece onu başının üzerine çekebiliyor. "Bana ne düşündüğünü söyle," diyorum. "Çok sessizsin."

"Savaş planlarını kavramsallaştırmaya çalışıyorum ama sürekli dönüp dolaşıp geldiğim sorun kar insanları. Onlar etraftayken gizlenemiyorum. Tuzak hazırlayamıyorum. Onları rakibime saldırmaları ve onu alt etmeleri için yönlendirebilirim ama bunda onurlu bir oyun yok."

"Nasıl olsa istediğimizi yapacaklarına güvenmiyorum," diye itiraf ediyorum, hışırtyla başının üstündeki tuniği çekiştirip yatağın üzerine atarken onu dinliyorum. Karanlıkta öne doğru uzandığımda göğsü çıplak ve sıcak, parmaklarımı tenine bastırıyorum. Göğsü uğulduyor ama öncekine kıyasla o kadar yumuşak, nazik bir uğultu ki bu beni endişelendiriyor. "Birine saldıracaklarından emin olmanın tek yolu onları çorbaya bulamaktır."

Kıkırdıyor. "Rakibimi öylece katletmek istemiyorum. Ben bir gladyatörüm ama aynı zamanda onurluyum. Kalemizi korumak için eğitimli bir orduya sahip olmak başka bir şeydir. Birinin peşinden kudurmuş bir canavar sürüsü göndermek başka bir şeydir."

Bir anlaşma sesi çıkarıyorum. Kar insanları düşündüğümüz gibi kullanabileceğimiz bir araç değil. Onlar her şeyden çok bir baş belası. "Ya rakibinizi öldürmezsek?" Aklıma gelen bir fikirle soruyorum. "Ya dost canlıysa? Ya bizim tarafımızdaysalar?"

Corvak oflayıp pufluyor, elimi göğsüne dokundurduktan sonra ağırlığını değiştirip soyunmaya devam ediyor. "Bundan şüpheliyim."

Ben o kadar emin değilim. "Kimse bize saldırmadı, unuttun mu? Ya da peşimizden gelmedi."

"O gün onları gözetledim-"

"Ama ya bizi öldürmek için değil de *yardım* etmek için arıyorlarsa? O mağarayı erzakla dolu bulduk, değil mi? Ya onları bizim için bırakmışlarsa? Bize yardım etmek için mi? Ya onlar

güzel mi?" Bu düşünce beni umutla doldurdu. Burada dağlarda izole edilmiş durumdayız, etrafımız uçucu kar insanlarıyla ve başka hiçbir şeyle çevrili değil ve bunun bana ne kadar yük olduğunu fark etmemiştim. Belki de midemin ekşimesindendir ama dost müttefikler fikri o kadar rahatlatıcı ki bu düşünceyle neredeyse ağlayacaktım. "Ya yalnız değilsek?"

Corvak duygularımı hissetmiş olmalı. Boynumun arkasını kavırıyor, beni kendine çekiyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Sözlerine değer veriyorum Aidy'ciğim ama bizim tarafımızda olduklarından şüpheliyim. Hiçbir oyun bu şekilde yürümez. Amaç birbirimizi yok etmemiz."

Haklı olduğunu biliyorum ama kaçırdığımız bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyorum. "Sadece... bazı şeyler yerine oturmuyor, anlıyor musun? Bu oyun düşündüğünden çok daha uzun sürdü. Geçici olduğunu düşünmemize rağmen anılarım geri gelmedi. Pinkie sahilde benim gibi insanlar olduğunu söylüyor... kalıcı olarak. Bunların hiçbiri oyun kurallarıyla ilgili anılarla uyuşmuyor. Başka bir şeyler dönüyor. Ne olduğundan emin değilim ama daha fazla bilgi edinmenin zararı olmayacağını biliyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde Corvak gülüyor.

Beni kendine doğru çekip ayı gibi sarıldı. "İşte cevap *bu*."

"Neymiş o?"

"Diğer gladyatörü bulup bilgi almak için ona işkence edeceğiz elbette. İyi fikirlerle dolusun."

Kekeledim. "Bekle, ne? Ben kimseye işkence edin demedim!"

Saçımın bir tutamıyla oynuyor. "Ama bu çok iyi bir fikir."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. İşkence yok." Kollarından sıyrılıp ellerini kendi ellerimle kavırıyorum. "Ama diğer adamla buluşmaktan zarar gelmeyeceğini düşünüyorum. Bakalım ne söyleyecek. Ondan bilgi al."

Corvak ikna olmadı. "Ve eğer düşman oysa, ellerim dışarıda bir tuzağa doğru yürüyor olacağım."

İyi bir noktaya değindin. Bir süre daha düşündüm ve sonra teklif ettim, "Tamam, ya onu yakalarsan? Onu yaralamadan? Ve onu geri getirin, böylece onu sorgulayabiliriz."

"Mm. Bu daha zor."

Ellerini sıkıyorum. "Ama sen meydan okumayı seviyorsun."

"Gerçekten de öyle." Corvak beni tekrar kendine çekiyor ve saçlarımı okşuyor. "Çok zekisin, Aidy'ciğim. Benim dişim olduğun için çok mutluyum."

Beni kendine çekmesine ve sarılmasına izin verdim. "Ben de senin olduğum için mutluyum." Haftalar önce, benim üzerimde sürekli hak iddia etmesine sinirleniyordum ama bir süre sonra hoşuma gitmeye başladı. "Aşk" kelimesini anladığını sanmıyorum ama benim onun olduğumu ve bense bir dünya düşünemediğini söylediğinde? Benimle ilgilendiğinde? Ne olursa olsun sevildiğimi hissediyorum. Kendimi şımartılmış ve el üstünde tutulmuş hissediyorum.

Bana gösterdiği sürece, belirli bir kelimeyi çok fazla önemsemiyorum.

Sırtımı okşuyor, beni kendisine yaslıyor. Soyunmayı unutuyor ve sadece bir süre bana dokunmak istiyor. Yaşadığım günden sonra buna kesinlikle aldırmıyorum. Ona yaslanıyorum, gözlerim kapanıyor ve kokusunu içime çekiyorum. Nasıl oluyor da avla geçen bir günün ardından bile Corvak bana hâlâ bu kadar güzel kokuyor? Burnumu tenine gömmek ve onu saatlerce içime çekmek istiyorum.

"Eve et getirmediğim," dedi bana. "Seni hayal kırıklığına uğrattım." "Sorun değil. Pişirseydin yiyebileceğimden bile emin değilim."

o." Yanağımı onun geniş, sıcak göğsüne yaslıyorum. "Yolu temizlemeyi tercih ederim. Arkadaşlarımız her yere bok bırakıyor."

Vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Parmaklarını omurgamda gezdirerek sırtımı okşamaya devam ediyor. "Hasta olman hoşuma gitmiyor. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Muhtemelen yediğim ya da dokunduğum bir şeydir. Tek yapabileceğimiz beklemek." Göğüs solucanı mırıldıyor ama eskisi gibi vahşi bir ses değil ve endişeleniyorum. Önceden sadece düşünebilmek için susmasını istiyordum ama şimdi

Tekrar yüksek sesle ve ısrarcı olması için her şeyi yaparım, böylece hiçbir sorun olmadığını bilirim. "Göğüslerimiz daha sessiz. Bunu fark ettin mi?"

"Ben yaptım. Avlanmayı kolaylaştırıyor."

Bunun üzerine gülümsemeyi başardım. "Eminim öyledir."

"Ve sana her yaklaştığımda sesler çıkarıyor. Seninki de bana yapıyor."

Bu doğru. Uğultularımız daha sessiz, ama o yanımdayken benim göğsüm, ben yakınımdayken de onunki hâlâ gümbürdüyor. "Hasta olduklarını düşünmüyorsun, değil mi? Hayatta kalmak için onlara ihtiyacımız olduğunu biliyorum ama ya yardım etmek için bir şeyler yapmamız gerekiyorsa?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Su mu?" Kendi saçma cevabıma kıkırdıyorum. "Belki de bir süredir bir şeye üzülüyordu ve şimdi üzülüyor. Muhtemelen olmayan gölgeler görüyordur."

"Temkinli davranıyorsun ve bunda yanlış bir şey yok." Corvak'ın sesi kararlı ve güven verici. "Ve bugünkü tavsiyen akıllıcaydı. Diğer gladyatöre bir tuzak kurup onu yakalayacağız ve bize cevap vermesi için ısrar edeceğiz."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. "Sadece ona zarar verme yoksa ondan hiçbir şey alamayız."

"Yapmayacağım."

"Kollarını iyice bağlayın. Filmlerde kötü adamlar, bağlar yeterince sıkı olmadığında hep kaçarlardı."

"Yapacağım."

Parmağımı tenine dokunduruyorum. "Kendine de zarar verme. Eğer sen etrafta olmazsan, bu kar insanları beni hiç dinlemeyecek."

Sözlerime gülmüyor. Sadece saçlarımı okşuyor ve iç geçiriyor. "Keşke onların bir sorun olduğunu söylediğinde seni dinleseydim. Arkadaşlarımızdan bıktım ama her geçen gün daha fazlası geliyor."

"Kendini hırpalama. Birlikten kuvvet doğsun istedin. Normalde mantıklı olurdu. Sadece... normal insanlar gibi davranmıyorlar. Konuşabilirler ama bu medeni oldukları anlamına gelmez. Bunu bilemezdin." Ona bakmak için arkama yaslanıyorum. "Ve onlara gitmelerini söyleyen bile dinleyeceklerinden emin değilim. Sen seçilmiş kişisin, unuttun mu?"

Corvak'ın yüz ifadesi ciddiyetini koruyor. "Sadece bu vadide yiyecek bittiğinde ne olacağından endişeleniyorum. Bir düzine ağzı doyurmak, bir düzine ağzı doyurmaktan daha kolay."

Ben de aynı endişeyi taşıyorum. Kaynaklarımız tükenecek. Bu bir olup olmama meselesi değil, ne zaman olacağı meselesi. "Dışarı çıkarken dikkatli ol, tamam mı?"

Başını sallıyor ve parlayan yoğun gözlerini bana odaklıyor. "Ben yokken mağaradan ayrılmanı istemiyorum. Hiçbir şey için. İçeri girmeyecekler ve burada olduğun sürece güvendesin. Anladın mı beni?"

Başımı sallıyorum. Sanki gitmek için bir nedenim varmış gibi? Corvak yanımdayken bu güvenli mağaradan başka olmak istediğim bir yer yok.

BÖLÜM YİRMİ BİR

CORVAK

Düşmanı tuzağa düşürmek birkaç gün sürer.

Açıkçası gizlilik benim lehime değil. Hele ki peşimde her daim kükreyen, pis kokulu, kar insanlarından oluşan bir sel varken. Elimle kaç kez sessiz olun işareti yaparsam yapayım susmayacaklar, bu yüzden düşmanımı öldürmeden tuzağa düşürmek için kullanabileceğim başka yöntemler düşünüyorum.

Bir çukur tuzağı en mantıklısı gibi görünüyor. Sadece angarya iş ve sabır gerektirir.

Yakınlarda olduğundan emin olmak için iki gün boyunca bölgede ayak izi aradım. Kokusu ve izleri yakındaki vadilerin her yerinde ama Aidy ve benim yakınlarda olduğumuzu fark etmiş gibi görünmüyor. Kokularımız muhtemelen kar insanları ve onların ezici kokusu tarafından maskeleniyor.

Çukurum için mükemmel bir yer belirlediğimde, kar adamlarını da yanımda getiriyorum. Bir gece kazıyoruz ve bunu benim için yapmaktan heyecan duyuyorlar. Bir düzine kar savrulurken, yoğun karda dar, derin bir hendek hızla inşa ediliyor. Üzerini sert, kabuklu derilerle örtüyorum.

Sakladığımız, çaldıklarımız gibi nasıl yumuşatacağımızı bir türlü bulamadıklarımız. Hendek derilerle kaplandıktan sonra, görüntüyü gizlemek için üzerlerine kar yığıyoruz. Bittiğinde, aylar neredeyse gökyüzünden silinmiş ve hendeğin kendisi tamamen gizlenmiş oluyor. Buradaki kar çalkalanıyor ama bu o kadar da alışılmadık bir durum değil. Kardan insanlar gittikleri her yerde, tahrip olmuş kardan bir iz bırakırlar.

Tatmin olmuş bir şekilde, kaba mızrağımın ucunu siperin uzak tarafındaki toprağa saplıyorum. Düşmanım vadiye girdiğinde bunu görecektir ve merak edecek. Umarım, ona yaklaşıp.

Ve sonra tuzağa düşecek.

Hendek, kolayca tırmanamayacağı kadar derin. Yine de kar kazılabilir ve eğer benimle aynı anıları paylaşıyorsa, kurnaz olacaktır. O zaman çukuru terk edilmiş halde bırakmam. Vadinin derinliklerinde, yüksek kayalıklarda bir tünük bulup bekliyorum. Etrafımda dolaşan kar insanları saklanmayı imkânsız kılıyor ama umarım kamuflaja ihtiyacım olmaz.

Onu bugün yakalamalıyım. Bu çok fazla zaman alıyor.

Bu sabah hava soğuk, gökyüzü sanki üzerimize kar yağdıracakmış gibi görünüyor. Karnım açlıktan gurulduyor ama görmezden geliyorum. Tuzağımı hazırlarken avlanmaya vakit olmadı ve Aidy'yi bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için nefret ediyorum. Bu işin çabucak halledilmesinin sebebi o. Onu yakalayan hastalık her neyse hâlâ devam ediyor ve son birkaç gündür pek bir şey yemedi.

Bu beni endişelendiriyor. Hastalanmaya devam ederse ne yaparım? Burada doktor yok, laboratuvar yok. Kendimi çaresiz hissediyorum ve Aidy yanımda olmadıktan sonra hiçbir şeyin önemi yok. Bu oyunu onsuz oynamayı hayal bile edemiyorum. Bu oyunu bırakmayı hayal edemiyorum çünkü bu ayrılmamız anlamına gelir.

Aidy'den sonra hayat yok. Ya onunla olacağım ya da işim bitecek.

Avımı beklerken bu hastalıklı düşünceler beni tüketiyor. Arkamdaki kar insanları birbirlerine bağırıp çağırıyor ve içlerinden ikisi kavgaya tutuşuyor. Onlara durmaları için tışlıyorum ama hareketlerimin arkasında bir sıcaklık yok. Onlardan bıktım. Aidy onların öfke nöbeti geçiren küçük çocuklardan oluşan bir ordu olduğu şakasını yapıyor. Daha önce hiç küçük bir çocuğun yanında bulunmadım ama bu kadar asi olduklarına göre birilerinin üremesi mucize.

Yuhalamalar artıyor ve ben onları tekrar susturmak için döndüğümde biri zıplamaya ve heyecanla altımızı işaret etmeye başlıyor. Dönüp baktığımda birinin çukura yaklaştığını görüyorum. Soluk beyaz kürklerle kaplı oldukları için onları seçemiyorum ama boyutları bir gladyatörünkine benziyor. "Sessizlik" işareti yapıyorum ve kar insanları sessizleşiyor. Nefesimi tutuyorum, aşağıdaki erkeğin terk edilmiş mızrağını görmesini, duraklamasını ve sonra kendi mızrağını hazırda tutarak ihtiyatla yaklaşmasını izliyorum.

Bir adım öne çıkıyor.

Yumruklarımı sıkıp devam etmesini istiyorum.

Yabancı duraksıyor, kanyonun etrafına bakıyor. Rüzgâr benden yana, kokumu almayacaktır. Şansım varsa, kar insanları yeterince uzun süre sessiz kalacak ve çok geç olana kadar onları fark etmeyecek. Devam et, diyorum sessizce. İki adım daha.

Aşağıdaki karların içindeki erkek biraz daha tereddüt ediyor, sonra bir adım daha atıyor.

Ve bir tane daha.

Üçüncüsünde, ayaklarının altındaki zemin çözülür. Kolları yukarı kalkıyor ve çukurun içinde kayboluyor.

Sevinçle çığlık atıp ayağa kalkıyorum. Yanımda kardan insanlar kükrüyor, ilk kez beni rahatsız etmeyen bir gürültü kakofonisi. Sarp kayalıklardan aşağı inerek çukurun kenarına doğru koşuyorum, düşmanım tırmanıp çıkmadan önce oraya varmaya kararlıyım.

Çukurun kenarına geldiğimde onu aşağıda oturmuş, elleriyle bükülmüş bir bacağını tutarken görüyorum. Kürkleri etrafına dağılmış, ve yerine korkmuş görünüyor, o

Kızgın görünüyor. Kızgın, Aidy öyle derdi. Parlayan mavi gözleriyle bana bakıyor ve dudağı kıvrılıyor. "Bu ne tür bir oyun bilmiyorum ama hiç havamda değilim. Ayak bileğimi kırdın, *dostum*."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Ben de beklemiyordum.

onun gibi görünmek için. Dürüst olmak gerekirse, biraz daha bana benzeyeceğini düşünmüştüm. Tüm ırkların bir karışımı olacağını - mesakkah, praxiiian, biraz moden, biraz a'ani, en güçlü adayı yaratmak için karışıma ne atılırsa. Bizim gibi yorgun ve yıpranmış görüneceğini, yırtık pırtık kürkleri giyeceğini ve bu sefil gezegenin önümüze çıkardığı her şeyi yiyeceğini düşündüm.

Yine de aşağıdaki erkek Praksiyendir. Belki safkan bir Praksiyalı değil (yüz hatlarında ve renginde gerçek bir Praksiyalı olamayacak kadar düz bir şeyler var) ama genetik yapısının büyük bir kısmının Praksiyalı olduğu açık. Yele, beyaz kürk pelerinine karşı sade, çizgili bir kumral. Kıyafetleri de iyi yapılmış. Kucakladığı ayağında Aidy'yi kışkandıracak bir çizme var ve belinde işlenmiş deri bir kemerle tutturulmuş çeşitli bıçak ve silahlar var. Sağlıklı görünüyor. Temiz.

Gelişiyor.

O anda fark ettim ki Aidy ve ben öyle değiliz. Mücadele ediyoruz çünkü sadece ikimiz varız ve kar insanları bize yardımcı olmaktan çok köstek oluyorlar. Enerjimizi başka şekillerde kullanabilecekken her gün onların kavga etmesini engellemek için harcıyoruz.

Kısa bir an için, bu gezegende bu kadar iyi durumda olduğu ve benim tüm entrikalarımın rağmen olamadığım için bu erkeğe karşı bir kızgınlık hissediyorum. "Biz arkadaş değiliz," diyorum ona, hayal kırıklığımı gizleyerek. "Ve bunun ne tür bir oyun olduğunu çok iyi biliyorsun."

Erkek olan bana dişlerini gösterdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oyun." Etrafımızı işaret ediyorum. "Buraya oyun oynamak için gönderildik ve ben kazanmaya kararlıyım. Şimdi pes edersen seni esir alırım. Seni ortadan kaldırmam için beni zorlama."

Bu bir blöf-Aidy benden onu geri getirmemi istedi ve ben de getireceğim çünkü onu hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum. Ama bu erkek bunu bilmiyor.

Burun delikleri kızgınlıkla alevleniyor, bakışları çukurun tepesine, benim ona doğru baktığım yere kayıyor. Neredeyse düşüncelerini görebiliyorum, planlarını teker teker çöpe attığını görebiliyorum. Kar insanları etrafımda sıralanıyor ve belli ki sayıca azlar. "Pekâlâ," diyor yavaşça. "Güvende olacağıma söz verersen seninle gelirim. Sen de bileğimi bağlamama yardım edersin."

Ona bir el salladım. "Silahlarınızı atın ve ordum sizi çukurdan çıkarsın."

Bana şüpheyle bakıyor. Uzun bir tereddütten sonra bir hançer fırlattı. Sonra bir tane daha. Mızrağı alttan ikiye ayrılmış ve her bir ucunu bana doğru fırlatıyor. Her silahı fırlatışında bana saf bir tiksinti ve nefret dolu bir bakış fırlatıyor. Sonunda bana yedi bıçak, bir mızrak ve bir bola fırlattı.

"Hepsi bu kadar mı?" Ben soruyorum.

"Ne yani, kuyruğumun altına bir bıçak soktuğumu mu düşünüyorsun?" diye hırlıyor yabancı bana.

"Bu tavrını açıklar," diye karşılık veriyorum. "Bu kişisel bir şey değil. Sadece oyun."

"Ne oyunu?" diye bağırıyor bana. "Sen deli misin?"

"Hangi oyun olduğunu çok iyi biliyorsun," diyorum ama o itiraz ettikçe Aidy'nin geçen günkü yorumlarını daha çok düşünüyorum. Hiçbir şey beklediğimiz gibi gitmediği için bu oyunda farklı bir şeyler olup olmadığını nasıl merak ettiğini. "Sahildeki pürüzsüz insanlar" nasıl da gitmiyor. Tedirgin bir şekilde, birkaç kar adamına onu kaldırmaları için çukura atlamalarını işaret ediyorum.

Altısı birlikte çalışarak onu kaldırmayı başardı ve ben de bir elimle onu yüzeye kadar olan son mesafeye taşıdım. Bana dik dik bakıyor, şimdi belimde olan silahlarına göz atıyor ama onlara uzanmıyor. "Kim bu yabancılar?" diye soruyor.

"Onlar benim ordum."

"Evet, ordunuza yıkanmalarını söylemelisiniz. İki vadi öteden kokularını aldım."

Düşmanca bir gülümsemeyle dişlerimi gösteriyorum. "Ve yine de tuzağıma düştün. Bu senin hakkında ne söylüyor?"

Kaşlarını atıyor. "Merakımın beni yenmesine izin verdiğimi ve dikkatim dağınırken asla ava ıkmmam gerektiğini söylüyor."

"Koku o kadar dikkat dağıtıcı mı?" Sessiz.

"Ne vardır sen yapıyor AVLANMAK Bu uzak içine dağlarda mı?" Bizi aramaya mı geldiler, yoksa kayboldu mu diye merak ediyorum. Beni daha önce gördüğüne şaşırmış gibiydi. Bu praxiian değil Cevap. Onun yerine, o topallayarak ilerler ve sonra başını sallayarak tıslar. "Beni şıfacınıza götürmeniz gerekecek çünkü ayak bileğim sakatlandı.

yukarı."

"Burada şıfacı yok," diye cevap veriyorum.

Sabrı tamamen tükenmiş gibi gökyüzüne bakarak inliyor. "Neden ben?"

"Korkmuyor musun?"

"Olmalı mıyım? Niyetin bu olsaydı beni çoktan öldürmüş olurdun. Ve sanırım şimdilik seninle gitmek daha iyi, çünkü sen beni öldürmezsen, dnmediğimde başkası öldürebilir." Yüzünü buruşturuyor.

Tedirgin bir şekilde, onunla birlikte çukura düşen kürklerden birini alıyorum. Sadece sizden rahatsız olan bir düşmana korku salmak zordur. Endişelenmesi gerekir, rahatsız edilmekten dolayı hafifçe sinirlenmesi değil. Kürkü yere serdim ve elimle işaret ettim. "Eğer yryemiyorsan oturabilirsin ve seni sürükleyebilirim."

Kızgınlığı artıyor. "Beni bırakmalısın."

"Bunu neden yapayım ki?"

Cevap vermiyor, uzun kuyruğu sallanıyor. Onun yerine, onu çukurdan çıkardığımdan beri ilk kez huzursuz görünüyor. "Geri dönmem gerek. Hepsi bu kadar. Bana başka bir yerde ihtiyaç var."

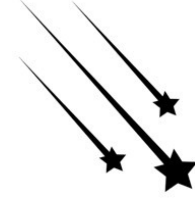
"Umurumda değil. Cevaplara ihtiyacım var. Benimle geliyorsun." Yine kürkü işaret ediyorum. "Oturabilirsin ve ben seni sürükleyebilirim ya da onlar seni taşıyabilir." Ve kar insanlarını işaret ediyorum.

Praxiiian'ın burun delikleri genişliyor ve bana tiksiniş bir bakış fırlatıyor. Kötü durumdaki bacağını destekleyerek eğiliyor ve kendini kürkün üzerine bırakıyor, sonra da sanki yetkili oymuş gibi bana işaret ediyor.

Kürk battaniyenin ucunu bırakıyorum ve orduma işaret ediyorum. *Onu da yanımıza çek.*

Erkek kar insanları tarafından kuşatılır ve kalbimi ısıtan saf bir tiksinti sesi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

AIDY

BUGÜN MİDEM DAHA KÖTÜ. Kar insanları için yemek pişirme ve mağaranın sessiz bir köşesinde, Corvak döndüğünde atılması gerekecek boş bir torbanın içinde kusma nöbetleri arasında gidip geliyorum.

Eğer dönerse. Bu kadar uzun süre ortalıkta olmaması hoşuma gitmiyor. Onu görmeyeli günler oldu ve düşmanı tuzağa düşürmeye çalıştığını biliyorum. Sadece kontrol etmesini ya da işlerin yolunda gittiğini bana bildirmesini isterdim. Bir şeyler var. Ya yakalandığı için geri dönmezse -ya da daha kötüsü- ve ben oyun bitene kadar bu mağarada sıkışıp kalırsam?

Ya oyun hiç bitmezse? Bu düşünce yine midemi bulandırıyor.

Ter içinde ve solgun bir halde yemek yapmayı bir anlığına unutup mağaranın önüne doğru ilerliyorum. Kardan insanlar hemen dışarıda, pusuda bekliyorlar. Pinkie'yi göremiyorum - köklerim bittiğinden beri mağaraya gelmiyor. Kendini beslemesi gerektiğini biliyorum ama bir arkadaşımı kaybetmiş gibi hissediyorum. Dışarıda kümelenenlerin hepsi erkek, çorbaya açlar ve bugünün yemeği de kokuşmuş bir balık.

Bir hafta önce. Yine de kaynatıyorum, çünkü yiyecekler ve onları beslememekten korkuyorum. Bana leş getirmeye devam ettikleri sürece pişirmeye devam edeceğim.

Ama şu anda temiz havaya ihtiyacım var. Bu yüzden mağaranın tam önüne gitmiyorum. En azından bir ya da iki kol boyu geride duruyorum, mağaranın duvarına yaslanıp yere çöküyorum ve içeri dolan taze, serin havayı içime çekiyorum.

"Aidy?"

Sarsılarak uyandım, uykuya daldığımı fark edince dehşete kapıldım - ya da daha çok bayıldığımı. Bir elimi ekşimiş ağzıma sürterek etrafıma göz kırpıyorum. Corvak önümde çömelmiş, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Daha fazla hastalık mı?" diye soruyor, sanki üzerimdeki kokuyu alabiliyormuş gibi. "Ben iyiyim," diyorum , göz kırparak son

Şaşkınlık. "Bugün biraz keyifsizdim. Nasıl geçti? Güvende misin? İyi misin? Yaran yok mu?" Ellerimi kaba kıyafetlerinin üzerinde gezdirip yırtık ya da kurumuş kan var mı diye bakıyorum. Corvak yaralandığında şikâyet edecek biri değil ama yine de onunla ilgilenmek isterim. "Herhangi bir çizığın varsa bana haber ver. Herhangi bir şey sana bulaşabilir."

Koluma dokunuyor. Ağzı ince bir çizgi halinde düzleşiyor ve moralim bozuluyor. Olamaz. Başarısızlık o zaman. Yabancıyı yakalayamadı. Onu rahatlatmak için uzandım-

Dışarıda bir kakofoni ve itiş kakış sesleri var.

"Çekin ellerinizi! Onlar oraya ait değil!" diye bağırıyor yabancı bir ses. "Kuyruk yasak bölge dışında, sizi aptallar! Hey, sen! Uşağınızı geri çağırın!"

Corvak nefesini tamamen burnundan veriyor, yüzünde sadece istifa olabilecek bir ifade var. Ayağa kalkıyor ve ben de ayağa kalkıyorum. Sanki mağara girişini görmemi engellemeye çalışıyormuş gibi kasıtlı olarak önüme yerleşiyor. Dışarı bakıyorum

Her nasılsa omzunun arkasından, zorbalık yaptığından şikayet edemeyecek kadar yorgun. Bunu daha sonra tartışmak üzere kin defterine ekleyeceğim.

Bir an sonra, iri bir figür mağaranın girişine doğru topallayarak ilerler. Kayalara yaslanır ve Corvak'a dik dik bakar. "Hayır, hayır," diye söylenir. "Sorun değil. Kırık bir bilekle idare edebilirim. Kalkma."

"Onu buldum. Düşmanımızı," diyor Corvak, elleri beni desteklemek istercesine geriye doğru hareket ediyor. "Ve sessiz kalmayacak."

Şaşırdım. Nedense buraya birlikte indiğimiz diğer uzaylıların neye benzeyeceğini pek düşünmemiştim. Hepsinin aşağı yukarı Corvak'a benzeyeceğini varsaymışım. Girişteki adam... şey, bir kediye benziyor. Corvak'ın birkaç kedi özelliği var gibi görüldüğü yerde, bu yabancı sanki biri büyük boy bir insanla eşit derecede büyük boy bir kediye karıştırmış ve onlardan bir insan yapmış gibi görünüyor. Daha ağır ama yine de insani özelliklere sahip olan Corvak'ın aksine, bir kedinin bölünmüş ağzı ve ağzı bile var. Üçgen kulakları hoşlanmadığı için düz ve kuyruğunun sallandığını görebiliyorum. Bu farklı bir şey. Corvak'ta Manx benzeri bir kütük var ama yabancının kuyruğu uzun ve tamamen kürklü. Uzun boylu ve geniş, ama onu kaplayan tüylü kürk kısa ve tekir gibi çizgili soluk bir gri, oysa Corvak'ın her tarafı koyu gri. Bu adamın *bıyıkları* bile var.

Corvak'a "Onu geri getirdin," diye fısıldıyorum. "Teşekkür ederim sen."

"Birkaç dakika içinde bana teşekkür etmeyeceksin," diye devam ediyor Corvak, sesi kuru. "Dediğim gibi, sessiz kalmayacak."

Adam topallayarak mağaramıza doğru birkaç adım daha atıyor ve sonra burnu seğiriyor. Geri çekildi ve dehşet içinde bize baktı. "Dışarının kötü koktuğunu sanıyordum ama siz ne pişiriyorsunuz?"

"Yemek isteyeceğin bir şey değil," diye cevap veriyorum ve nedense gülümsemek istiyorum. Bu bizim gladyatörlerden biri mi?

korkması mı gerekiyor? Huysuz ve biraz telaşlı görünüyor... tıpkı bir kedi gibi. Bana korku da aşılamıyor. Tehlikeli bir düşmandan çok yorgun bir misafir gibi görünüyor. Elimi Corvak'ın sırtına koyuyorum, olayları tamamen yanlış okuma ihtimalime karşı arkasında duruyorum.

Adam başını sallıyor, birkaç yerde daha topallıyor ve sonra ateşten uzağa oturuyor. Ağır ağır duvara yaslanıyor, nefes nefese kalıyor ve uzun kuyruğu sinirlenmiş gibi yere vuruyor. "Tüm bu kokularla yaşayabiliyorsan burnun işe yaramaz olmalı."

"Burnum için endişelenme," diye homurdanıyor Corvak ona. "Sadece orada otur ve uslu dur. Ve Aidy ile konuşma."

Kedi adam, yaralı bacağını dikkatli bir hassasiyetle uzatırken bile gülümsüyor. "Aidy? Adı bu mu? Buraya dönmek için neden bu kadar hevesli olduğunu anlıyorum."

Corvak homurdanıyor ve neredeyse kıllarının diken diken olduğunu görebiliyorum. "Yapma-"

Kedi adam bize bir el sallayarak Corvak'ın öfkesini yok sayıyor. "Merak etmeyin. İlgilenmiyorum." Yüzünü buruşturuyor, öne doğru eğilip baldır kaslarını ovuşturuyor. "Ben Valmir'im, sorduğunuzdan değil ve kapısını işaretleyecek taşları olmayan bir erkekle sidik yarışına giremeyecek kadar yorgunum."

"Kapısını işaretle...?" Corvak kelimeleri ısırarak söylüyor, şaşkın. Önce bana sonra da yabancıya baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Ne bildiğini sanıyorsun?"

"Sanırım bu içgüdüsel bir şey değil, o zaman? Huh." Omuz silkiyor. "Dediğim gibi, senin dişinle ilgilenmiyorum. Ben... çoktan kapıldım. Sayılır. Ve çok yorgunum. Ve canım yanıyor. Hiç şifalı otun yok değil mi? Ağrı için bir şey?"

"Seni bayıltabilirim," diye homurdanıyor Corvak. "Ne olursa olsun bunu yapmak istiyorum. Sadece o çeneni çalıştırmaya devam et."

Kedi adam-Valmir keskin kedi dişlerini göstererek sırtıtıyor. Tekrar arkasına yaslanıyor, gözleri kapanıyor ve mağara duvarına yaslanıyor. "Elbette. Sadece burada değilmişim gibi davran."

Corvak damarlarından birini patlatacakmış gibi görünüyor. Dirseğimi tutuyor ve beni yatak odamıza yönlendiriyor. Gözleri parlıyor ama kızgın olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Bunu havada hissedebiliyorum. Göğsündeki yumuşak titreşim bile biraz sinirli gibi geliyor. "Bu bir hataydı," diyor kısık bir sesle. "Onu burada sevmiyorum. Nerede olduğumuzu bilmesinden hoşlanmıyorum."

"Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlatıyorum. "Ondan kötü hisler almıyorum. Ondan hoşlanmak zorunda da değiliz. Sadece ondan bilgi almamız gerekiyor."

"Seninle konuşurken çok güler yüzlüydü," diye homurdanıyor Corvak. "Bundan hoşlanmadım. Sana nasıl baktığınızı sevmedim."

"Bana tam olarak nasıl baktı?" Geçmişte sürüngenler tarafından gözüme bakılmıştı ve bu tür şeyleri anlamayı öğreniyorsunuz ve Valmir alaycı ve kabaydı, ama bana yırtıcı hayvan hisleri vermiyordu.

"Sanki... Sanki... Sadece *hoşuma gitmedi*." Sert bir nefes aldı. "Sana yakın olmasından hoşlanmıyorum. Bu beni geriyor çünkü artık daha az korunuyorsun. Seni hayal kırıklığına uğratiyorum."

Bütün bunlar birlikte olduğumuzdan beri başka bir erkekle birlikte olmadığı için mi? Kıskanıyor mu? "Onunla ilgilenmiyorum."

"*Biliyorum*. Ben sadece..." İç çekiyor. "Bir yanım onu en yakın uçurumdan aşağı atmak istiyor. Çok *güler yüzlü*."

Bir kahkaha attım. Belki de ilk defa kıskandığını söyledi. Bu konu hakkında çok fazla konuşmadık ama Corvak daha önce hiç başka bir yarışmaya katılmadığını ve benim gibi kadınların yem ya da ödül olduğunu söyledi. Muhtemelen çok az kadınla birlikte olmuştur. Tüm bu duygular onun için yeni olmalı. "Her şey yoluna girecek, aşkım. Söz veriyorum. Onu sadece diğerleri hakkındaki bilgileri için kullanacağız. Kaçabilecek gibi de değil, değil mi? Yani nerede olduğumuza dair istihbarat alıp kaçması konusunda endişelenmemize gerek yok. Bir yere varamadan onu yakalarız."

"Sanırım." Şimdi sesi somurtkan çıkıyor ve bu oldukça sevimli. Karanlıkta sert parmakları yanağıma değdiğinde sıcıyorum. "Bana ilk kez böyle sesleniyorsun."

"Ne?"

"Aşkım." Yüzümü okşuyor. "O zaman burada benimle mutsuz değilsin? İşler kötü olsa bile?"

"Şaka mı yapıyorsunuz? Kar insanlarını denklemden çıkarırsak, hiç olmadığımız kadar iyi durumdayız. Giysilerimiz ve gösterişli bir mağaramız var. Sıcak suyumuz ve savunulabilir kalemiz var. Doğru, ayaklarımızın altında bir sürü can sıkıcı insan var ama her seferinde tek bir soruna odaklanalım." Elini elime alıp avucunu öpüyorum. "Ve seni seviyorum. Benimle ilgileniyorsun ve beni mutlu ediyorsun. Sensiz kaybolurdum."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum." Elini benimkine doluyor, sonra ikisini de göğsüne bastırıyor. Kalın giysilerinin arasından bile göğsünün titreşimini, kalp parazitinin uğultusunu hissedebiliyorum. "Hayır, bundan daha fazlasını hissediyorum. Kelimeler aynı, ama hissettiklerimi anlatmaya yetmiyorlar."

"Anlıyorum. Birbirimize gösterebiliriz." Elini sıkıyorum. "Ama belki misafirimiz etraftayken olmaz."

Kıkırdıyor, sesi isteksiz. "Belki de değil." "Bu herif de neyin nesi? Kediye benziyor."

"O Praksiyen denen bir ırk. Onların genlerinin bir kısmını taşıyorum."

"Ona hiç benzemiyorsun."

"Güzel," diye hırlıyor. "Onu yakışıklı bulmanı istemiyorum."

"Kesinlikle hayır. Uzun boylu, esmer ve otoriter olanlara karşı zaafım var." Birleştirdiğimiz ellerimizle göğsüne dokunuyorum. "Lütfen bu konuda endişelenme, tamam mı?"

"Biliyorum. Aptalca davranıyorum. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda öyle olduğumu biliyorum ama yine de kendime engel olamıyorum." Corvak'ın sesi kendine kızgın geliyor. "O benim

benim bölgemde, benim evimde, benim kadınıma bakıyor. Buna tahammül edebilirim ama hoşuma gitmek zorunda değil."

Hoş gör, ha? Karanlıkta gözlerimi deviriyorum. Kin defteri için bir yorum daha, ama şimdi zamanı değil.

Midem gurulduyor ve Corvak hareketsiz kalıyor. "Aç mısın?"

Gerçekten istemiyorum - et yeme düşüncesi midemi bulandırıyor ama Corvak'ın endişelenecek başka bir şey olmasını da istemiyorum. "Fark etmez. Mağarada yiyecek bir şey yok ve tekrar gitmeni istemiyorum."

"Kesinlikle senin yanından ayrılmayacağım. O etraftayken olmaz."

"Tehlikeli görüldüğünden değil. Sadece senin gitmenden hoşlanmıyorum. Seni çok özlüyorum." Son birkaç gün bitmek bilmedi. Geri geleceğini bildiğim sürece her gün saatlerce mağaradan ayrılmasına katlanabilirim. Isıtılmalı havuzumuzda sessiz sakın gece yüzmeleri, battaniyelerin altında sarılmalar, bana ısrarla yaptığı ayak masajları için yaşıyorum ama her şeyden çok sohbetlerimizi özlüyorum.

Corvak başını sallıyor ve beni rahatlatmak için kolumu okşuyor. "Bahse girerim hepsi planının bir parçası. Zavallı tavrıyla bizi etkisiz hale getirecek ve sonra saldırmadan önce gardımızın düşmesini bekleyecek."

"Uzman olan sensin."

Elimi bırakıyor ve bir an sonra sert, soğuk ve pütürlü bir şey avucuma bastırılıyor. Bunun bir kök olduğunu anlamam bir anımı aldı. Bir saniye sonra, hepsi küçük ve garip boyutlarda, ama bir öğün için yeterli olan birkaç tane daha avucuma itildi. "Seyahat ederken senin için bunlardan birkaç tane kopardım. Sana eli boş dönme fikri hoşuma gitmedi."

Ağlayabilirim. Aç olduğum için değil, çok düşünceli olduğu için. O gitmişken ve bir şeyler almaya çalışmakla meşgulken bile.

beni düşünmeye çalışıyor, benimle ilgilenmeye çalışıyor.
"İnanılmazsın."

"Sadece kar insanların görmesine izin verme. Bunları senin yemeni istiyorum, onların değil." Kolumu okşadı. "Dışarıda bekleyenlere çorba ikram edeceğim ve misafirimizden ne bilgi alabileceğime bakacağım. Burada da ateş yakabilirim. Sen arkada kal ve köklerini kavurup yüz, olur mu? Yorgun görünüyorsun ve ben bunu halledebilirim."

Ona güvenmediği için beni Valmir'den uzak tutmaya çalışıyor olabilir ama umurumda değil. Birdenbire bitkin düştüm ve havuza girmek, bir ya da üç kök kavurmak ve biraz kestirmek kulağa gelmiş geçmiş en iyi akşam gibi geliyor.
"Emin misin?"

"Çok eminim." Corvak alnımdan öptü. "Her şeyi ben halledeceğim."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

CORVAK

AIDY şikayet etmeden odamıza geri dönüyor ve bu beni daha da endişelendiriyor. Zayıf ya da işe yaramaz olarak görülmekten hoşlanmıyor. Burada bir yabancıнын olması ve ona soru sormak için mücadele etmemesi bana gerçekten ne kadar kötü hissettiğini gösteriyor. İyi olmasaydı mutlaka bir şeyler söylerdi, değil mi?

Onun için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Aidy benim her şeyim. Ordu fikrini bulduğum için pişmanım. Kar insanlarını tapınmaları için cesaretlendirdiğim için pişmanım. Öyle yapmasaydım, Aidy günlerini onlar için yemek pişirerek geçirmeyecekti. Belki daha az hasta, daha az yorgun olurdu. Son birkaç günü yabancıнын peşinde geçirdiğim için nefret ediyorum, sadece ağzından çıkan her kelimeyle beni kızdırdığı için.

Artık mağaraya döndüğüme göre en azından kendi payıma düşeni yapabilirim ve Aidy de dinlenebilir.

Valmir'e ters ters bakarak tencereye doğru ilerliyorum ve hırpalanmış kâseyi kokuşmuş çorbanın içine atıyorum. İğrenç kokuyor ve içindekiler daha da kötü görünüyor ama kardan insanlar

Bakım. Sanki bizden yemek talep etmek onların hakkıymış gibi, Aidy'nin onlara pişirdiği yemeği aç bir şekilde dışarıda bekliyorlar.

Onlardan bıkmaya başladım.

Elimde kâse, mağaranın önüne doğru ilerliyorum ve öfkeli bir hareket yapıyorum. Diz çök. Bekleyen erkekler oldukları yere çöküyor, yuh alıyor ve sızlanıyorlar. En yakındaki kaseyi ona uzattığımda alıyor ve işinin bitmesini beklemek için mağaraya geri dönüyorum. Girişte çömelip bir gözümü kar insanlarından, diğerini de yabancından ayırmıyorum.

"Güzel numara," diyor Valmir. "Bunu nasıl yapacaklarını onlara nasıl öğrettin?"

Ona gerçeği söylemeli miyim yoksa merak etmesine izin mi vermeliyim? Bakışlarımı kısarak rakibimi izliyor ve onu ölçüyorum. "Bu bir numara değil. Bana tapıyorlar."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu nasıl başardın?"

"Eminim bilmek istersiniz." Beni aptal mı sanıyor? Arkadaşça bir tonda sorarsa her şeyi anlatacağımı mı sanıyor? Ben aptal değilim ve bu benim ilk kavgam değil... aslında öyle ama bunu bilmesine gerek yok.

Valmir başını sallar ve gözlerini bir kez daha kapatır. Yüzünde bir gerginlik var ve kulakları acıdan dümdüz olmuş. Sanki bu bir şekilde ayağına iyi gelecekmiş gibi dizini ovuyor ve bunu yaparken yüzünü buruşturuyor. "Sanırım ben daha çok neden diğerleriyle sahile gitmek yerine tüm zamanını bir grup çılgın metlakla geçirmek istediğini merak ediyorum. Geldiğimizden beri tüm gladyatörler biraz yumuşadı ama dost canlısılar. Ve her zaman yiyecek bir şeyler, yardım edecek insanlar vardır." Gözlerini açıyor ve kaba kıyafetlerime dikkatle bakıyor. "Sana kendine ve eşine nasıl bakacağını öğretebilecek insanlar."

Aidy ile ilgilenmediğimi, onun için elimden gelen her şeyi yapmadığımı ima ediyor. Neler yaşadığımızı bilmiyor. Ona yardım edemediğim için hastalığının beni içten içe mahvettiğini bilmiyor. Bilmiyor.

Sadece onun daha iyi hissetmesini sağlamak için her şeyi üstleneceğimi, bunun yerine hasta olacağımı biliyor. Sadece derimin altına girmeye çalışıyor.

Çalışıyor da. En çok bundan nefret ediyorum. Kendimi sakın olmaya zorluyorum, çünkü Aidy ondan cevaplar istiyor. "Metlak," diyorum yavaşça, kelimeyi zihnimde evirip çevirerek. "Onlara böyle mi deniyor? Kar insanlarına mı?"

Valmir gözlerini devirir. "Onlar insan değil. Onlar vahşi hayvanlar."

"Onlar insan." Makul olanlar değil, temiz olanlar değil, ama onlar insan. Kendi dilleri ve kendi inançları var. Ama onları tehdit olarak görmüyorsa benim için daha iyi. "Sahilde metlak yok mu?"

Ofluyor. "Hiç de değil. Biz orada olduğumuz için dağların o tarafından kaçınıyorlar. Avımda buraya kadar gelmemin tek nedeni" -hemen durdu ve sonra sözlerini yeniden düşündü- "meraktan dolayı."

İlginç. Bana söylemek istemediği bir şey var. "Yalnız mısın?"

"Neden olmayayım ki?" Keskin dişleriyle gülümsüyor ve yalan söylediğini anlıyorum. Dışarıda bir yerlerde, muhtemelen onunla birlikte seyahat eden ve oyunda başarılı olmak için bir araya gelen daha fazla gladyatör var.

"Neden buradasınız? Neden sahilden bu kadar uzaktasınız?"

Sırıttırıyor. "Avcılık, tabii ki."

Bana saçmalık gibi geliyor ama burada bulunmasının gerçek nedenini bana söylemeyeceği de açık. "O zaman bana şu çok sevdiğin sahilden biraz daha bahset. Sanki oraya gitmemiz gerekiyormuş gibi konuşuyorsun ama bana hiçbir şey söylemiyorsun."

"Oraya gitmeyi planlamıyorsan neden umursuyorsun?"

"Intel," diyorum açıkça. "Information is everything in a böyle bir oyun."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Keffing *oyunu* yok."

"Sahilde kaç kişi yaşıyor?" Devam ediyorum, görmezden geliyorum

Protestolar. "Beş mi? On mu? Yirmi mi?"

Yığıldığı yerde rahat etmeye çalışarak ağırlığını kaydırıyor ve yeni bir acıyla yüzünü buruşturuyor. "Bak, sana ne istersen söylerim ama bileğim beni öldürüyor ve yamulmasını istemiyorum. Dağların bu tarafında bir şifacı yok -eğer sen ya da arkadaşın benim bilmediğim bir şey bilmiyorsanız- bu yüzden bana atel için bir şey verebilir misiniz?"

Kötü bacağına bakıyorum. Numara yapmıyor, biliyorum. Yaralı ayağında, söylediği kadar kırık olduğunu gösteren bir topallık var. Yaşadığı acıyı ancak tahmin edebiliyorum ama bunu saklamayı iyi başarıyor, bu da bana göstermek istediğinden daha güçlü olduğunu söylüyor. Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum, çünkü rakibini sakatlayıp onun da dövüşmemesine neden olmak onurlu bir davranış değil. "Fazladan kemiklerimiz ve biraz kordonumuz var."

"Kemikler ve kordon. Harika. Tam da umduğum şey." Alaycılığı sözlerine yansıyor. "Neden burada saklandığını çok iyi anlıyorum." Etrafımızı işaret ediyor. "Neden tüm bunlardan vazgeçiyorsun?"

Bulabildiğim en uzun kemiği ona doğru fırlatıyorum. "Sana sormadım."

"Belki sadece beş kez bahsetmişimdir diye söylüyorum, sahilde bir şifacı var," diye devam ediyor Valmir. "Ellerinin bir dokunuşuyla neredeyse her yarayı iyileştirebilir. Bu ayak bileği onun için çocuk oyuncağı. Kadınına her ne oluyorsa o da sorun olmayacaktır."

Yani Aidy'de bir sorun mu var? Kötü yemekten daha fazlası mı? Bana iyi olduğuna dair güvence veriyor ama ben endişeleniyorum. Her zaman endişeleniyorum. Göğsümü ovuyorum, cesur, sevimli insanımı düşündüğümde uğultu artıyor. "Aidy'nin hiçbir sorunu yok."

Cevap vermiyor. Ona söz verdiğim kabloyu vermek için hareket ettiğimde, üçgen kulaklarının ikisi de bana doğru dönüyor. "Lanet olsun, dostum. Rezonansa mı giriyorsun?"

Yankılanıyor mu? Kaşlarımı çattım. "Ne sorduğunuzu anlamıyorum."

Gözlerini kocaman açarak göğsümü işaret ediyor. "Uğultu. Sen ve o kadın mı? Sen... bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?" Kaşlarımı çatmam üzerine devam etti. "Yaşamak için bir khui'ye ihtiyacın olduğunu nereden biliyordun?"

"Bir grubunuzu takip ettim ve kendilerine bir tane a l m a l a r ı n ı izledim."

"Ama... ne işe yaradığını bilmiyorsun." Sesi düz, kelimeler bir soru değil bir ifade. "Senin ve kadının klon olduğunuzu biliyor muydun?"

Ben de kendim için öyle tahmin etmiştim. Aidy'nin hafızasızlığına bakılırsa, onun da öyle olmasına şaşırmadım. Elimin bir hareketiyle bunu geçiştiriyorum. "Biliyoruz. Bana parazitten, khui'den biraz daha bahset. Hayatta kalmayı sağladığını biliyorum. Bana nedenini söyle."

Yine bana doğru düzgün cevap vermiyor. "Dişinin yanındayken mırıldanıyor musun?" Tekrar ağzını ovuşturuyor. "Kef me, ikinizin benim durumumdan daha karışık olamayacağınızı düşünmüştüm. İşte yine yanıldım."

"Bu ne anlama geliyor? Uğultu mu?"

Erkek sadece bana bakıyor. "Sen ve Aidy... çiftleştiniz sanırım?" Ona kaşlarımı çattığımda elini kaldırdı. "Kas yapmak istediğim için sormuyorum. Eğer çiftleştirdiyseniz, dişinizin neden hasta olduğunu bildiğimi düşündüğüm için soruyorum."

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

AIDY

YAVAŞÇA UYANIYORUM, sıcak bir beden etrafımda kıvrılmış. Corvak'ın kollarında olmak nefis bir şekilde sıcak ve rahat hissettiriyor ve yuvarlanıp göğsüne sokuluyorum, memnunum.

Sonra, ani bir hareketle midem dönüyor ve bana her ne tür bir hastalık kaptıysam hala devam ettiğini hatırlatıyor. Mide bulantısına karşı koyuyorum, zihnimde bende yanlış olabilecek her şeyi hayal ediyorum. Giardia, trişinoz, bir çeşit solucan... Korkunç. Bu gezegende parazitlerin var olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden tek sorun bana neyin bulaştığı ve ondan nasıl kurtulacağım.

"Uyanık mısın?" Corvak alçak bir sesle soruyor, saçlarımı yüzümden geriye doğru hafifçe okşuyor. "Nefes alış verişin değişti."

Kesinlikle öyle oldu. Pratik yaparak başımı arkaya yatırmanın ve soğuk havayı derin derin içime çekmenin bazen midemin sakinleşmesine yardımcı olduğunu öğrendim. "Birazdan iyi olacağım. Şafak sökmedi mi daha?"

"Öğle vakti." Parmaklarıyla saçlarımı taramaya devam ediyor. "Dinlenmen gerekiyordu."

Ama Őimdi dehŐete dűŐtűm - kar insanları yiyecek olmadıęında sinirleniyorlar. Bu yűzden istemedięim halde onlar için yemek piŐiriyorum - bir sonraki adımda ne yapacaklarından korkuyorum. "Corvak-ordu-"

"Getirdikleri azıcık Şeyi pişiriyorum. Merak etmeyin. Halledildi."

"Uyumama izin vermemeliydin."

"Halledildi," diyor tekrar, sesi sabırlı. "Ve sana kűműrde bir kűk piŐirdim. Kendini yeterince iyi hissettięinde oturup yemeni istiyorum, sonra konuŐuruz."

Őu anda yapmak istedięim son Őey yemek yemek. Midemi tamamen gűrmezden gelmek istiyorum. "Sen ye. Ben a deęilim."

"Eęer bir tane yemezsen ű tane piŐireceęim ve hepsini yemen için ısrar edeceęim."

Grr. Mide bulantımı test ederek yavaŐa doęruluyorum. Her Őey sakinleŐtięinde elimi ona uzatıyorum. "Tamam. Ben boęarım." Dramatizimim karŐısında gűzleri eęlenerek kırıŐıyor ve bana kűkű uzatıyor. Dűnyanın en kűűk ısırıęını alıyorum ve belki baęırsaklarım yedięimi fark etmez umuduyla yavaŐa ięniyorum. "İyi uyudun mu?"

"Hiç uyumadım," diyor. "Buraya seni kontrol etmek için geldim. Geri kalan zamanda Valmir ile konuşuyordum."

"Bűtűn *gece* konuŐtun mu?" Daha bűyűk bir ısırık alıyorum, űnkű benim de ona soracaklarım var ve yemek yemem ne kadar uzun sűrerse, cevap almam da o kadar uzun sűrűyor.

"Sűyleyecek ok Őeyi vardı."

Bu tuhaf bir Şekilde muğlak bir ifade ve beni endişelendiriyor. "Sen... iyi misin?"

Corvak bana doęru uzanarak, "Sindirilmesi gereken çok fazla bilgi var," diyor. Parmakları kuaęımdaki elimi okŐuyor. "Eęer Valmir'in bana sűyledikleri doęruysa, bir sorunumuz var demektir. Aslında... pek çok sorunumuz var."

Midem çalkalanıyor ve aęzımdaki bir avuç kűkűn tadı kűl gibi geliyor. Kendimi yutkunmaya zorluyorum, dehŐete kapılıyorum. "Sanki..."

Ne?" Tereddüt ediyor ve bana söylemek istemediğini fark ediyorum, bu da beni daha da korkutuyor. "Corvak..."

"Oyun falan yok," diyor, kelimelerini dikkatle seçerek. "Bunca zaman yanılmışım."

Şaşkınlıkla dış hatlarına bakıyorum. Mağaramızda, yüz hatlarını ve omuzlarındaki mağlup çöküşü seçebilmeme yetecek kadar ışık var. "Ne demek oyun yok?"

Sanki söyleyecekleri ona acı veriyormuş gibi elimi sıkıca tutuyor. "Ben... sahip olduğum tüm anılar, programlandığım tüm bilgiler... birbiriyle uyuşmuyor. Dediğin gibi - eğer bu bir yarışmaysa, diğer rakiplerimiz nerede? Silahlar nerede? Video kayıt cihazları nerede? Neden bize manevra yapmamız için bu kadar çok alan veriliyor? Neden yerel halkla etkileşime girmemize izin veriyorlar? Bunlar hafızamda yok. Oyunun daha kapalı, daha yapılandırılmış olması gerekiyordu. Ama uyandığımızda bunun bir savaş senaryosu olduğundan emindim. Hayatta kalmak için savaşacaktık ya da bir tür nesne avlayacaktık ya da-"

Devam edemeden onu durduruyorum çünkü acı çekiyor gibi görünüyor. "Corvak, seni suçlamıyorum. Tanrı biliyor ya, neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu bir oyun değilse, nedir? Neler oluyor?"

"Oyun falan yok. Asla bir oyun olmadı. Burada terk edildik. Kimse bizi izlemiyor. Kimse bizi almaya gelmiyor." Sesi pişmanlık doluydu. "Tüm bunlar hakkında yanıldım ve sizi yanlış yönlendirdim."

İçim burkuluyor ama bunun hastalıktan mı yoksa söylediklerinden duyduğum endişeden mi kaynaklandığını bilmiyorum. "Kafam karıştı. Oyun olmadığını söylüyorsun ama bu buraya nasıl geldiğimi açıklamıyor. Ben Dünya'dan geldim. Bu açıklamada galaksinin öbür ucuna, senin yanındaki kapsüle nasıl indiğimi anlatan hiçbir şey yok. Bunun ne anlamı var ki? Ve neden birisi

beni Dünya'dan kaçııp karlı ve insansız bir gezegene mi atacaksın?" Duraksıyorum. "Hiç insan yok, değil mi?"

"Sahilde bir köy var. Orası Valmir'in geldiğini söylüyor. Ve güneydeki dağlarda bir köy daha var, ama hepsi mesakkah."

Hâlâ anlamıyorum. Sanki bulmacanın büyük bir parçasını kaçırmışım gibi hissediyorum. "Yani parazit olayı da mı yalandı? Bu yüzden mi ölüyorum?"

"Yalan değildi-" Sesi kederli geliyor.

Elini sıkarak kendimi düzeltiyorum. "Seni suçlamıyorum. Sadece varsayımlardan yola çıkıyoruz. Bize yalan söyleyip söylemediklerini, yaşamak için bu parazite ihtiyaçları varmış gibi davranıp davranmadıklarını ve bunun gerçekten bir tuzak olup olmadığını merak ediyordum. Bizi kandırıyorlardı ve bizi öldürmesini umuyorlardı..." Ama bu bile mantıklı değil, çünkü Corvak'ın söylediği doğruysa, onlar düşman değil.

Uyandığımdan beri olan her şeyi sorgulamaya başladım.

"Parazit yüzünden mi hastayım?" Dehşete kapılarak fısıldıyorum. Tereddüt ediyor. "Bir anlamda."

Aman Tanrım. Bağırsaklarımda gezinen solucanların görüntüleri zihnimi dolduruyor. *Yaratık* filmindeki göğsümden çıkan şeyi düşünüyorum. İçimdeki şey mi bu kadar ses çıkarıyor? "Lanet olsun. Beni içten içe yiyor, değil mi?"

Corvak'ın tereddütü ağlama isteği uyandırıyor. "Ben... sanmıyorum?"

Elimi mideme götürdüm, bir şeylerle dolu olduğunu hayal ettim. Onlarca kez kusmak istiyorum.

"Yine de gençlerin nasıl üretildiği konusunda uzman değilim."

Beynim bir an rekor kırdı. Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Ne?"

"Ne?" diye cevap verir.

"Ne genci?" Tekrar ediyorum. "Genç... parazitler mi?" "Hayır. İnsan yavruları."

Elimi onunkinden çekip alınma bastırıyorum. Avuç içim terli ve nemli. Başım dönüyor. Tek bildiğim ölmek üzere olduğum. "Ben... Kafam karıştı. Baştan başla."

"Parazit gerekli," diyor Corvak tekrar. "Havada kötü şeyler var ve parazit vücudunuzun uyum sağlamasını mümkün kılıyor. Ama aynı zamanda başka bir amaca da hizmet eder. Göğsünüzde uğuldadığında, sadece başka bir kişiye uğuldayacaktır. O kişiyle çiftleşmenizi ister."

Aha. Yani ilk şüphelerim doğrudu. "Yani bu azgın bir parazit mi? Ne yani, başka biriyle çiftleştikten *sonra* ölüyor muyuz? Bu yüzden mi sessizleşiyor?"

"Hayır, o gider sessiz çünkü o var başardı onun görev. Çiftleşmemizi istiyor ki yavrularımız olsun."

Bekle.

Bekle, bekle.

Kucağımdaki yarısı yenmiş köke dokunuyorum, zihnim yarışıyor. Son zamanlarda hasta olduğum tüm zamanları hatırlamaya çalışıyorum. Bazı kokuların midemi nasıl bulandırdığını ve bunun nasıl gelip gittiğini. Mide bulantısı hep sabahları mı olur? En çok o zaman oluyor gibi... ama bu sadece tesadüf olabilir, değil mi?

Hamilelikte sabah bulantısı için çok erken. Ayrıca, Corvak beni hamile bırakamaz. Aynı türden bile değiliz.

Ama o bebekler ve nasıl yapıldıkları hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sadece öyle söyledi.

Cevaplara ihtiyacım var. Gerçek cevaplara. Ve bildiğimizi sandığımız şeyin doğru olmadığı çok açık. Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, pişmiş kökü battaniyenin üzerine atıyorum ve ön mağaraya yöneliyorum. Orada, kedi adam dün gece olduğu yere yayılmış, ama bu sefer ayağını bir post yığınının üzerine koymuş ve kemik ve deri kayışlardan oluşan bir karışımla sıkıca sarmış. Bir kemiği yontuyor ve ben odaya daldığımda başını kaldırıp bakıyor. "İkiniz de söylediğiniz her şeyi duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Yapabilir misin?" Aptal gibi hissederek tekrarlıyorum.

Kulakları -büyük, üçgen, kedi kulakları- titriyor. "Evet, evet. Ve evet, hamilesin. Khui-göğsündeki parazit- seni öldürmüyor. Seni hayatta tutuyor. Karşılığında da kiminle çiftleşip çocuk sahibi olmanı istediğini seçiyor. Bu yüzden bir süre çok yüksek sesle şarkı söyledi. Şimdi sessiz olması bana görevini tamamladığını gösteriyor."

Kendimi baygın hissediyorum. Yani karnımda büyüyen şey solucan benzeri uzaylı bir canavar değil... bir bebek.

Aman Tanrım. Burası bebek sahibi olmak için evrendeki en kötü yer. Çılgınca Corvak'ı işaret ediyorum. "Yanılıyorsunuz. Onun bebeğini alamam. O insan değil-"

"Parazitin umurunda değil. Köyde o kadar çok melez var ki, kendiniz görene kadar inanamazsınız. Biyolojinizin ne söylediği önemli değil; khui istediğini elde etmek için onu yeniden işliyor."

Ellerimi şakaklarıma bastırıyorum, düşüncelerim dönüyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun? Sen de bizimle aynı anda buraya bırakıldın, değil mi?"

"Ben öyleydim ama diğerleri çok daha önce buraya bırakıldı." Paniğimden etkilenmemiş bir şekilde tembelce omuz silkiyor. "Ve sahilde tam bir bebek fabrikası var. Evrendeki tüm yıldızlar üzerine yemin ederim ki çocuklardan nefret ediyorsanız burası bulunabileceğiniz en kötü yer."

"Sen ne yapıyorsun...?" Dizlerimin üzerine çöktüm, kendimi güçsüz hissediyordum.

Bana sadece belli belirsiz, alaycı bir gülümseme veriyor. "Pozisyonumu yeniden gözden geçiriyorum diyelim. Cevaplanmasını istediğin başka soruların var mı?"

Şimdilik bu kadar yeter. Düşünmeye çalışarak ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Bilmiyordum Aidy," diyor Corvak. Arkamdan gelip yanımda yere çöküyor ve kollarını bana doluyor. Sanki beni haberlerden korumaya çalışıyor. Belli ki kendini sorumlu hissediyor, hatta her ne kadar ben

eşit derecede suçluyum. Seksin bebeklere sebep olduğunu biliyordum ama yine de ona atladım.

Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Olan oldu ve şimdi hamileyim. Bu fikirle savaşılmaya çalışıyorum, en son ne zaman regl olduğumu düşünmeye çalışıyorum ama buraya geldiğimizden beri regl olmadım ve kesinlikle gecikmiş durumdayım. Stres yüzünden kaçırdığımı sanıyordum ama tüm işaretleri görmezden geldim, değil mi?

Sabah hastaydım-kontrol et. Regl

dönemini kaçırdı-kontrol et.

Eminim şu an göğüslerimi sıksam yumuşarlar.

Ugh. Ben kafasını kuma gömmüş bir aptalım.

"Gerçekten oyun yok mu? Büyük bir rekabet yok mu?" Valmir'e soruyorum.

Başını sallıyor. "Buraya atıldık. Iskartalar ve istenmeyen artıklar da diyebilirsiniz."

"Ben uzay hurdası değilim," diye itiraz ediyorum. "Ben Arizona'lıyım!

Bu mümkün değil-"

Valmir, "İnsanları kaçırarak ve köleleştirerek iyi bir yaşam süren türler var," diyor. "Bir noktada Dünya'dan gelmiş olabilirsin. Şimdi..." Bir eliyle işaret ediyor. "Buraya evim diyebilirsin."

Harika. Göğsümdeki panik dalgasını görmezden geliyorum ve etrafıma bakıyorum. Sıcak bir havuz var, evet. Büyük bir mağara. Harika. Ama girişin hemen dışında düzinelerce kar insanı geziniyor, beslenmeyi bekliyorlar, yoksa ortalığı birbirine katacaklar. Vadinin her tarafı kaplanmış. Soğuk, kasvetli ve ıssız ve bir şeyler değişmeli.

Burada bebek falan doğurmayacağım.

Corvak'ın kollarından kurtulup yüzümü ona dönüyorum. "Yeni plan. Burada kalmayacağız."

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sorar.

Omzumun üzerinden Valmir'e bir işaret yapıyorum. "Bu sahile. Eğer bebek sahibi olacaksam başkalarıyla birlikte olmak istiyorum. Bunu tek başıma yapmamın imkanı yok."

"Yalnız değilsin. Ben buradayım."

Buna cevap vermem, çünkü bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ben de bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Başımı sallıyorum. "Bu yeterli değil."

Yüzündeki incinmiş ifade hemen kayboluyor ama cevabımla onu yaraladığımı biliyorum. "Ne istersen yapacağız."

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

CORVAK

VALMİR'DEN HIÇ HOŞLANMIYORUM.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Benim yüzümden yaralandığını ve mağaramızda olmak istemediğini biliyorum. Onun yerinde olsaydım, kimseye yardım etmek istemeyeceğimi de biliyorum. Ama Aidy ile konuştuğça ve Aidy ona sorular sordukça, kendimi bir şeyler hayal ederken buluyorum. Onu kaldırıp uçurumdan aşağı fırlattığımı hayal ediyorum. Yanına gidip boynunu kırmayı ya da gülen, sırıtan kafasını duvara vurmayı düşünüyorum.

"Sahilde bebek sahibi olan son kişi kimdi? Nasıl biriydi? Kaç yaşındaydı?" Aidy soruyor.

Valmir yüzünü buruşturur. "Bilmiyorum. Kimin ürediğine dikkat etmiyorum." Kuyruğu tedirgin bir şekilde gümbürdüyor. "Yakında sahile dönmeyi planlıyor muyuz? Ne zaman? Çünkü bu bileğe ne kadar erken baktırırsam o kadar iyi olur."

"Bir seyahat planı oluşturmadan önce daha fazla cevaba ihtiyacımız var." Aidy dönüp bana baktı. "Sormayı unuttuğum şey ne aşkım?"

Kollarımı kavuşturarak kaşlarımı çok fazla çatmamaya çalışıyorum. Aidy şu anda ona bu kadar odaklandığı için ondan nefret etmem Valmir'in suçu değil. "Buradan kaç günlük mesafede?"

"Ben ve kötü bileğimle mi? Ve yanında bir kadınla mı? Birçok."

Aidy öfkeli bir ses çıkarır ve ayağa kalkar. "Sanki taşınmam gerekiyormuş gibi davranıyorsun. Yürüyebilirim."

Valmir ona kuşkulu bir bakış fırlatıyor ve bana bakarak kendini tekrarlıyor. "Günlerce."

"Asıl senin sırtıma binmen gerekecek," diye mırıldanıp ayağa kalkıyor ve bana kalbimi ısıtan kederli bir bakış fırlatıyor. Onu da kızdırmış olması beni daha iyi hissettiriyor. Göğsüm -onun deyimiyle khui'm- memnuniyetle mırıldanıyor.

Aidy ocak ateşine doğru ilerler ve kar insanların kâsesini torbaya doldurup son parçalarını da çıkarır. Girişe yönelir ve kaseyi en yakındaki bekleyen erkeğe uzatır. O kapışmalar o gelen onu eller ve döner uzakta, kimse yemeğini çalmaya kalkışmasın diye üzerine eğilirken, yakınlarda kümelenmiş diğerleri öfkeyle kükreyerek sıralarını bekliyorlar.

Aidy bana, "Yiyeceklerin hepsi bu kadar," diyor. "Ve bu vadi o tamamen denuded at Bu nokta. Belki de Biz bir an önce gitmeyi düşünmeliyim." "Güzel, çünkü gitmem gereken bir yer var." Valmir'in kuyruğu

Yine yere vuruyor, bu onun tek tedirginlik belirtisi. Sıkılmış görünmek için elinden geleni yapıyor ama ben buna kanmıyorum. Birkaç kez gitmek istediğinden bahsetti ve bunun nedeni sadece ayak bileği değil. Aklında başka bir şey var ama ne olduğunu söylemiyor.

"Önce bana şu şifacıdan biraz daha bahset," diyorum. "Ve bebekler. Aidy'den çıkmasını sağlayabiliyor mu? Güvenle mi?"

"Bu aradı veren doğum," Aidy diyor ki için Ben, a Bugün ilk kez dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Gülümsemesi içimi ısıtıyor ama kolay kolay etkilenmem. Onunla ilgilenmek benim işim ve bunu yapacağımdan emin olacağım.

Bu mağaradan dışarı adımımızı atmadan önce bu yolculuğun güvenli olduğundan emin olmalıyız. "Adı her neyse, senin için güvenli olduğundan emin olmak istiyorum. Günlerce yolculuk yapmamızın bir anlamı yok," diyorum ve Valmir'e sert bir bakış atıyorum, "eğer sana gerçekten yardım edemeyeceksek."

"Bu hakkında bundan daha fazla. Bu topluluğu hakkında.

Bilgi paylaşımı."

"Bileğimi tamir ettiriyorum," diye homurdanıyor Valmir.

Kar insanları tedirginleşiyor ve Aidy tekrar girişe doğru ilerleyerek elini kâseye uzatıyor. Kase çabucak ona uzatılıyor ve metlaklar daha fazla yemek isteyerek birbirlerini itip kakıyor. Ön tarafta daha küçük bir tane var ve Aidy'ye tekrar tekrar "ye" işareti yapıyor.

Başını iki yana sallar. "Üzgünüm, hayır. Başka yemek yok." Kelimeleri yüksek sesle söylerken bile eliyle işaret ediyor. "Bugünlük bu kadar. Bu-yipe!"

Yaratık pençeleriyle kızın koluna vuruyor ve yumuşak derisini parçalıyor. Kase yere düşüyor.

Görüşümde kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. Dişime zarar vermeye cüret mi ediyorlar? Onlar için yaptığı onca şeyden sonra? Her gün onlara saatlerini veriyor ve onlar ona *saldırıyor*? İçimde öfke kaynıyor ve şu anda hepsinden nefret ediyorum.

Aidy şok içinde geriye doğru sendeliyor, kanayan kolunu tutuyor. Hırlayarak ileri atıldım ve onu koruyucu bir şekilde arkama çektim.

Haykırıyor. "Bekle-"

Yine de dinlemeyi bıraktım. Metlak'ı cılız omuzlarından tutup uçuşumun kenarından aşağı atmaktan başka bir şey istemiyorum. Sadece ona baktığımda ne kadar genç, ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum.

Tereddüt ettiğimde Aidy bana "O Pinkie'nin oğlu," diyor. "Lütfen yapma."

Onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Eğer Pinkie'nin oğluysa, daha iyi bilmesi gerekir." Metlak'a dönüyorum ve elimle

"diz çök", tamamen öfkeli.

Çocuk hemen dizlerinin üzerine çöker ve yüzünü kara bastırır. Arkasından diğerleri de düşüyor. Her biri tıpkı eğitildikleri gibi önümde diz çöküyor.

Çünkü onlar için ben onların Yüce Olan'ıyım. Onların lideriyim. Ama Aidy onlar için bir hiç.

Buna izin veremem.

"Olduğun yerde kal," diye işaret ediyorum, o kadar kızgınım ki doğru düzgün düşünemiyorum. Yuh sesleri bile sustu.

Hışımınla mağaraya geri dönüp Aidy'nin yanına gidiyorum. Koluna yapışmış bir deri vardı, kürk tarafı aşağıdaydı ve havada ağır bir kan kokusu vardı. Yüzü solgun ve tedirgin görünüyor.

"Ben iyiyim," diyor ben daha konuşmadan.

"Buna ben karar vereceğim." Yaralı kolunu nazikçe kucaklayıp, üzerine yapışmış olan kürkü sıyrıyorum. Kesikler derin ama kasları yaralayacak kadar kötü değil. Rahatça kanıyor ve bunu görmekten, onun acı çektiği düşüncesinden nefret ediyorum. "Seni korumalıydım."

Başını iki yana sallıyor. "Bana saldıracaklarını fark etmemiştim. Yine de bilmeliydim. Acıktıklarında hırçınlaşıyorlar."

"Ne bekliyordun ki?" Valmir konuşmaya kendini de katarak şöyle diyor. "Onları besliyor ve evcil hayvan gibi eğitiyorsun ama herkesin metlaklardan kaçınmasının bir sebebi var. Kontrol edilemezler."

Aidy kaşlarını ona doğru çatar. "Şimdi zamanı değil-"

Sözünü kesiyorum. "Hayır, o haklı. Bilmem gerekirdi."

Kalbim ağır. Yaralanan ben olmalıydım. Böyle bir şeyle başa çıkabilirdim. Üzerimdeki çizikler önemsiz olurdu. Ama Aidy daha küçük ve yumuşak bir derisi var. Ve hastaydı.

Tüm bunlar beni daha da mutsuz ediyor.

"Tahmin etmeliydim," diye devam ediyorum. "Ve Şimdi eŐime zarar verdiler ve benden başka suçlanacak kimse yok." Aidy'nin yüzünü avucumun içine alıyorum. "Git yaranı havuzda yıka, aşkım. Ben kar insanlarıyla ilgileneceğim."

Tereddüt ediyor, sonra başını sallayarak çok sevdiği ısıtmalı havuzuna doğru ilerliyor. Valmir'i ve onun suçlayıcı bakışlarını görmezden geliyorum. Şu anda onu görmek istemiyorum. Tekrar mağaranın önüne yönelip bekleyen kar insanlarına bakıyorum. Ayağa kalkmıŐlar ama beni tekrar gördükleri anda, yaramazlık yaparken yakalanmıŐ yaramaz çocuklar gibi baŐlarını bir kez daha kara bastırıyorlar.

"Gidin," diyorum onlara, sesim sert ve yüksek çıkıyor. "Gidin buradan!

Artık hoş karŐılanmıyorsanız!"

Beni görmezden geliyorlar.

"Gidin," diyorum daha yüksek sesle, el kol hareketlerini olabildiğince abartarak. Bazıları doğrulup bana bakıyor. Biri birkaç adım geri çekiliyor ve sonra tekrar çömelip bekliyor. Diğerleri sadece izliyor.

Elime bir taş alıp kalabalığa doğru fırlatıyorum. Şu anda vadide yüzlercesi olmalı, savaŐabileceėimden çok daha fazlası. Taştan kaçmak için hareket ediyorlar ama sanki onlar için bir Şekilde daha fazla yiyecek üretecekmiŐim gibi beni izlemeye devam ediyorlar.

Gitmeyecekler, farkındayım. Öyle bir niyetleri yok.

Onlara ve kendime kızgın bir Şekilde mağaraya geri dönüyorum.

Valmir taş duvara yaslandığı yerden boğazını temizliyor. "Sana söylemiştim demek istemiyorum ama... Sana söylemiştim."

"Sessizlik," diye hırlıyorum.

"Bu sorunu sen yarattın dostum. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalısın yoksa üçümüz için de kötü olacak."

Yanılmıyor. Ama kar insanların haftalarca cesaretlendirdikten sonra onların Yüce Olan'ı olmadığına nasıl ikna edebilirim? Ve onlardan güvenli bir Şekilde nasıl uzaklaŐacağız?

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

AIDY

Mağaranın içinde kapana kısıldık.

En azından ben ve Valmir öyle. Corvak istediği gibi gelip gidebilir, çünkü ona tapıyorlar. Ancak saldırıya uğradıktan sonra, kar insanlarına karşı artık pek misafirperver hissetmiyorum. Girişte oturup kaseye sarılıyorlar, sadaka bekliyorlar ama ben onları ısrarla görmezden geliyorum.

Corvak çok öfkeli ve kendini sorumlu hissediyor. Ertesi sabah uyandığımda benden defalarca özür diledi, sonra bana bir bıçak verdi. "Avlanmaya gitmeliyim çünkü aç kalmana izin vermeyeceğim ve mağarada yiyecek hiçbir şey yok."

"Bıçak ne için?" diye sormuştum.

Corvak, "Bir şey yapmaya kalkarsa Valmir'e sokun," diye cevap verdi. "Seni onunla yalnız bırakma fikri hoşuma gitmiyor ama başka seçeneğim yok. Açlıktan ölmeyeceksin."

Valmir diğer odadan, "İkinizi de hâlâ duyabiliyorum," diye seslendi.

Corvak bıçağı elime daha sert bastırarak bana ondan başka kimseye güvenemeyeceğimi hatırlattı.

Bu daha önceydi. Şimdi öğleden sonra ve kar insanların ağlamaklı çılgınlıklarını görmezden geliyorum. Sanki sihirli bir şekilde kendi kendine dolacakmış gibi kaseyi yalıyorlar ve dolmadığında biri öfkeyle bana fırlatıyor.

"İğrenç şeyler," diye yorumluyor Valmir köşedeki yerinden. Çoğunlukla kullanılmayan bir konteynıra tuvaletini yapmak için biraz hareket etmeye çalışmış ama fazla yürüyemediği belli. "Arkadaşın onları nasıl seçeceğini iyi biliyor."

"Kapa çeneni. Bu iyi bir fikirdi." Öfke nöbeti geçiren küçük çocuklar gibi değil de yetişkinler gibi davranırlardı daha da iyi bir fikir olurdu. Girişten uzaklaştıklarında Corvak'ın döndüğünü anlıyorum. İri cüssesi kapı aralığını doldurduğunda rahat bir nefes alıyorum ve ayağa fırlıyorum. "Şükürler olsun."

Yüz ifadesi asık ve üzgün görünen birkaç kök üretiyor. "Bu bölgedeki av hayvanları tamamen yok oldu."

Şaşırmadan başımı sallıyorum. Kar insanları -metlaklar diyor Valmir onlara- bugün hiçbir şey getirmemişler. Ölü şeyler bile. Bu onları reddetmemi kolaylaştırıyor ama yine de kendimi suçlu hissediyorum. Pinkie daha önce mağaraya geldi, tekrar tekrar "ye" işareti yaparken yüzünde umutlu bir ifade vardı. Bir arkadaşımı terk ediyormuşum gibi hissediyorum.

Ama onlar gerçekten arkadaş değiller ve kolumda zonklayan yara bana bunu hatırlatıyor. Kordonla sardım ve bağladım ama antiseptik ya da gerçek bir bandaj için her şeyimi verirdim. Yapabileceğim tek şey, tamamen iyileşmeden önce mikrop kapmamayı ummak.

Kökleri Corvak'tan almaya çalışıyorum ama o sadece beni kendine çekiyor, başımın üstünü öpüyor ve sonra mağaranın derinliklerine doğru ilerliyor. "Onları senin için kızartabilirim. Dinlen, Aidy."

"Bugün kendimi iyi hissediyorum ve sen ava gittin," diye itiraz ediyorum. "Kömürlerin içine birkaç kök sokabilirim."

"Bırak da seninle ilgilen. Kef me, siz ikiniz çok sinir bozucusunuz," diyor Valmir gözlerini devirerek. "Ya sizi beslemesine izin verin ya da vermeyin."

Yüzümü ona döndüm. Bütün gün onunla mağarada kapalı kalmak bizi birbirimize arkadaş olarak bağlamadı. Eğer sahildeki diğer herkes böyleyse, onların etrafında olmak istediğimden emin değilim. Ama düşünmem gereken sadece ben değilim. İçimde büyüyen bir bebeğim var ve karnımızı zor doyuruyoruz. Yedekte bir bebekle hayatta kalmamızın imkanı yok. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, benimle aynı deneyimleri yaşamış diğer insanlarla birlikte olmaya ihtiyacım var. Başka kimlerin uzaylı bebeği olduğunu ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilmeye ihtiyacım var.

Bu karlı dünyada *gerçekten* sonsuza kadar kalacak mıyız bilmem gerek.

Corvak'a dönerek, "Kökleri ben alırım" diyorum. Sanki hasta olup olmadığımı anlamak istermiş gibi bana araştıran bir bakış atıyor. Bugün kendimi daha iyi hissediyorum ve ona gülümseyerek elimi göğsüne koyuyorum. Günlerdir birbirimize gerçekten dokunmamıştık. Hastaydım ve Valmir'in de eklenmesiyle mağaradaki hayatımız kaosa sürüklendi. Şu anda onu şiddetle özlüyorum. Düşüncesizce, kaba gömleğinden bir avuç tutup kendime doğru çekiyorum ve ona hızlı, sert bir öpücük veriyorum. "Seni seviyorum."

Yüz ifadesi aydınlanıyor.

Şakacı bir gülümsemeyle onu serbest bırakıyorum. "Valmir'e söyle eğer çenesini kapatmazsa diğer bileğini de kıracaksın."

"Hey!" diye seslenir Valmir.

Corvak şımarıklığıma kıkırdıyor. Aslında Valmir'i tekrar yaralayacağını sanmıyorum ama birkaç dakikalığına da olsa onu susturmaya çalışmaktan zarar gelmez. Ortadaki mağarada ateşi harlıyorum, kökleri kömürlerin içine itiyorum ki pişebilsinler ve adamlar konuşurken onları dinliyorum. Sesleri kısık ama Valmir'in acı dolu bir tıslama çıkardığını duyuyorum.

"Sana söylemiştim," diyor. "Henüz üzerinde yürümek yok. Bir ya da iki güne daha ihtiyacım var."

Eğer gerçekten kırıldıysa, bundan daha fazlasına ihtiyacı olacak. Bu beni endişelendiriyor çünkü mağaramız kayalıklarda yüksekte. Eğer biz

Toplanan tüm metlakları geçmeyi başarabilirsek, daha düşük bir yüksekliğe ulaşmadan önce kat etmemiz gereken çok dik bir zemin var. Her seferinde bir sorun, diyorum kendime. Şimdilik yemek yiyoruz ve nasıl ilerleyeceğimize karar veriyoruz.

Isıtmalı havuza gidiyorum ve yaralı kolumu açıp derisini tekrar yıkıyorum. Oyuklar o kadar derin olmasına rağmen şaşırtıcı derecede iyi iyileşiyor. Metlakların pis pençeleri var ve enfeksiyon kapmasından korkuyordum ama her yer kabuk bağladı ve hiç kızarıklık yok. Belki de insanlar bu gezegende evdekinden daha hızlı iyileşiyordur? Kolumu yakından inceliyorum ama her şey iyi görünüyor. Tekrar sardıktan sonra bir sopayla kökleri ateşin dışına doğru yuvarlıyorum ve elimi yakmamak için deriyle sarıyorum. Girişte bekleyen metlakların hevesli ve yakıcı bakışlarını görmezden gelerek ana mağaraya yöneliyorum ve bunun yerine kökleri Corvak ve Valmir'e uzatıyorum.

"Sen benimkini yiyorsun," diyor Corvak, başını sallayarak ve sırtını ellemeye çalışarak. "Gücüne ihtiyacın var."

Reddediyorum. "Buradan ayrılırsak, eşyalarımızın çoğunu kim taşıyacak sanıyorsun? Hasta kadın mı? Bileği kırık olan adam mı?"

Derin bir iç çekiyor ama ben yanına oturup benimkini ısırana kadar bir ısırık almıyor.

"Bileğim iyileşir iyileşmez gitmem gerekiyor." Valmir kökünü iki ısırıkta yedi. "Burada bekleyemem."

"Bundan bahsetmiştiniz," diyor Corvak. "Defalarca."

"Sadece açık olduğundan emin olmak istedim."

Kardan insanların aç bir şekilde beklediği ön girişe bakıyorum. Bu beni kızdırmaya başlıyor, çünkü onlar kendilerini nasıl besleyeceklerini biliyorlar. Biz gelmeden önce de karınlarını doyuruyorlardı. Şimdi de *bizim* yapmamızı istiyorlar. "Biz onları beslemesek bile kar-insanlar gidecek gibi görünmüyor. Sence ilgilerini kaybedip sonunda gidecekler mi?"

Corvak iç çeker ve kökünden büyük bir ısırik alır. "Ben seçilmiş kişi olduğum sürece olmaz. Bugün daha da fazlası geldi."

Ugh. Sempatik bir şekilde dizini ovuyorum. Bir orduya sahip olacağı için çok heyecanlıydı ve şimdi her şey korkunç bir şekilde geri tepti. "Ne yani, açlıktan ölmelerini mi bekleyeceğiz? Biz de açlıktan öleceğiz." Ön girişi işaret ediyorum. "Bizi güvende tutan tek şey içeri girmemeleri. Yeterince acıktıklarında batıl inançların onları durdurmaya yetmeyeceğinden endişeleniyorum."

"Bunun için bekleyemem," diyor Valmir, daha uzun oturarak. Kuyruğu öfkeyle sallanıyor ve bugün çok gergin görünüyor. "Kafa bulmaya çalışmıyorum ama dönmemin ne kadar acil olduğunu anlamıyorsun. Ben... Ben sadece kalamam."

"Evet, biliyoruz." Corvak'a dönüyorum. "Ve kalmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Halkınla birlikte güvende olmanı istiyorum." Düşünerek çenesini sıvazlıyor. "Onlardan bir şekilde uzaklaşmamız gerek. Belki de bir tür hileye ihtiyaç olacaktır. Zeki değiller. Onlara askerler için en basit komutları bile öğretmeye çalıştım ama dinlemiyorlar. Bir şekilde yıldızlara döndüğümü düşünmelerini sağlamalıyız. Eğer artık burada olmazsam, belki de ilgilerini kaybederler."

"Senden yiyecek istiyorlar - ya onları zehirlerse?" Valmir sorar.

Dehşete kapıldım. "Aman Tanrım, hayır. Onlar hala insan!"

Ellerini havaya kaldırır. "Sadece bir öneri. Çok hafif bir zehirlenme olabilir, onları hasta etmeye yetecek kadar. Belki de bağırsaklarından sıçarlarsa bir sadakanın üzerine atlamakta bu kadar acele etmezler."

Valmir beni daha önce rahatsız ettiyse, şimdi ondan iğreniyorum.

Ne kadar rahatsız edici bir öneri. "Kesinlikle hayır." Corvak,

"Bunda hiç şeref yok," diyerek benimle aynı fikirde.

rahatlama. "Beni takip ettiler çünkü bana güveniyorlar. Bu güven yüzünden onları istismar etmek zalimlik olur. Ben olsam

ne kadar rol yaparlarsa yapsınlar böyle bir şey yapmazlar. Bu onurlu bir davranış değil."

Valmir parmağıyla girişi göstererek, "Evet, onur şu ana kadar senin için harika şeyler yaptı," diye karşılık veriyor. "Ordun isyan halinde ve kadının yaralı ve hasta. İyi iş çıkardın dostum."

Corvak dişlerini hırıldayarak gösteriyor ve geriliyor. Valmir'e saldırmaya karar verirse diye elimi bacağına koyuyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Valmir'e ihtiyacımız var. Bizi kumsaldaki insanlara götürmek zorunda. Corvak'ın bacağını sıkıyorum.

"Kimseyi öldürmeyeceğiz. Ve dürüst olmak gerekirse harika bir iş çıkardın, canım. Eğer bu gerçekten bir oyun olsaydı, var.

Hayır soruo biz Kazan. Sen var

Ne kadar kaotik olursa olsun, sadık bir ordu. Ne yazık ki bizim için ortada bir oyun yok ve ordunuz bize karşı dönecek.

O yüzden çözümleri düşünelim. Bence Valmir bir şeylerin

p e ş i n d e . Peki ya senin

Öldü mü?"

Bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Ne demek istiyorsun?"

"Lojistiği henüz çözemedim ama ya sahte bir senin ölümün? Seçilmiş kişi ölüp giderse metlak ordusuna ne olur?"

Corvak bunu düşünüyor. "Dağılırlar mı?"

Omuz silkiyorum. "Zaten umut da bu. Senin için bir araya geliyorlar, çünkü gökyüzünün onlara senin gelişinin oymalarda önceden haber verildiğini söylediğini düşünüyorlar. Eğer sen burada olmazsan, takip edecekleri kimse de olmaz, değil mi?"

"Metlaklar aptal. Bunlar *onların oymaları* bile değil," diye alay ediyor Valmir, elini sallayıp sözlerimi duymazlıktan geliyor. "Onlar Atalar'dan. Dağın altında yaşayanlardan. Bir avuç kokuşmuş metlaktan değil."

Asıl noktayı kaçırıyor. "Oymaları kimin yaptığı önemli değil. Önemli olan tek şey Corvak'ın Yüce Kişi olduğunu düşünmeleri ve ona tapınmak için toplanmaları. Ama eğer o gittiye..." Ellerimi açtım. "Hayır Yüce Kişi, sorun değil."

"Bir sorun görüyorum," diyor Corvak. Eli benimkinin üzerinde duruyor ve sıkılaşıyor. "Öldüğümü düşünürlerse artık beni takip etmezler ama bu senin ya da Valmir'in sorununu çözmez. Aç ve kızgınlar ve eğer ölürsem yine aç ve kızgın olacaklar. Size saldıracaklar ve ben yardım edemeyeceğim."

Haksız da değil. "Hâlâ planımız üzerinde çalışıyoruz." "İstedığınız kadar çalışın, ama sizi Tehlike," diye mırıldanıyor Corvak, bana doğru eğilerek. "Buna asla izin vermeyeceğim."

Başımı sallıyorum, çünkü bunu biliyorum. Valmir beni ne kadar sinirlendirse de, onu Pinkie'yi ya da oğlunu tehlikeye attığımdan daha fazla tehlikeye atmazdım. "İşler kötüye gitmeden önce kendimizi bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."

Valmir Corvak'ı işaret ediyor. "Bir yumruk sallayıp bizi rahat bırakmalarını talep edemez miydin?"

"O kadar kolay olsaydı, kadınının zarar görmesine izin verir miydin sanıyorsun?" Corvak homurdanıyor.

"Bilmem, siz olsanız yapar mıydınız?" diye alay eder Valmir.

"Çocuklar. Bu hiç yardımcı olmuyor." Parmaklarımı Corvak'la birleştirirken bile sesimi yükseltiyorum. Ben kendi kökümü yedim ama onunkinden sadece bir ısırık aldığını fark ettim. Muhtemelen daha sonra bana ikram edecek, çünkü böyle tatlı ve düşünceli biri ve bu kalbimi sızlatıyor. Sevginin büyük jestler olması gerekmez; eşinizin düşünceli olduğunu gösteren küçük şeyler de olabilir ve Corvak'ın her zaman beni düşündüğünü, beni nasıl güvende ve mutlu tutacağını bulmaya çalıştığını biliyorum. "Valmir, karla ilgili sorun- insanlar-"

Valmir başını sallıyor. "Metlaklar-"

"Her neyse," diye çıkışıyorum. Tanrım, çok iğrenç biri. "Sorun, dürtü kontrolünden yoksun olmaları. Kafalarında onlara durup düşünmelerini söyleyen bir düğme yok. Sadece hareket ediyorlar ama öngörülerini yok. Bu yüzden onları eğitmek imkansız. Corvak onlara bizi yalnız bırakmalarını söyleyebilir.

ve bizi gördükleri anda istediklerini yapacaklar çünkü tepki vermeden önce düşünmüyorlar."

Homurdanıyor.

Sonra sırtıyor. "Yüzün mavi, ha? Grinin aksine?"

"Bu bir insan ifadesi. Odaklanabilir misin lütfen?" Şimdi kontrolü kaybeden ben oldum. "Burada hayatlarımız tehlikede ve benim dilim daha önce hiç duymadığın türden ifadelerle dolu ve eğer bir yere varacaksak, beş dakikalığına hıyarlığı bırakıp faydalı öneriler sunabilir misin? Eğer yoksa, kapa çeneni. Lütfen."

Valmir omuz silkiyor. "Eğer bir öneri istiyorsanız, benim önerim kokunuzu gizlemeniz."

"Ne?" O kadar heyecanlıyım ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Kokun. Herkes senin gibi ölü bir burna sahip değil." Daha kedigil olan burnuna dokunuyor, bıyıkları seğiriyor. "Bu mağaradan kaçmış olsan bile, eğer koku alma duyuları varsa, kokun onlara nereye gittiğini söyleyecektir."

"Oh. Tamam. Bu iyi bir öneri. Teşekkür ederim." Şimdi ona bağırdığım için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum ama... yine de bunu hak etti.

"Bence hepimiz koku maskeleyi planımızın bir parçası olarak düşünmeliyiz," diyor Corvak. Başparmağıyla elimin üzerinde küçük daireler çiziyor, yanımda, benimle olduğunu sürekli hatırlatıyor. "Belki de ben onları mağaradan uzaklaştırırken siz ikiniz koku maskesi takarsınız. Ben onlarla birlikte gittiğimde, bu sizin kaçma fırsatınız olur."

"İyi fikir," diyor Valmir.

Bu planla aynı fikirde miyim bilmiyorum. "Tamam, onları uzaklaştırabilirsin ama bu bize nasıl sağ salim döneceğini açıklamıyor Corvak. Senin de bizimle gelmen gerek yoksa ben gitmiyorum."

"Her seferinde tek parça çalışıyoruz," diyor bana. "Koku iyi bir fikir. Eğer kendinizi metlak kokusuyla örtmenin bir yolu varsa, bu kılık değiştirmenin en kolay yolu gibi görünüyor. Onlar yapmaz

Vadideki tüm metlak kokuları arasında bir ya da iki metlak daha fark edebilirler, ancak bir insan ve bir praksiyeni kolayca bulacaklardır."

Bir süre için metlaklardan biri gibi kokma düşüncesi oldukça mide bulandırıcı. "Yaptığımız şeyi fark etmelerini sağlamadan kokularını nasıl alacağız? Onlara sürtünecek miyiz?"

Corvak kaşlarını çatıyor ve beni kendisine biraz daha yaklaştırıyor. "Haklısın. Bu pek güvenli görünmüyor."

"Biraz ot bulsak nasıl olur?" Valmir soruyor. Parmaklarını şıklatıyor ve sonra bizi işaret ediyor. "Kayalıkların kenarlarında yetişen bu yay gibi görünen bitkiden yapılan bir çay var ve yapraklarını ezersen kokuyor. Bu bölgede yetişiyorsa onu kullanabiliriz."

"Yarın onu aramaya gideceğim." Corvak biraz neşeleniyor, planımızın bir parçasını halletmiş olmaktan memnun.

"Dışarıdayken buluşabileceğimiz bir yer ara," diyorum. "Bir dönüm noktası gibi kaçırmayacağımız bir yer olsun ki senin dönmeni bekleyebilelim." Başını sallıyor ve bir yerlere varmaya başladığımızı hissediyorum. "Tamam o zaman, geriye kalan tek şey onları nasıl uzaklaştıracağını ve senin öldüğünü düşünmeleri için onları nasıl kandıracağını bulmak."

"Hepsi bu," diye alaycı bir şekilde ekliyor Valmir. "Normalde seni öldürüyormuş gibi yapardım ve bu bana büyük bir zevk verirdi ama sadık takipçilerin tek bir adım bile atmadan beni öldürürdü. Bu yüzden sadece ve sadece sen olacaksın."

"Bunu halledebilirim," diyor Corvak. Yüz ifadesi düşünceli. "Ölümümü koklamak kadar görmeleri de gerekecek."

"Yani ölü bir hayvan...?" Bu iş oldukça ürkütücü bir hal almaya başladı ve ben pek hoşlanmıyorum. "Peki ya o gün kokunuzu bizim kullandığımızdan farklı bir otlarla gizlerseniz ve böylece cesedinizi kontrol etmeye gittiklerinde o otu sizinle ilişkilendirirlerse?"

Corvak başını sallıyor. "Bence ölü bir şeyi taşıyıp tahmin etmemelerini ummaktansa en iyi seçenek bu."

ne kadar ölü olduğumu. Şimdi tek yapmamız gereken nasıl öleceğimi bulmak."

"Uçurumdan suya atlamak mı? Yüzüyorlar mı?"

Birden paniğe kapıldım çünkü *Corvak* yüzemiyor. Son birkaç haftadır sıcak havuzumuz sayesinde biraz daha iyi oldu ama güçlü bir yüzücü olduğunu söyleyemem.

Ama Corvak çenesini sıvazlıyor. "Kötü bir fikir değil." "Öyle değil mi?" Ben soruyorum. "Yüzmenin doğru bir karar olduğundan emin değilim." "Bir uçurumdan atlayıp düşerken hayatta kalmayı umamam."

Corvak bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Ve kar çok zor olurdu. Onlara gökyüzüne dönmeyi planladığımı söyleyebilirim ve böylece ortadan kaybolduğumda belki de bunu böyle algırlarlar."

Hoşuma gitmiyor ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. "Nereye peki? Nereye atlayacaksın?"

"Belli değil mi?" Corvak bana gülümseyerek mağaranın arka tarafını işaret ediyor. "Havuzumuzun içine. Yukarıdaki uçurumdan aşağıdaki sulara adım atacağım."

"Ama sonra tekrar dışarı çıkmanızı bekleyecekler."

Başını sallıyor. "Onlar bu fikri anlayana kadar birkaç gün beklemem gerekebilir. Eninde sonunda gidecekler."

"Ya da değil. Corvak, bundan *hoşlanmadım*."

"Alternatif planlarını memnuniyetle karşılıyoruz, Aidy," diyor Valmir.

Ona ters ters bakıyorum ama haksız değil. Başka ne alternatif var ki? "Eminim bir şeyler bulabiliriz."

Corvak'ın kendini feda etmesine izin vermeyeceğim.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

CORVAK

Planımızın parçalarını önümüzdeki hafta boyunca yavaş yavaş harekete geçireceğiz. Hiçbir şey hemen gerçekleşemez çünkü Aidy'nin yolculuk sırasında aç kalmaması için yiyecek toplanması gerekiyor. Valmir bileğini her gün biraz daha zorluyor ama onun için avlanabileceğine, ona yiyecek sağlayabileceğine güvenmiyorum. Aç olup olmaması onun umurunda değil... ama benim umurumda ve bu yüzden yeterince yiyecekleri olduğundan emin olacağım. Bu, her gün daha da uzağa gitmek anlamına geliyor, ama bu benim amaçlarıma uygun.

Bölgede yiyecek, kök ve güveç tenceremize atabileceğimiz küçük hayvanlar arıyorum. Valmir'in bahsettiği keskin otları buluyorum ve yaprakları ezilmesin ve berbat kokularını yaymasın diye kökleriyle birlikte hepsini kayalıkların kenarlarından çekiyorum. Kendim için kullanmak üzere başka bir bitki buluyorum ve kar insanların beni bu kokuyla özdeşleştirmesini sağlamak için her gün mağaradan çıkarken onun parfümünü sürünmeye ve yapraklarıyla kendimi ovmaya başlıyorum.

Nereye gidersem gideyim beni takip ediyorlar ve yürürken onlarla ellerimle konuşuyorum, Aidy'nin yaptığı hareketleri tekrarlıyorum.

bana öğretti. Onlara buradaki amacımın neredeyse tamamlandığını ve yakında dumana döneceğimi ve Kuzey Işıklarıyla birlikte kaybolacağımı söylüyorum. Elbette bu bir yalan ve umarım Kuzey Işıkları gider de hikâyemde bir gerçeklik payı olur. İki gece önce yoktular ve dün gece hava bulutluydu.

Toplarım, avlanırım ve takipçilerim için kayboluşumun tohumlarını ekerim.

Geçen her günle birlikte bu kararın doğru olduğuna daha da ikna oluyorum. Aidy'nin hastalığı gelip geçiyor ama vadide av hayvanı bulunmuyor. Eşimin yemesi için bir şeyler bulmak tüm çabalarımı gerektiriyor. Tabii ki metlaklar da beslenmeyi bekliyor. Artık bulduklarını Aidy'ye getirmiyorlar ama yine de mağaraya gelip yiyeceklerin sihirli bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyorlar. Gelmeyince de huysuzlaşıyorlar. Birbirleriyle kavga ediyorlar ve çok hırçınlar. Yiyecek yokluğu yüzünden birbirlerini öldürmek üzere olan erkekler arasındaki birçok kavgayı ayırmak zorunda kaldım. Avlanabilir ve leş *yiyebilirler*. Onları eğittiğimiz gibi mağaranın önünde oturup sadaka beklemeyi tercih ediyorlar.

Bu benim hatam. Bunu kabul ediyorum ve Şu anda yapabileceğimiz tek şey, daha fazla acıya neden olmadan kendimizi kurtarmaya çalışmak.

Mağaranın etrafındaki bölgeyi gözlüyorum, cesaret edebildiğim kadar uzağa gidip Aidy ve Valmir'in sığınabileceği güvenli bir yer arıyorum. Kayalık çıkıntılar ve küçük mağaralar bolca var - buradaki dağlar delik deşik ama eşimi gönderecek kadar güvenli hissettiren hiçbir şey yok.

O gece döndüğümde Aidy yüzme havuzundaydı ve Valmir ön mağarada yalnızdı. Ateşe doğru ilerliyorum, kömürleri karıştırmak için sakladığımız kaburga kemiğini birkaç kez vurarak ateşi körüklüyorum. "Hiç şans yok," diyorum ona. "Hiçbir şey yeterince güvenli gelmiyor."

"Zaten yapılmış bir işi yapmanın anlamı yok," diyor Valmir, yavaş ve düşünceli bir şekilde konuşarak. "Sa-khui mağaralarından birini kullanabilirsin. Tüm malzemelerin olduğu mağaralardan."

Ona bakmak için döndüm. "Yakınlarda bir tane var mı?"

"Güneydoğuda bir tane var," diyor Valmir, ayak bileği için güçlendirilmiş kemik ve deriden bir atel üzerinde çalışırken sesi rahat. "Kısa bir süre önce oradaydım. Zaten erzak var ve güvenli."

Şaşkınlıkla ona döndüm. İkmal mağaralarından ilk kez bahsediyordu. Ama kaçarken bir tane bulduğumu hatırlıyorum ve yanlışlıkla oyundaki savaşçılar için erzakla dolu olduğunu düşünmüştüm. Oyun olmadığına göre... "Bana bu mağarayı açıkla. Neye benziyor?"

"Sa-khui-bunlar yerliler, nesiller önce burada mahsur kalan mesakkahların torunları- uzun avlara çıkıyorlar. Bölgedeki mağaraları fazladan deri, yiyecek ve erzakla doldururlar. Avcılar bu mağaralarda her zaman silah, deri ve ateş y a k m a aletleri bulunmasını sağlıyor, böylece hiç kimse vahşi doğada erzaksız yakalanmıyor. Buranın güneyinde, yarım günlük yürüyüş mesafesinde, ince ve hilal şeklindeki bir vadide özellikle bir tane var. Bahsettiğim yeri biliyor musun?"

Bir an düşünmem gerekiyor. Dağların etrafında pek çok vadi ve yarık var. Hatırlayabildiğim en dar olanı güneydeydi ve bir an düşünmek zorundayım. "İçinden sıcak dere akan mı?"

"İşte bu." Valmir yeri hatırladığım için rahatlamış görünüyor. "Mükemmel. Benim ve Aidy'nin oraya ulaşması biraz uzun sürecek ama orada erzak ve silah olduğunu biliyorum. Güvenli bir yer ve o kadar uzakta olursak bizi fark etmezler."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu fikir hoşuma gitti. Aidy'nin güvende olmasını her şeyden çok istiyorum."

"Anlıyorum, güven bana." Valmir'in ifadesi değişiklik olsun diye ağırbaşlı. "Sen bize katılana kadar ona ben bakacağım. Ve o zamandan beri

Orada zaten bir sürü erzak var, daha fazla beklememize gerek yok. Bileğimle yürümeyi başarabilirim. Koku bitkileri ve bir ya da iki gün yetecek kadar yiyeceğimiz var. Gitmeye hazırız."

Öyle miyiz? Aidy'nin sıcak havuzda yıkandığı yere dönmek istiyorum. Sırt üstü yüzüyor, suyun içinde rahatlıyor. Bugün midesinin kötü olduğu günlerden biri ve sıcaklığın ona yardımcı olduğunu söylüyor. Eğer bu onu mutlu edecekse bütün gün yüzebilir. Sadece onunla ilgilenmek istiyorum. Yine de, henüz gitmeye hazır olup olmadığımızdan emin değilim. Yapabileceğimiz daha çok şey var. Üretilecek daha fazla silah, kokuları maskelemek için toplanacak daha fazla bitki, metlaklara gitmeyi planladığımı hatırlatacak daha fazla şey. Aidy ve ben oymalara biraz benzeyen bir kostüm hazırlıyoruz, böylece onları dışarı çıkarırken giyebilir ve onların Yüce Olan'ı olduğum fikrini pekiştirebilirim... ve gidiyorum. Ama kostüm henüz bitmedi. Çenemi ovuşturup düşünüyorum. Valmir gitmek için çok hevesli ve sırf bu yüzden bile kalmak istiyorum. "Aidy ile konuşmam gerekecek."

Valmir sanki kendini havaya fırlatacakmış gibi oturduğu yerden doğrulur. "Ne hakkında? Bekleyecek bir şey yok mu? Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, cevabımı hazırlıyorum-

Çıkıntıda hırıltılar kopuyor. Yuhalama sesleri öfke derecesinde artıyor ve keskin bir hırlama sesinin ardından itiş kakış ve tiz, hayvani bir çığlığa benzeyen bir ses duyuluyor. Bir kavga daha patlak veriyor. İçeri girmeye hazır bir şekilde girişe doğru koşuyorum. Kar insanların daha küçük bir kar insanının üzerine yığıldığını ve onu parçaladıklarını görünce şok oldum. Kardan kan sıçırıyor ve tıslayıp kükreyerek zayıf olanı parçalara ayırıyorlar.

"Dur!" Aynı anda hem bağılıyor hem de işaret ediyorum.

"Kesin şunu!"

Beni görmezden geliyorlar, hala kavga ediyorlar. Etraflarındaki kar kırmızıya dönüyor ve ben bu manzara karşısında tiksiniyorum. Kimse saldırganları durdurmuyor - çünkü onları yemek yerken görüyorlar ve şimdi bir ısırık istiyorlar. Birkaç dakika önce

öldürülen yaratık onlardan biriydi. Sadece taze et istiyorlar.

Bunun iyi bir ordu olacağını nasıl düşünebildim? İnsan olabilirler ama tanıdığım hiçbir insana benzemiyorlar.

"Corvak?" Aidy yumuşak bir sesle sorar.

"Buraya gelme," diyorum arkamı dönüp ona bakarak. Etrafını saran kalın bir kürk çıplak vücudunu gizliyordu. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi var ve ben de mağarayı geçip onun yanına gidiyorum. Kar insanların ne yaptığını görmesini istemiyorum. Yumuşak bir kalbi var ve bu onu incitecek. Kendini sorumlu hissedecek. "Bakma, Aidy."

Girişi görmesini engellediğimde bana bakarak "Kavga mı ediyorlar?" diye soruyor. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Bunu görmek istemezsin, aşkım. Güven bana."

Yüz ifadesi düştü. "Ah." Dışarıdan bir acı dolu inilti daha duyulur ve irkilir.

"Dinlemenin ötesindeler." Kulaklarını kapatmak istiyorum, çünkü çıkardıkları sesler korkunç. "Çok özür dilerim."

Sessiz, güç almak için bana yaslanıyor. "Bu bizim hatamız. Bu sorunu biz yarattık. Endişeleniyorum Corvak."

Islak saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. Bekleme zamanı sona erdi. Sonsuza kadar hazırlık yapabilirim ama dışarıda yaptıkları vahşete karşı hiçbir hazır yiyecek kazanamaz. Ya mağaraya girmeleri gerektiğine karar verirlerse? Ya Aidy'yi parçalara ayırırlarsa? Bu düşünce kanımı donduruyor. "İşte bu yüzden sabah gidiyorsunuz. Ben kar insanlarını uzaklaştırdıktan sonra sen ve Valmir yola çıkacaksınız. Gidilecek yeri o biliyor."

Uzaktan Valmir'in memnuniyetle iç çektiğini duyuyorum. "Keffing sonunda."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne? Yarın mı? Yarın mı? Hazır değiliz-"

"Burada kalmayacağız. Kar insanları daha da şiddetlenirken olmaz. Yeterince hazırız." Onun panik görüntüsünden nefret ediyorum.

Bakışları üzerimde geziniyor, vücudu gergin ve itiraz edeceğini biliyorum. "Sen ve Valmir erzak dolu bir mağaraya gideceksiniz ve ben de onları götürüp ölü taklidi yapacağım. Tıpkı planladığımız gibi."

"Ama..." Sanki protestolarının bir yere varmayacağını anlamış gibi susuyor. Sonra dudağını ısırıyor. "Bundan nefret ediyorum."

"Ben de öyle, ama kendi yarattığımız bir sorundan kurtulmamızın tek yolu bu."

Başını sallıyor, sonra benden uzaklaşıyor ve odamıza yöneliyor. Omuzları çökmüş, yenilmiş.

Onun peşinden gidiyorum. "Bu işe yarayacak. Sana geri döneceğim."

"Biliyorum. Sana güveniyorum." Ama sesi ikna olmuş gibi gelmiyor. Onunla ilgili her şey yenilgiyi, sefaleti haykırıyor. "Sadece hazır değilim. Gitmeni istemiyorum. Sanki... Gözümün önünden kaybolmana izin verirsem, seni bir daha asla göremeyecekmişim gibi geliyor."

Battaniyeyi indirip çıplak vücudunu ortaya çıkarıyor ve ilk geldiğimiz zamana göre ne kadar zayıflamış olduğunu görebiliyorum. Cildindeki çizikleri, kolundaki gelişigüzel sarılmış yaraları. Bu hayat ona göre değil ve bu işi başarabileceğimi düşündüğüm için daha da fazla pişmanlık duyuyorum.

"Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın, Aidy." Arkasına geçiyorum, onu kendime doğru çekerken çıplak kollarını ovuyorum. Kucağıma doğru eğiliyor ama titriyor. Burnunu çekerken gözyaşlarının eşğinde olduğunu fark ediyorum. "Hadi ama. Çok sevdiğim ödülümü savaşmadan Valmir'e bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Bu ondan sulu bir kahkaha çıkarır. "Beni Valmir'e teslim etmeyeceksin."

"Hayır, değilim." Onu çeviriyorum ve yüzünü ellerimin arasına alarak bana bakmaya zorluyorum. "Ölsem bile kırık dökük cesedimi peşinden sürüklerim. Sırf sana bakmaya cüret ettiği için onu dövebilmek için kırık kemiklerim ve ezilmiş uzuvlarımla dağlarda sürünürdüm. Bana güveniyor musun?"

"Çok romantik şeyler söylüyorsun," diye mırıldanıyor Aidy, parmakları göğsümdeki kalın postta dolanıyor.

"Ciddiyim. Hepsini. Senin için dağlara tırmanmamı mı istiyorsun? Tamamdır. Yol çok mu kayalık? Üzerimde yürümene izin vereceğim. Daha da iyisi, seni taşıyacağım, böylece narin ayakların asla yere değmek zorunda kalmayacak." Saçlarını yavaşça elime dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum. Bana bakarken gözleri tahrikten kapanıyor, o baştan çıkarıcı koku mağarayı dolduruyor. "Yoruldu mu? Seni besleyeceğim ve her yerini ovacağım."

"Ama o zaman yorulmam," diyor Aidy alaycı bir sesle. "Sadece tahrik olurum."

Ona duyduğum açlık içimde kabarıyor ve bunun iyi bir fikir olmadığını bildiğim halde çıplak bedenini kendime doğru çekiyorum. "Yapmamalıyız. Valmir bir sonraki odada. Her şeyi duyacaktır."

Başını sallıyor ve parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret ediyor. "Sana tekrar dokunmadan seni bırakmayacağım." Elleri sikime doğru kayarken sesi yumuşak bir fısıltıya dönüşüyor. Giysilerimin arasından sikime doğru bastırıyor ve uzunluğumu okşuyor. "Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Nefesim dişlerimin arasından tıslıyor. Sanki onu reddedebilirmişim gibi? Valmir'in beni dinlediği düşüncesi bile sikimin sarkması için yeterli değil. Ona dokunmak için can atıyorum. Günler oldu ve o hasta olduğu için ağrısını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Ama eğer bunu istiyorsa, onu geri çevirecek kadar aptal değilim.

Aidy önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve yüzünü kürklü giysilerime sürtüyor. Bir elimi saçlarında tutuyorum, diğer elim ise her şeyi yerinde tutmak için kullandığım çeşitli kayışları ve bağları çözmek için aceleyle derilerime gidiyor. Onun elleri de benim giysilerimin üzerindeydi ve ikimiz birlikte pantolonumu yeterince aşağı çekmeyi başardık, böylece sikim serbest kaldı. Arkadaşım memnun bir sesle beni ağzına alıyor ve diliyle başını okşuyor.

Bu his inanılmaz. İstekli ağzının ıslak, emici sıcaklığı nefesimi kesiyor. Eliyle şaftımı çevreliyor, beni dillerken bile nazikçe okşuyor.

"Sana dokunmama izin ver." Ağzının üzerimde olmasını sevsem de, bunun ikimiz için de olmasını istiyorum.

Yavaşça geri çekiliyor ve bir patlamayla sikimi bırakıyor. "Yakında. Önce seni iyi hissettirmek istiyorum."

Sessiz olmayı tamamen unutarak inliyorum. Yine de Aidy aldırıyor. Yumuşak küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve başını ağzına geri sokmadan önce horozumu yüzünün üzerinde sürüklüyor.

"Benim muhteşem eşim," diye nefes alıyorum beni çalıştırırken. "Benim mükemmel dişim. Benim aşkım. Benim-ah-tatlı Aidy'm." Ağzıyla yapabildiği şeyler inanılmaz ve beni her emişinde nefesim kesiliyor. Kalçalarımı sabit bir ritimle sallayarak ağzına pompalıyorum.

Aletimin etrafında inleyerek bana zevk aldığını belli ediyor. Uyarılma kokusu şimdi havada yoğun, sızan horoz kafamı yüzünün ve dudaklarının üzerinde kaydırırken tohumumun kokusuyla karışıyor. Elini uzunluğum boyunca sürüklüyor, beni serbest bırakmadan önce nazik bir sıkma ile başını alay ediyor. "Tamam, şimdi seks istiyorum."

"Güzel. Mükemmel." Zevkle hırlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Aidy ayağa kalkıyor ve bana sırtını dönüyor. Ayaklarını sürüyerek mağara duvarına yaklaşıyor ve ellerini duvarın üzerine koyuyor. Sonra belinden eğilip kıkını havaya kaldırıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor.

Aha. Böyle mi yapacağız? Onu daha önce hiç ayakta tutmamıştım ama bu yenilik ilgimi çekti. Yine de duraksıyorum. "Mahmuzum ne olacak?" Normalde iyi yerlerine sürtünür ama bu açıda, gidecek bir yeri yokmuş gibi görünüyor.

Şaşkınlığıma kıkırdıyor ve uzanarak kıkının yanaklarını benim için açıyor ve sıkı

küçük yüzük onların arasına gömüldü. "Ben de burada hassasım."

Gözlerim açılıyor. Büyülenmiş bir halde, acelemden pantolonumun kalçalarımdaya olduğunu unutarak neredeyse tökezleyerek ilerliyorum. Düşmeden önce kendimi yakalıyorum, ona doğru sendeliyorum ve ellerimi kalçalarına koyuyorum. Kalçalarının arasına uzanıp amının ne kadar ıslak olduğunu test ediyorum. Amcığı uyarılmayla kayganlaştığında seksten çok daha fazla zevk aldığını öğrendim. Parmaklarımı içine daldırıyorum, refleks olarak etrafımda sıkılaşmasını seviyorum, boğazından bir inilti kaçıyor. "Benim için çoktan ıslanmışsın, Aidy."

"Sana dokunmayı seviyorum," diye fısıldıyor. "Bu çok mu yanlış?" "Hiç de yanlış değil." Onun tatlı, kaygan amcığını parmaklıyorum.

Vücudu ıslak sesler çıkarıyor ve Aidy ihtiyaçla miyavlıyor. Bunu bütün gün yapabileceğimi fark ettim. Onun sıcak, kaygan hissinin tadını çıkarırken ve ben onu tatmin ederken çıkardığı sesleri dinlerken, bir yandan da sikim zonkluyor ve doluyor. Tatmin edilmemiş zevkimin sınırı artık bir deneme değil, lezzetli bir alay. Eninde sonunda boşalacağım... ama önce eşimin orgazm olması gerekiyor.

İki parmağımı içine sokup amını geriıyorum ve o da pantolonunu indiriyor. "Lütfen, Corvak."

"Şşş. Sessiz olmamız gerekiyor."

"Siktir et hepsini. Sana içimde ihtiyacım var." Ses tonunda bir aciliyet, vücudunda bir gerginlik var. Kalçalarını kaydırarak arka tarafını daha da dışarı itiyor. "Boşaldığımda, senin sikinin etrafında olmasını istiyorum."

"Yaklaştın mı?" Açgözlü amını bir kez daha okşadım. "Bunun dolmasını mı istiyorsun?"

Aidy inliyor.

"Sanırım biliyorsun." Çıkardığı boğuk onay sesine bayılıyorum ve bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Elimini vücudundan çekiyorum - sızlanan protestosuna aldırmadan- ve sikimi elime alıyorum. Uyluklarının arasına itip amının kıvrımlarına sürüyorum. Şaftımı ıslatıyor ve aynı zamanda onu kızdırıyor. Bana karşı kıvranmaya başladığında, sikimin başını

Vücudunun girişine, tekrar geri çekilmeden önce zar zor daldı.

"Corvak," diye yalvarıyor, adım dudaklarında tatlı tatlı.

Sevgili eşim. Ona istediğini veriyorum -ikimizin de ihtiyacı olanı- ve hızlı bir vuruşla içine dalıyorum. Çıkardığı nefes benimkini yankılıyor. Bu duyguya her zaman hayret etmişimdir, aletim vücudunun derinliklerinde, oturmuş ve derinlere nüfuz ediyor, serbest kalana kadar onu dolduruyor ve kokumla onu işaretliyorum. Ellerimi kalçalarına koyuyorum, onu kavriyorum ve sadece ucu içine girene kadar geri çekiliyorum, sonra tekrar derinlere itiyorum. Titriyor, çıkardığı ses çiğ ve açlık dolu. "Canını yakıyor muyum?" Kışının yanaklarını ayırarak soruyorum, böylece mahmuzumu görebiliyorum, o ikinci deliğe doğru bastırıyorum. "Dürmalım mıyım?"

"Daha... sert olmalısın..." diye bağırıyor.

Homurdanıyorum. *Evet*. O çok mükemmel.

Benim.

bu izinle, ben ona çarpıyorum, ve o olduğunda heyecanlı bir ses çıkarıyor, ben devam ediyorum. Arkadaşımın içine piston gibi girip yumuşak amcığınla çakıyorum. Beni sıkıca kavriyor ve onu bu şekilde almak, onu mükemmel açıda tutmamı sağlıyor. Ona doğru sallanıyorum, vücutlarımız senkronize bir şekilde birlikte hareket ediyor, ikimiz arasındaki zevki artırıyor. Küçük inlemeleri yumuşak çığlıklara, sonra daha yüksek seslere dönüşüyor ve ben hala daha fazlasını istiyorum. Onun parçalanmasına ihtiyacım var. O kadar sert orgazm olmasını istiyorum ki Valmir ona sahip olduğumu duysun. Onun benim olduğunu, benim tohumumla, benim çocuğumla, benim khui'mle damgalandığını bilmesini istiyorum. Bir elimi kalçalarından kaldırarak saçlarını avuçluyorum ve yavaşça, nazikçe başını geriye doğru çekiyorum. Aidy'nin nefesi kesiliyor ve amcığı etrafımda sıkılıyor-

-Ve sonra boşalıyor, kanalı etrafımda sıkılıyor ve kasılıyor. Ağzı sözsüz bir çığlıkla açık, sanki o kadar sert orgazm oluyor ki boğazından hiçbir şey kaçamıyor ve ben bir şekilde bunu onun en yüksek sesli çığlıklarından daha çok seviyorum. Ne kadar güzel olduğunu, beni ne kadar sıktığını görünce kontrolümü kaybederek ona vuruyorum.

Bu son beraberliğimiz olamaz. Buna izin vermeyeceğim.

Boğazımın derinliklerinden gelen bir hırıltıyla boşalıyorum, kesemi vücuduna boşaltırken eşimi duvara yaslıyorum. Dökülmeyi bitiremeden çekildiğimde titreyerek pantolonunu indiriyor ve arka tarafını tohumumla boyayarak vahşi bir hayvan gibi her yerini işaretliyorum.

Made

n.

Made

n.

Mayın.

Kabarcıklı zevk geri çekildiğinde, nefes nefese kaldım ve bastırdım

Aidy'yi mağaranın kayalık duvarına yaslayıp orada sabitliyorum. Elim sahiplenici bir şekilde boğazına dolanıyor ve başını geriye yatırıyorum. "Onunla gideceksin," diye fısıldıyorum, "ama hâlâ benimsin. Aldığın her nefes benim, her gülümseme benim. Kokumu bir süreliğine gizleyebilirsin, ama şunu bil ki döndüğümde, plajdaki insanlar senin çiftleştiğini ve benden başka kimsenin sana dokunamayacağını bilsinler diye sana bunu giydireceğim."

Vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Söz mü?"

Bu dişiye seviyorum. Kendi tarzında benim kadar vahşi olmasını seviyorum. "Söz veriyorum."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

DÖRT GÜN SONRA

AIDY

Erzak mağarasının -Valmir'in deyimiyle avcı mağarasının-girişinden dışarı bakıyorum ve eşimden bir işaret bekliyorum. Karları izliyorum, boynuzsuz, uzun, karanlık bir kafa arıyorum ama tek gördüğüm, taze kar yağmaya başladıkça ve paniğim artmaya başladıkça daha fazla beyaz.

Benim için geri gelecek. Geleceğini biliyorum.

Bunlar hayatımın en uzun dört günü oldu. Corvak'tan uzaklaşmak, onun giderek daha da kötüleşen kar insanlarıyla birlikte geride kaldığını bilmek inanılmaz derecede zordu. Kendi isteğiyle uçurumdan su dolu bir havuza atlayacağını bilmek ve onun en güçlü yüzücü olmadığını bilmek. Ya sahte ölümüne inanmazlarsa? Ya aşağı inerken kayalara çarparsa? Ya çok derine dalar ve yüzeye geri çıkamazsa? Ya neyin peşinde olduğunu öğrenirlerse ve öfkelerini ondan çıkarırlarsa?

Ya olursa, ya olursa, ya olursa? Araya giren düşüncelere karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve Valmir'e dönüyorum. "Sence bugün burada olacak mı?"

"Bir tür kahine benziyor muyum?" Mağaradaki ateşin yanında oturmuş, botunu kemik atellerle güçlendiriyor. Bileği iyi iyileşiyordu ama bu mağaraya varmak için üç gün süren yavaş yolculuktan sonra ağırları artıyor ve zayıflıyor ve sahile yakın bir yerde değiliz.

"Sadece soruyorum. Sohbet ediyorum. Arkadaşça davranıyorum.

Bir ara sen de denemelisin."

Beni görmezden geliyor ve göğsünü ovmak için duraklıyor, kuyruğu sıkıntıyla titriyor.

Girişe dönüp yağan karı izliyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldığımda, dört sabah önce kendimize sürdüğümüz kıvrık yapraklı bitkinin göz yaşartıcı kokusunu hâlâ alabiliyorum. Corvak'ın takipçilerini uzaklaştırmasını beklemiştik ve son kaçak ufukta kaybolana kadar çantalarımızı alıp oradan ayrılmamıştık.

Bu mağaraya ulaşmak üç gün sürdü, güvenli bir yere varmak da üç gün. Valmir ve ben elimizden geldiğince hızlı ilerledik ama kar derin, benim bacaklarım kısa ve onun bileği de tüm bu süre boyunca onu rahatsız etti. İlk günün sonunda bir uçurumun dibinde saklandık, battaniyelere sarıldık çünkü uyuyacak bir barınak yoktu. Uyuyabildiğimden değil.

-Tüm bu süre boyunca diken üstündeydim, bir korna sesi duymayı ya da karanlıktan bizi izleyen yuvarlak, parlayan gözler görmeyi bekliyordum.

Yine de kar insanları peşimizden hiç gelmedi. Corvak'tan başka kimseyle gerçekten ilgilenmiyorlar. Her şeyin plana uygun gitmesi beni mutlu etmeli. Bunun yerine ağlamak istiyorum çünkü Corvak'ı geride bıraktım ve ondan haber almayalı günler oldu. Elimde kalan tek şey o. Geri dönmezse ne yapacağımı bilmiyorum.

Üçüncü gün mağaraya ulaştığımızda rahatlamam gerekirdi. Bunun yerine, tüm zamanımı girişte bekleyerek, Corvak'ı ya da kar insanlarını, iyi ya da kötü bir şey olduğuna dair bir işareti izleyerek geçirdim.

Buraya geldiğimizden beri beklemek korkunçtu. Zar zor yemek yedim. Böyle bir zamanda kim kuru et yiyebilir ki? Ve elimizdeki tek yiyecek de bu; birkaç solmuş kök ve bir sürü kurutulmuş balık. Corvak geldiğinde yiyeceğim, diyorum kendime. "Eğer bugün gelmezse, onu aramaya çıkmalı mıyız? Ya yaralıysa? Ya o da senin gibi düşerken bileğini incitmişse?"

Valmir yine derin bir iç çekiyor, çünkü tüm endişelerimi zaten bir düzine kez duymuştu. "Keşif yapmanın bir anlamı yok. Burayı biliyor. Tüm vadiyi rahatlıkla görebiliriz. Eğer buralardaysa, yaralı olsun ya da olmasın buraya gelecektir."

"Ama ya-"

"Ya hiçbir şey olmazsa. Plana sadık kalacağız." Bana karşı sabrını kaybetti.

"Ne kadar süre için?" diye sordum. "Rakamlara ihtiyacım var. Hangi noktada planımızda bir şeylerin ters gittiğini anlayacağız ve peşinden gideceğiz?" Çünkü ben artık gitmeye hazırım. Karda iki günlük bir yürüyüşle mağaraya dönme düşüncesi beni Corvak'ın yaralanması ve bana ulaşamaması düşüncesi kadar korkutmuyor. Geri dönebiliriz, diye düşünüyorum, girişin yakınında adımlarken. Başka bir zaman ölmüş gibi yap. Tekrar deneyebiliriz-

Mağaranın dışında kar çitirtisi var.

Gözlerim açılıyor ve Valmir'e bakıyorum. Doğru mu duydum? Kedi uzaylı bir mızrak kapmış, kendini mağara zemininden çekmeye çalışıyor. Bir silaha uzanması, bunun Corvak olmayabileceğini fark etmemi sağlıyor. Otların altındaki kokumuzu fark eden ve bizi bunca yol takip eden kar-insanlarından biri olabilir-

Kürk pelerininin yüksek yakasına kadar çekilmiş kabarık şapkalı, uzun boylu insansı bir figür belirir. Eldivenli bir el sallıyor ve mağaraya doğru adım atıyor.

Valmir hemen titremeye başlar, göğsündeki şarkı ısrarcı, ağır ve öfkelidir.

"Corvak?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Valmir neden birdenbire ona yankılanmaya başladı?

Kukuleta çıkarılır ve keskin, yüksek elmacık kemikleri, parlak khui mavisi gözleri ve araştıran bakışları olan bir insan kadının üzerindeki uzun, siyah saçlar ortaya çıkar. Önce Valmir'i gördü ve dudaklarında bir hırıltı oluştu. "Hangi cehennemdeydin, kedicik?"

"Sana da selamlar April," diyor sıkılmış bir ses tonuyla. "İçeri gel."

İnsan kadın beni fark ediyor ve anında kaskatı kesiliyorum. Yine de suçlama yerine, geniş, rahatlamış bir gülümseme rüzgarla çatlamış yüzünü kırıştırıyor. Bu kadın uzun boylu ve benden daha güçlü yapılı. Karı silkeleyerek ve kat kat kürkleri indirerek mağaraya adım atıyor. "Duluth'ta yanlış yola mı saptım? Merhaba yabancı! Sen kayıp insanlardan biri olmalısın."

Neşeli ses tonu ve beni selamlama rahatlığı beni biraz şaşırttı. "Sen... benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Bu gezegende etrafta pek fazla yabancı olmadığını düşününce, tahmin ettim. Yine de varsaymak hakkında ne derler bilirsin." Ağır kürk pelerinin omuzlarından çekip çıkarıyor ve altından daha fazla deri çıkıyor, hepsi tereyağı yumuşaklığında ve iyi bir şekilde bir araya getirilmiş gibi görünüyor. Birkaç düğüm ve kordonla bir araya getirilmiş kaba derilerden oluşan tuniğimden birden utandım. "Ve sen, orospu çocuğu. İki hafta boyunca böyle ortadan kaybolmak hiç hoş değil. Hem de hiç hoş değil."

Valmir'e dönüyorum, her zaman yaptığı gibi sümüklü bir yorum yapmasını bekliyorum. Onun yerine, sanki oradaki şarkı yoğunluğuyla ona acı veriyormuş gibi göğsünü ovuşturuyor. "Bir engelle karşılaştım."

"Ee, aldın mı?" diye soruyor eldivenlerini çekiştirerek. İfadesi olabildiğince rahat, ama sözlerinde bir aciliyet seziyorum... ya da belki de sadece khui'sinin öfkeli şarkısı bu düşünceyi etkiliyor.

Kafam tamamen karışmış bir halde ikisinin arasına bakıyorum. "Neyi?"

Kadın burnunu çekiyor. "İntizar kokusu mu alıyorum?"

"Evet, kendimizi bununla ovmak zorunda kaldık ve kokusu hala devam ediyor." Valmir bu bilgiyi gönüllü olarak veriyor. "Hiç sorma."

Bana bakıyor, bakışları parlak ve meraklı. "Kendimi tanıtmadım mı? Merhaba, ben April. Ben ve diğer birkaç arkadaş Valmir'i arıyorduk, çünkü bir süredir kayıptı. İyi misin dostum?" Eğiliyor ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak Valmir'e sesleniyor. "Kayboldun mu?"

Bakışlarıyla onu yutarken bile kaşlarını çatıyor. "Umurunda olduğundan değil ama yaralandım."

April başını öne eğiyor. "Ah, bir yarası mı var?"

Öfkeyle ayak bileğini işaret ediyor.

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı büzüyorum. Bunca zamandır Valmir sıradan alaycılığıyla beni deli ediyordu ve bu kadın gelip hemen onun taşaklarını patlatmaya başladı. Onu bu yüzden seviyorum.

Bakışları onun üzerinde geziniyor ve sonra doğrulurken bana geri dönüyor. "Sanırım onu geri getirdiğin için sana teşekkür etmeliyim."

"Ben yürüdüm! *Onu* bir yere getiren bendim!" Valmir karşılık verir.

"Evet, evet, harikasın." Eliyle bir konuşma hareketi yapıyor ve gözlerini deviriyor. "Hepimiz çok etkilendik."

Vahşi bir kedi gibi ona tıslıyor.

İkisinin de çok yüksek sesle tınladığını - Valmir'in deyimıyla yankılandığını - görmezden gelemem. Benim khi'i de bir zamanlar, Corvak'la birbirimizi ilk tanımaya başladığımız zamanlarda bu kadar gürültülüydü. Ancak düzenli olarak seks yapmaya başladıktan sonra sakinleşti ve Valmir'in bize ne söylediğini hatırlıyorum. Eşinin kim olacağına khi karar vermiş.

üreyebilir. "Sorabilir miyim?" İkisini işaret ederek başlıyorum. "Siz çocuklar... bilirsiniz..."

"Yankılanıyor mu?" April sinirlenmiş görünüyor. "Şu anda bunu kabul etmiyoruz."

Valmir onun cevabına sinirlenmiş görünüyor. "Ona layık olmadan önce bana yaptırdığı görevler hakkında her şeyi anlatsın sana."

April neşeyle, "Bunu bir yapılacaklar listesi olarak düşünmeyi seviyorum," diyor.

"Yani siz henüz..." "Ne?"

"Becerildin mi?" Açıkça soruyorum. "Bebek mi yaptın? Rezonans böyle bir şey değil mi?"

April ilk kez biraz telaşlı görünüyor. Nemli saçlarıyla oynuyor. "Dediğim gibi, şu anda bazı şeyleri kabul etmiyoruz."

Şaşırdım. En yüksek sesle mırıldandığımda Corvak'ı zıplatmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Sürekli ona dokunmak istiyordum. Düşüncelerim ele geçirilmiş bir kadın gibiydi - ele geçirilmiş çok azgın bir kadın. April ve Valmir'in kendilerini bu kadar iyi kontrol ediyor olmaları beni şaşırtıyor. Bir şeyi kabul etmemek onun nasıl işlediğini değiştirmez. Bu bana inatçı ve aptalca geliyor. Ama belki de Valmir'le başa çıkmanın en iyi yolu budur. Kim bilir.

April arkasından mağaranın dışını işaret ediyor. "Yani... gitmeli miyiz? Diğerleri çok geride değil. Bir sonraki kanyonu arıyorlar ve onlara burayı kontrol edeceğimi söyledim." Bana döndü. "Bu arada bizimle gelebilirsin. Sahilde dost bir yüz görmekten her zaman mutlu oluruz."

Gitmek mi? Yani... hemen şimdi mi? Bana dikkatini vermeyen Valmir'e panikle bakıyorum. Tamamen, onu görmezden gelmek için elinden geleni yapan April'a odaklanmış durumda. "Oh, gidemeyiz. Corvak'ı bekliyoruz."

"Corvak kim?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Benim dostum." Kelimeleri gururla söyleyerek doğruluyorum. "Ve ben Aidy. Bundan daha fazlasını hatırlamıyorum, sadece adımın Aidy olduğunu."

İtirafıma şaşırmış gibi görünmüyor. "Evet, bazılarımız klon olayıyla ilgili pek fazla anıya sahip olamadı. Önemli bir şey değil. Üstesinden gelirsin."

"Klon şeyi mi?" Yankıladım. "Ne klon şeyi?"

April Valmir'e bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Buraya birlikte düştüğümüz şu küçük bileziği hatırlıyor musun?"

Bir an düşünmem gerek. Şimdi hatırladığım kadarıyla kolumda küçük bir bileklik vardı. "Takip cihazını mı kastediyorsun?"

"İzleyici mi? Ne takipçisi?"

Şimdi kafası karışan benim. Bir elimi alnıma bastırıp başlayan baş ağrımı ovuyorum. "Belki de oturmalısın, böylece sana kendi açımdan anlatabilirim." İsteksiz görüldüğünde ekliyorum, "Ve Valmir'in botunu bitirmesi gerekiyor yoksa bacağını daha kötü incitecek."

Bu onun dikkatini çekiyor. Mağaranın derinliklerine doğru ilerliyor, ateşin yanına gelip oturuyor ve bacaklarını altına sıkıştırıyor. Valmir'e bakmıyor ve ikisinin de birbirlerini görmezden gelmek için çok çaba sarf ettiklerini fark ediyorum. Yine de her şeyin yolunda olmadığına dair işaretler var. April'ın gözleri aşırı parlak, khui şarkısı uyumsuz, öfkeli ve gürültülü. Onun diğer tarafında, Valmir'in büyük elleri titriyor, derisine bir kemik ateli dikmeye çalışıyor. Birden Corvak'la aramızdaki çekimle savaşmadığımız için memnun oldum. Buraya geldiğimizden beri aynı fikirde olmamız hoşuma gidiyor.

Ve eğer April o dönmeden önce beni bu mağaradan çıkarabileceğini düşünüyorsa, kalmam için dişe diş mücadele edeceğim. Boğazımı temizliyorum ve hikayemi anlatmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum... ve en çok zaman alacak yolu. "Sanırım her şey buraya geldiğimiz gün başladı..."

Hikâyeyi bitirdiğimde April'in gözleri kocaman açılmıştı ve Valmir bana şüpheyile bakıyordu. "İkiniz gerçekten de neler olup bittiğine dair berbat bir fikre sahiptiniz, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Elimizdeki sınırlı bilgiyle yapabileceğimizin en iyisini yaptık. Bence Corvak'ın verdiği tüm kararlar doğrudur. Etrafımızın düşmanlarla çevrili olduğunu düşündüğümüz zamanlarda bile bizi hayatta ve güvende tuttu. Hiçbir şeyden pişman değilim."

"Ama sana bir klon olduğunu söylemedi," diye belirtiyor April. "Bunun bilmen gereken bir bilgi olduğunu düşünüyorum."

"Klon olduğumu bilmiyordu," diyorum, kendimi savunarak. yok dostum. "Yoksa bana söylerdi. Değil mi Valmir?"

Valmir aniden çok meşgul görünüyor, tüm dikkati botu için yaptığı karmaşık atel ağında. "Ortalıkta uçuşan çok fazla bilgi var. Eminim bazı şeyler bu karmaşanın içinde kaybolup gidiyordur."

İmkansız. Bana söylerdi. Bir klon olduğum gerçeği -buradaki her insanın bir klon olduğu- büyük bir mesele. Anılarımın olmayışını dehşet değil, rahatlama gibi hissettiren bir şekilde açıklıyor. Haftalardır bir tür travmatik beyin hasarı geçirdiğimi ve bu yüzden Aidy olduğum, korku filmi tutkunu olduğum ve böceklerden nefret ettiğim gerçeğinden başka bir şey hatırlayamadığımı düşünüyordum. Özellikle banyo giderlerime sürekli gelen akreplerden nefret ediyorum ve ayaklarımı asla çıplak tutmuyorum. Neden bu kadar aklımda kaldığını bilmiyorum ama buna değer veriyorum. Kimliğim için sahip olduğum tek şey bu - film referansları ve parmak arası terliklere olan yakınlığım. "Bilmiyordu. Yanlış anlamış olmalı."

"Sen öyle diyorsan." Valmir omuz silkiyor. Botunu şiş ayak bileğinin üzerinden yavaşça geçiriyor ve yüzünde acı okunurken bağlamak için zahmetli bir sürece başlıyor.

Onu çalışırken izliyorum, midem düğüm düğüm. Eğer botunu giyerse, April'la birlikte mi gidecek? April'a tepki veriyor ve şıfacıyı görmek istiyor. Sadece bana eşlik etmek için benimle kalmasına imkn yok... ama hiçbir yere gitmiyorum. Corvak'ı tekrar görene kadar olmaz. O l numarası yaptıktan sonra kar insanlarının mağarayı terk etmesinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Ya haftalarca beklerlerse?

"Döndüğünde ona sorarız," diyorum, sanki bu her şeyin cevabımış gibi. "Ki bu da umarım her an olabilir."

April bir an için şaşkın görünüyor. Mağaranın girişine bakar. "Burada kalamam. Diğerleri beni arıyor olacak. Nadine, Thrand ve U'dron'la birlikte dışarıdayım. Nerede olduğumu bilmeleri gerek."

Sonra dikkatle Valmir'e bakıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Valmir ikimizin arasına bakıyor, sonra başını sallıyor. "Seninle gelmeyi ne kadar istesem de April, gelemem. Corvak'a o dönene kadar eşine göz kulak olacağıma dair söz verdim." zr dileyen gülümsemesi vahşileşiyor. "Yine de geri dönüp benimle ilgilenemeyeceğini söyleyen bir şey yok."

"Ugh." Yüzünü ona çevirir ve ayağa kalkar. "Gurur verici bir teklif, ama hayır teşekkürler. Diğerlerine seni bulduğumu söyleyeceğim ve onları bu tarafa getireceğim." Sargılarını almak için hareket etti ve sonra dönüp bana baktı. "Sorun olur mu? Yoksa yalnız mı beklemeyi tercih edersin?"

Koltuğumda kaydım, aniden gerildim. Yalnız beklemeyi mi tercih ederdim? Hayır. Konuşacak birilerinin olması dşncesi aynı anda hem heyecan verici hem de ürkütücü. Garip bir şekilde utangaç hissediyorum. Ya benden hoşlanmazlarsa? "Burası sizinkilerin mağarası, değil mi? Hayır diyemem."

"İhtiyacı olan herkes için," diye düzeltiyor. Yüz ifadesi biraz daha dostça, daha anlayışlı bir hal alıyor. "Bulduğunuz gibi bıraktığınız sürece, avcı mağaralarından herhangi birine girebilirsiniz. Eminim

diğerleri de benimle aynı fikirde olacaktır. Eğer biriyle tanışmaya hazır değilseniz, bunu söylemeniz yeterli."

Nezaketinden dolayı minnettarlık duyuyorum. Beni bir şeye zorlamaya çalışmıyor. Sadece birkaç hareketli parça arasında sıkışmış durumda. "Tekrar gelerseniz çok sevinirim, eminim ikimiz de seviniriz. Misafir her zaman hoş karşılanır."

Ve bunda ciddiylim. Bu fikirle kafamda oynadıkça, daha fazla insanla konuşma, aynı durumda olan başkalarıyla konuşma fikri daha çok hoşuma gidiyor. Hayatta kalmak için neler yaptıklarını duymak. Tüm detayları bilmek istiyorum.

April başını sallayıp Valmir'e son bir kez baktıktan sonra sargılarını omuzlarına atıp düzeltiyor. Bunu yaparken mağaranın girişine bakıp duraksıyor. "Görünüşe göre çok uzağa gitmeme gerek kalmayacak. Biri geliyor."

Ayağa fırlıyorum ve April'ı kenara itmeme için kendimi zor tutuyorum. Onun yerine yanına sıkışıyorum ve karlara doğru umutla bakıyorum. Gün kapalı ve hafif bir kar yağıyor, bu da her şeyin gri ve kasvetli olduğu ve görüşün harika olmadığı anlamına geliyor. Yine de ufukta büyük bir insansı figür var, bulunduğumuz yere doğru istikrarlı bir şekilde ilerliyor. Kim olduğunu anlamak için çok uzaktalar...

Khui'm şarkısına başlıyor, nazik ve misafirperver.

Mutlu bir çığlıkla mağaradan fırladım ve eşimi selamlamak için dışarı koştum.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

CORVAK

AIDY'yi canlı ve iyi görmek hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Kemiklerimde hissettiğim yorgunluk bir anlığına hafifliyor ve sendeleyerek ona doğru gidiyorum. Kendini kollarıma atıp beni sardığında, günlerdir ilk kez kendimi mutlu hissediyorum. Kokusu sıcak ve davetkâr, yanımdan ayrılmadan önce kendini ovaladığı bitkilerden bir parça taşıyor. Onu yakınımda tutuyorum, sadece anın tadını çıkarıyorum.

Uğruna savaştığım şey bu. Bu her şeye değer.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor gülerek. Sesinde sanki endişesini gizlemeye çalışıyormuş gibi bir gözyaşı var. "Acele etmedin."

"Kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak istedim," diyorum.

Gerçek çok daha fazlası gibi görünüyor. Ona son birkaç günden ve bunların ne kadar korkunç olduğundan bahsedeyim mi? Yüzlerce kar insanını benimle birlikte dağlara, yüzme deliğimizin üzerinde beliren uçuruma nasıl götürdüğümü? Ona üzüntü çığlıklarını mı anlatayım?

Onlara gittiğimi işaret ettiğimde ne yaptılar? Cennete geri dönme zamanımın geldiğini mi? En yakınlarımın üzerimdeki "tören pelerinine" nasıl sarıldıklarını ve defalarca "hayır" işareti yaptıklarını?

Kendimi bir canavar, çocuklarına ihanet eden korkunç bir baba gibi hissettim.

Yorgunluktan titreyen Aidy'nin yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve yüz hatlarını inceliyorum. İyi görünüyor dostum. Gözlerinin altında yorgun halkalar var ama bitmek bilmeyen yemek pişirmelerinden dolayı kollarını ve ellerini kaplayan, her zaman var olan çizikler ve yanıklar yok olmuş. Artık ince ve yıpranmış görünmüyor, bir çerçevenin üzerine çok sıkı gerilmiş bir post gibi. Bana gülümserken parlıyor.

Ona hiçbir şey anlatmamaya karar verdim.

Pelerininin ağırlığını kaldırırken, perde görevi görmesi için içine işlediğimiz uzun kemiklerle onu uzatırken duyduğum korkudan değil. Uçurumun kenarında durmuş ve dehşet içinde aşağıdaki su birikintisine bakmıştım. O anda tepemde şimşekler çaktı, fırtına nihayet gelişini işaret ediyordu ve daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum. Korkumu yuttum ve havuza adım attım.

Bu, mağaranın içindeki havuzun kenarında çalıştığımız bir hareketti - pelerini başımın üzerinde tutuyor ve sonra mükemmel bir anda bırakıyordum, böylece sanki ince havada kayboluyormuşum gibi görünecekti. Aidy buna sihir numarası diyordu. El çabukluğu gibi, ama daha büyük. Çıkıntıdan indim ve eğitimde yaptığımız gibi pelerinin düşmesine izin verdim. Havada süzülürken kar insanların çığlıkları ve ardından gelen dehşet dolu yuhalamalar bana en azından bu konuda başarılı olduğumu söylüyordu.

Sonra su bana çarptı ve yüzeyin altına girdim. O kadar uzun süre ve o kadar derine batmıştım ki bir daha asla yüzeye çıkamayacakmışım gibi görünüyordu.

O anda hissettiğim dehşeti Aidy'ye nasıl anlatabilirdim? Onun yanına asla dönemeyeceğimden korktuğumu mu? Ben

havuzda öleceğimi ve kimsenin bana ne olduğunu bilmeyeceğini mi? Onu terk ettiğim için çocuğumuzu yalnız mı doğuracaktı?

Ama sonunda kafam yüzeye çıktı ve bir rahatlama hıçkırığına karşı koydum.

Kendimi sessiz kalmaya, sakın olmaya zorladım çünkü kar insanların yukarıda hareket ettiklerini, o garip korna sesleriyle beni çağırdıklarını duyabiliyordum. Sulardan çıktım ve kendimi ezilmiş yaprakların kokusuyla kapladım, takip edebilecekleri Yüce Kişi'nin kalıntılarını gömdüm.

Mağarada iki gün daha oyalandılar ve o süre boyunca sessiz kalmak için her şeyimi verdim. Ses çıkarmadan hareket etmek, hatta sessizce işlemek bile. Gürültü yapıp varlığımı fark etmelerinden korktuğum için uyumadım. Girişten uzak durdum, orta bölmede saklandım ve dinledim, gitmelerini bekledim.

İşe yarayacağını düşünmemiştim. Daha zeki olacaklarını ve bu gülünç hileyi anlayacaklarını düşünmüştüm. Ama Aidy'nin daha önce de söylediği gibi, çocuk gibi düşünüyorlar.

Ve tıpkı koruyucusu olmayan çocuklar gibi onlar da sonunda uzaklaşmışlardı.

Ön mağaraya girmeye cesaret edip girişe doğru ilerlemem tam dört gün sürüyor. Kokuları burnuma geliyor ama patıkaya doğru baktığımda onları beklerken göremiyorum. Sadece kirli kürk tutamları ve geride bıraktıkları metlak dışkıları varlıklarını işaret ediyor. Mağaradan ilk birkaç temkinli adımımı atmadan önce karanlık çökene kadar bekliyorum, pusuya düşüp her şeye yeniden başlamak zorunda kalacağımdan endişeleniyorum.

Her şey sessiz, vadi haftalardır ilk kez sessiz.

Koşuyorum. Bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşuyor, dostumla buluşacağım yere doğru ilerliyorum. Rüyalarım kâbuslarla doluydu; Aidy ve Valmir kaçamadı. Kar insanların onları kaçarken bulduğu ve parçalara ayırdığı. Karda kaybolduklarını ve donarak öldüklerini. Bir düzine korkunç senaryo

daha da hızlı koşmamı sağladı. Bacaklarım pes etmek üzereydi ve ciğerlerim yanıyordu ama yine de koştum.

Ve şimdi burada kollarımda ve yabancıların kokusu yakınımda ve umursamadığımı fark ediyorum, çünkü Aidy burada ve güzel ve gülüyor ve onu yakınımda tutarken büyük bir sevinç hissediyorum.

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Nasıl geçti?" diye soruyor bana, nefesi kesilmiş bir halde. Bakışları geniş, detaylara aç.

Eğilip alınına bir öpücük konduruyorum. "Her şey planladığımız gibi gitti."

"O zaman özgür müyüz?"

"Özgür", kabul ediyorum. Bu kelime inanılmaz hissettiriyor. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi. İstediğimi yapmakta özgürüm, zamanımı eşimle geçirmekte özgürüm, başka kimseyle değil. Yönlendirilecek bir ordu yok, zorlanacak bir oyun yok. Zincirlerimden kurtuldum.

Bu muhteşem bir duygu.

Aidy geri çekiliyor ve bana bakıyor, ifadesi belirsiz. "Mağarada bir yabancı var, haberin olsun."

Kaskatı kesildim. "Başka bir metlak değil mi?"

Dudakları bir parça eğlenceyle seğiriyor. "Hayır, bu bir kadın. Bir insan kadın. Valmir'i aramaya gittiğini ve yanında iki kişi daha olduğunu söylüyor. Benim kim olduğumu biliyordu."

Hiçbir şey söylemiyorum. Eğer bir oyun yoksa, Aidy'yi alıp götürdüğüm gerçeği hakkında ne düşünecekler? Onu onlardan çaldığımı mı düşünecekler? Valmir bir gladyatördü. Dişilerin değerli olduğunu ve genellikle bizden ayrı tutulduğunu biliyor.

Beni rahatlatmak istercesine kolumu sıkıyor. "Eğer onlarla gitmek istemiyorsan, gitmeyiz. Kendini en rahat hissettiğin yere seninle geleceğim. Biz bir takımız. Her zaman da öyleydik."

"Bizi ayırmaya çalışacaklar mı?" O başını sallayınca ben de aynı derecede önemli ikinci bir soru soruyorum. "Bir şifacıları olduğu doğru mu?"

"Öyle. April -kadın olan bu- Valmir'e burada yaralandığı için takılıyordu." Komik bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Görünüşe göre rezonansa giriyorlar ve bundan pek hoşnut değiller."

Yine de korkularım diniyor. Eğer bir şifacı varsa ve bizi ayırmayacaklarsa, bu insanlarla birlikte olmak istiyoruz. Aidy onlarla daha güvende ve ben... yorgunum. Tek başıma savaştıktan, her anımı hayatta kalmaya çalışarak geçirmekten yoruldum. Aidy ile yatakta birkaç saat geçirmek ve durumumuzun dağılacığından endişe etmemek istiyorum. "Eğer bizi köye götüreceklerse, gitmeye hazırım."

Aidy rahatlamış bir şekilde bana bakıyor ve bana bir kez daha sarılıyor. "İçimde her şeyin yoluna gireceğine dair bir his var."

Umarım öyledir.

BÖLÜM OTUZ

CORVAK

Başkalarıyla buluşacağımızı bilsem de, onları ilk gördüğüm an için hazırlıksızdım. April Valmir'i aradıklarını söylemişti ve ben de başka bir Praksiyalı ya da belki başka bir insan görmeyi bekliyordum. Valmir kadar yorgun ve yıpranmış görünmelerini bekliyordum.

Vadinin karşısından kolunu kaldırıp bize el sallayan parlak kırmızı, güçlü erkeğe ya da birkaç adım ötesindeki kalın boyunlu ve garip kürk desenli iri yarı erkeğe karşı hazırlıksızım. Zorlu bir rakip gibi görünüyor ve hemen onu hazırlıksız yakalamanın en iyi yolunu hesaplıyorum. Bir bacak hamlesi, belki? Bir kolunun alt tarafına ya da kaburgalarının arasına bir başparmak mı? Yarı Praksiyalı mı yoksa başka bir şey mi?

"Ho," diye sesleniyor parlak kırmızı erkek-bir a'ani. Her tarafı dövmelerle kaplı ve siyah saçları kısacık kesilmiş ama yüz ifadesindeki ukalalık bana onun bir gladyatör olduğunu söylüyor. Bana baktığında, bir bakışta beni ölçüp biçiyor. Bu bakışı tanıyorum ve zayıflık göstermemeye kararlıyım. Onun a'ani olması zaten bana çok şey anlatıyor.

Eski ırklar angarya işler için klonlanır ama eğer bir gladyatörse bu onun kurnaz ve yetenekli olduğu ve dikkat edilmesi gereken biri olduğu anlamına gelir.

Bundan hoşlanmadım. Bu beni hemen geriyor ve içgüdüsel olarak Aidy'ye yaklaşıyorum, onu korumak istiyorum.

"Görünüşe göre birkaç yeni arkadaş bulduk," diye sesleniyor yüzünde kocaman bir sırıtışla. Yanında koyu tenli ve büyüleyici güzellikte kıvrıkcık saçları olan daha küçük bir dişi var. Bir mızrak tutuyor ve sırtında a'ani erkeği gibi iki uzun bitkiye benzer şey bağlı. "Selamlar! Ben Thrand ve bu da sevgili eşim Nadine."

Nadine bize başını sallıyor, bakışları sanki dost olup olmadığınıza karar veriyormuş gibi dikkatli.

"Ve bu da U'dron, ama eşi kampta yavrulara bakıyor." Thrand garip kürk desenli, kalın yapılı erkeği işaret ediyor.

Önce kendimi sonra da Aidy'yi gösteriyorum. "Benim adım Corvak ve bu da eşim Aidy." U'dron'a şüpheyle bakıyorum ve en büyük soruyu aradan çıkarmaya karar veriyorum. "Sen ne tür bir eklentisin? Mesakkah ve başka ne?"

"Ben splice değilim," diyor adam, beynimdeki gömülü çevirmenin algıladığı garip bir dilde konuşarak.

Hakkında hiçbir kayıt olmayan bir rakiple nasıl savaşıılır? Zayıf yönleri nelerdir? Güçlü yanları? Ya Threshianların zehirli dikenleri gibi gizli yetenekleri varsa... ama durun. *Hiç* savaş yok.

Burada turnuvaları yok, gladyatör yok Yarışmalar.

Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

"Hepinizle tanıştığımız için çok mutluyuz," diyor Aidy yanımda. Sesi tatlı ve gülümseme dolu; eşim sağ elini onlara uzatıyor. İnsan dişi onu tutuyor ve birleşmiş ellerini aşağı yukarı hareket ettiriyorlar.

Sonra insan dişi tekrar bana bakıyor. "Sana hiç birine benzediğini söyleyen oldu mu?"

Omuz silkiyorum. "Ben bir splice'ım. Sanırım pek çok kişiye benziyorum."

"Icehome'da çok sayıda ek var. İyi bir şirkettesiniz," diyor Thrand.

"Ve hepsinin Valmir'den daha iyi davranışları var," diye araya giriyor April.

Valmir sadece
homurdanıyor. April'ı
sevdiğime karar
verdim.

Nadine öne çıkıyor, belinden bir kese çıkarıp uzatıyor. Kurutulmuş et kokusu geliyor ve bunu Aidy'ye uzatıyor. "Hepiniz iyi misiniz? Çünkü oldukça sert görünüyorsunuz, alınmayın."

Sözlerine sinirleniyorum. Hayatta kalanlara benziyoruz. Savaşçılara benziyoruz. Aidy beni şaşırtarak gülümsüyor ve sonra ağlamaya başlıyor. Çantayı almak için bir adım öne çıkıyor, kokluyor. "Uzun birkaç hafta oldu."

"Ah tatlım," diyor Nadine ve arkadaşımın omzuna vuruyor. "Sadece hayal edebiliyorum."

Ani bir kucaklaşma yaşıyorlar ve ayrıldıklarında Aidy gülümsüyor. Ben gülümsemiyorum. Eşimi teselli eden ben olmalıydım. Bir yabancıнын onu benden daha fazla teselli ettiği gerçeği içimi kemiriyor. Onun için yeterli değilim ve bunun farkına varmak beni yaralıyor.

Arkadaş edinmek için programlanmadım. Tüm anılarım yarışmalar ve savaş kurallarıyla dolu. Ben rakipler için yaratılmışım. Ama burada oyun yok. Kendime bunu hatırlatmaya devam etmeliyim. Bu insanlar müttefik. Düşman değiller ve ben de onları öyle görmemeliyim.

"Artık herkes bir araya geldiğine göre, lütfen bana ve kırık bileğime odaklanabilir miyiz?" Valmir tersledi. "Köye geri yürüyemeyeceğim. Yanlış iyileşti ve üzerine baskı uygulamaya çalışmak tekrar tekrar bıçaklanmak gibi."

"Seni defalarca bıçaklamak isterdim," diye mırıldanıyor April. April'ı severim.

Az önce toparlanıp mağaradan ayrılmış olsak da tekrar mağaraya geri dönüyoruz. Nadine, U'dron ve Thrand'ı bir tür platform yapmaları için yönlendiriyor, alt kısım için düz çubuklarını kullanıyorlar. April çantaları yeniden yerleştiriyor ve ben de Nadine'in yiyeceklerini atıştırırken dostumla oturmak zorunda kalıyorum. Aç değilim ama yemezsem Aidy'nin duracağını düşünüyorum. Bu yüzden yavaşça kurutulmuş et parçalarını çiğniyorum ve arkadaşımı izliyorum.

"Hoş görünüyorlar," diyor alçak bir sesle. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Güzel," diye kabul ediyorum, ama bu sözcük ağzıma yabancı geliyor. Zafer *güzel*dir. İyi bir yemek *güzel*dir. İnsanlar sadece rekabet eder.

Aidy bana dönüp kaşlarını çatıyor. Beni, onu kandıramayacağımı bilecek kadar iyi tanıyor.

"Bu benim için çok zor," diyorum kısık bir sesle. "Arkadaşlarımla ilgili hiçbir anım yok. Sadece rakipler. Onları rakipten başka bir şey olarak görmek benim için çok zor."

İfadesi sempatikleşiyor ve dizimi şefkatle sıkıyor, yaklaşıp bana doğru bastırıyor. "Bir yolunu buluruz. Sadece... eğer bir konuda gergin ya da üzgün olursan, tepki vermeden önce benimle konuşur musun? Sana kendi bakış açımı anlatabilirim ve karşılaştırma yapabiliriz."

Bu akıllıca görünüyor. Endişelerimi reddetmiyor, sadece önce konuşmak istiyor. Aidy'm çok zeki. "Birlikte olduğumuz için mutluyum."

Gülümsemesi parlıyor. "Bunu başka bir şekilde yapmayacağız. Biz ortağız."

Ona bir parça daha kurutulmuş et veriyorum ve mümkün olan en iyi ortak olmaya yemin ediyorum.

Sürüklenme mekanizması kurulduktan sonra, Thrand Valmir'in ona yaslanmasına izin verirken U'dron onu dışarı taşıyor. Olduğundan daha kötü yaralanmış gibi mi davranıyor yoksa ayak bileği gerçekten o kadar kötü mü emin değilim. Uzun hafifçe şişmiş durumda ama April dikkatini verdiğinde bundan daha fazla etkilendiğini de fark ediyorum. Yüzünü buruşturuyor ve inliyor.

ayaklarıyla platforma indiriliyor -Aidy bana bunun bir "kızak" olduğunu söylüyor- ve sonra U'dron koşum takımını kapıp onu çekiyor. Valmir yanlara tutunuyor ve kendisini dikkatle görmezden gelen April'a bakıyor. Yankılanmalarının sesi tüm konuşmalardan daha yüksek ve grubun havasını garipleştiriyor.

Hava kararana kadar yürüyoruz ve sonra bir çadır kuruluyor. Yakınlarda mağara yok, bu yüzden dişiler rüzgardan korunmak için çadıra doluşuyor, biz erkekler de ısınmak ve etrafı gözlemek için ateşin yanında oturuyoruz.

Hava karardıkça gökyüzü açılıyor ve Kuzey Işıkları'ndan, kar insanların deyimiyle "gökyüzü suları"ndan eser kalmadığını görmek beni rahatlatıyor. Umarım gökyüzü sularını yanımda götürdüğümü düşünürler ve bu da hikâyemizi pekiştirir.

U'dron ateşin üzerindeki ısıtıcı keseye bir avuç ot serpip çay yapıyor. Valmir çadıra bakıyor, sanki April'ın ortaya çıkıp ona doğru atılmasını umuyormuş gibi. Thrand bana bakıyor.

"Kaç turnuva var?" diye soruyor a'ani.

Ona ne kadar bilgi vereceğimi merak ediyorum, sonra gerçeğin en kolay olduğunu karar veriyorum. "Hiç."

Kara kaşları havaya kalktı. "Hiç mi?"

"Ben yeni bir splice'ım. Hafızamda henüz kurallar ve dövüş hareketleri dışında hatırlanacak bir şey yok." Doğrulup ona ters ters bakıyorum. "Ve bunda yanlış bir şey yok."

"Ben var demedim." Ellerini havaya kaldırdı. "Eğer Yıkıcı Cruelden kadar ünlü olsaydın, buradaki hayata alışmakta zorlanabilirdin. Burada turnuva yok, zafer yok, hiçbir şey yok. Buradaki herkesin çocukları var ve sakın bir hayat yaşamak istiyorlar."

"Sen bile mi?" Bir a'ani çocuğunun neye benzeyeceğini ya da nasıl davranacağını hayal bile edemiyorum.

"Ben bile."

"Herkesi seveceksin," diyor U'dron. Ses tonu yumuşak ve telaşsız. Muazzam bir tür için, tavırları kolay. I

neden sevildiğini anlayabiliyorum. "Köyde hepimiz iyi geçiniyoruz."

Homurdanıyorum. Bu kadar yabancıyla nasıl "geçineceğimden" emin değilim ama bu benim kararım değil. Aidy orada daha güvende olacak, o yüzden oraya gideceğiz.

Thrand, "Herkesi sevmek zorunda değilsin," diye belirtiyor. "Valmir'den hoşlanmıyorum."

Valmir ateşin karşısından ona bir avuç kar fırlatır.

Kolayca dalga geçilmesiyle eğlenerek homurdanıyorum. Buna aşınayım; gladyatörler bile birbirleriyle şakalaşır. "Valmir'i kimse sevmez."

Praksiyalı kaşlarını çatarak bana bakıyor. Gerçi diğerleri gülümsüyor ve ben de biraz rahatlıyorum. Belki de normal olmak o kadar da zor olmayacak. Belki de her şeye rağmen uyum sağlamayı başaracağım ve Aidy mutlu olacak.

"Ben şahsen neden kaçtığınızı merak ediyorum," diyor Thrand. Öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamış, yüz ifadesinde bir meydan okuma var. "Bilekliğin tam olarak neler olduğunu söylüyordu."

"Takip cihazı olduğunu sanıyordum." Omuz silktim. "Ve hızlı reflekslerin, diğerleri bize saldırmaya vakit bulamadan bizi bu durumdan kurtaracağını düşündüm." Bu kısmi bir gerçek. Aidy'nin kapsülünün kapağının açıldığını gördüğüm an, onun bir ödül olduğunu düşündüm ve onunla kaçıp onu benim yapmaya kararlıyım. Bunu şansa bırakmak isteyen hiçbir yanımda yoktu.

Thrand bunu düşünerek homurdanır. "Ben de aynısını yapmış olabilirim. Ama khui? Bunu nasıl anladın?"

"Bizi izledi," diyor Valmir kuru bir ifadeyle. "Bizi takip etti ve kadınlar için khuis aldığımızda grubumuzdan öğrendi."

"Ve sen onu hiç görmedin mi?" Thrand kedi-uzaylıya kaşlarını kaldırır. "Övündüğün Praksiyen duyuları için çok fazla."

Bir avuç dolusu kar daha Thrand'a doğru yöneliyor. "Dikkatim dağılmıştı, aptal."

"Şüpheli," diyorum, çünkü Valmir'i iğnelemek eğlenceli. Günlerdir beni rahatsız ediyor ve bir başkasının ona sorun çıkardığını duymak güzel. Kar da üzerime yağıyor ama aldırmiyorum. Yavaş yavaş rahatlıyorum. "Bana bu sahilde yaşamaktan bahset. Ne beklemeliyim? Yarışmalar yoksa bir savaşçı olarak kendimi nasıl kanıtlayabilirim?"

Thrand ayağa kalkıyor ve kemik bir fincana biraz çay dolduruyor, üstündeki yaprakları parmağıyla sıyrıp ateşe atıyor. "Onları kaçırmayacaksın. Böyle bir şey yapmak için çok az zaman var. Dövüşçü olduğum zamanları hatırlıyorum, maçlar arasında haftalarca beklerdim, kısa bir zafer anı için tekrar tekrar antrenman ve pratik yapmaktan başka bir şey yapmazdım. Çok monotondur ve o an her seferinde çok erken bitiyordu."

"Ve şimdi de kürklerin arasında eşine sahip çıktığın o çok kısa zafer anın geliyor, ha? Hızından şikayet etti mi?" Valmir yumruk atıyor.

U'dron sert bir sesle, "Dostlar hakkında şaka yapmak yok," diyor. "Bu yasak."

Thrand, U'dron'un uyarısını dikkate almayarak, "Almadı," diye karşılık verir. "Ve en azından ona dokunabiliyorum. April'la işler nasıl gidiyor dostum? Yüzüne başka yemek fırlattı mı?"

Valmir sadece kaşlarını çatıyor. U'dron boğazını temizleyerek gerginliği bozar.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Thrand bana geri döndü. "Sahilde yaşamakla ilgili bir şey var; asla sıkıcı bulmayacaksın. Her zaman yapılacak avlar ve avlar için yapılacak malzemeler vardır. Balıkçılık da var ama kardeşim Vordis'in bu konuda benden çok daha fazla sabrı var. İyileştirilecek deriler, tütsülenecek etler, dikilecek giysiler, oyulacak tabaklar..."

"Vurulacak davullar ve söylenecek şarkılar," diye ekliyor U'dron küçük bir gülümsemeyle. "Ve bir de kitler var."

Thrand kıkırdıyor, çayını içerken yüzünde sevecen bir ifade beliriyor. "Kitler asla ama asla sıkıcı değildir."

"Çocuğunuz mu?" Birden meraklandım. Daha önce hiç genç bir yaratığın etrafında bulunmamıştım. Laboratuvara dair anılarım kısa, bulanık ve sadece yetişkin insanları içeriyor. "Neye benziyorlar?"

Valmir kollarını göğsünde kavuşturarak sinirli bir ses çıkarıyor. "İşte şimdi yaptın."

Ama Thrand ve U'dron'un ortak bir ifadesi var. "Baba olmak dünyadaki en büyük deneyim," diye başlıyor Thrand. "Hiçbir şeyin rezonanstan daha iyi olamayacağını düşünürsünüz ve sonra çocuğunuz doğar ve kollarınıza verilir." Ellerini uzatıyor, çay bardağıyla hokkabazlık yapıyor ve bir şeyi kucağına alıyormuş gibi davranıyor. "O evrendeki en küçük, en kırılgan varlıktır ve size baktığında her şey değişir."

"Bütün gece kitleri hakkında konuşabilirler," diye yakınıyor Valmir, gözlerini ateşten ayırmadan. "Onlara çocuk bezlerini ya da seks yapmaya çalışırken kitlerin araya girmesini sorun. Çocuğunuz doğduktan sonra mahremiyetin nasıl olduğunu sorun. S'bren'in kızı ona bakmaya çalışırken yüzüne nasıl kustuğunu sorun. Ya da Jethani dış çıkarırken Juth ve Steph'i bütün gece ağlamalarıyla nasıl uyutmadığını."

U'dron, "Tuvaletlerini yaparken en güçlü kokuya sahip en küçük paket," diye düşünüyor. "Ama ağlamalarını, geçirmelerini ya da yaptıkları hiçbir şeyi değiştirmezdin. Bu özel bir şey."

Sanki zihinleri silinmiş gibi konuşuyorlar ve ben bu konuda biraz şüpheliyim. Dışkılayan, çığlık atan bir şey bana pek çekici gelmiyor. Belki de Valmir sadece iğneleyici yorumlar yapıyordur. "Ne kadar büyükler? Aidy taşıdığını söylüyor ama ben boyutlarında herhangi bir değişiklik fark etmedim."

Thrand fincanı tekrar çayın içine atıyor ve ateşten uzak durarak küçük çemberimizin içinden geçip Valmir'e uzatıyor. Praksiyalı başını isteksizce sallayarak teşekkür ediyor. "Sence bir bebek ne kadar büyür?"

"Hiçbir fikrim yok. Ondan nasıl çıktığından tam olarak emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"Aynı şekilde içeri giriyor."

Aynı şekilde... ama benim üreme DNA'm tohumum aracılığıyla onun bedenine geçiyor, değil mi? Yoğun bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Bu çok büyük bir açıklık değil." Kapalı yumruğumu uzatıp ona bakıyorum ve Thrand'ın daha önce yaptığı kucaklama taklidiyle karşılaştırıyorum. "Bundan daha küçük olmalı? Ama böyle bir şey nasıl hayatta kalabilir?"

Thrand gururla, "Benim Deeni'm kocaman bir bebektir," diyor ve ellerini ön kolu kadar, imkansız bir uzunlukta uzatıyor. "Nadine onu doğurduğunda bu kadar büyük olduğuna yemin edebilirim."

"Hayır," dedim açıkça. Dehşete kapıldım. Eşimin içinde bu kadar büyük bir şey nasıl olabilir? "İmkânsız."

"Gerçek," diye ekliyor U'dron.

"Ama nasıl... içinde bu kadar büyük bir yaratık varsa organları nereye gidiyor? Aidy küçük." Ellerimi belime koyup ayakların, kolların nereye gideceğini hayal etmeye çalışıyorum. "Anlamıyorum...?"

Onlar büyük bir keyifle gülüyorlar ve ben de neyin bu kadar komik olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Karlar arasında iki gün daha seyahat ediyoruz. Gökyüzü üzerimize sürekli beyaz tüyler yağdırıyor ama Thrand ve Nadine bu patikaları ezbere biliyor. Onlar grubumuza liderlik ediyor, U'dron ve ben de sırayla Valmir'in kızığını çekiyoruz, erkek acı çekiyor gibi görünürken sadece April onu fark ediyor.

Çok gülünç... ama sanırım işe yarıyor, çünkü onu fark etmeye başladı. O her konuştuğunda gözlerini deviriyor, ama yolculuğumuz devam ettikçe, giderek daha fazla onun yanında yürüyor.

Yolculuğun ikinci gününün akşamında, büyük, iyi stoklanmış bir avcı mağarasında duruyoruz. "Burada kalıp kuruyacağız," diyor Nadine, nemli kürklerini vücudundan sıyrarak. April bir ateş yakmış ve ona yakıt parçaları atıyor; kadınlar da sıcaklığın yanında sargılarını çıkarıyor. "Yarın sabah erkenden sahilde olacağız. Herkesle tanışmaya bayılacaksın."

Gülümsemesi, ona karşılık veren Aidy'ye yöneliyor. Arkadaşım bu insanlarla kolayca arkadaş oldu. Nadine ve April ile sürekli konuşuyor ve korkunç havadan Aidy'nin aynı derecede korkunç kıyafetlerine kadar her konuda gülüp şakalaşıyorlar. Giysilerimiz amacına uygun - bizi sıcak tutuyor - ama Nadine'in giydiği yumuşak, vücuda oturan deriler ve April'in tuniğindeki süslü yaka ve kollarla karşılaştırıldığında, giysilerin işlevsel olmaktan daha fazlası olabileceğini fark etmemi sağlıyor. Bu benim aklıma gelmemiştii. Şu anda bile eşim tozluk ve Nadine'in ona ödünç verdiği bir tunik giyiyor. Aidy'nin bedenine bolca oturuyor ama temiz ve mutlu görünüyor ve ben suçluluk duygusuna kapılıyorum.

Eşim için iyi bir bakıcı değildim. Yaşamak için bir mağara bulmak bir şey, ama hayatta kalmanın bir karın dolusu yiyecek ve uyumak için iyi bir yerden daha fazlası olduğu giderek daha açık hale geliyor. Kıyafetleri düşünmedim. Arkadaşları düşünmedim.

Aidy'min her ikisine de ihtiyacı olduğu çok açık... ve daha fazlasına. Çok daha fazlasına. İnsanlarla dolu bu köy hayatta kalmamız için faydalı olacak ama Aidy'nin bana ihtiyacı olmadığını fark edeceğinden giderek daha fazla endişeleniyorum. Bu kadar korkunç bir eş istemediğini.

Bensiz daha iyi olduğunu.

"Hadi," diyor Thrاند omzuma vurarak ve beni düşüncelerimden sıyrarak. "Dışın için üzölmeyi bırak. Buradan çok uzakta olmayan bir dvisti sürüsü gördüm. Birini indirelim ki taze etimiz olsun ve mağaradan ayrılmadan önce ikmal yapabilelim."

"İyi bir plan." En azından avlanabiliyorum. Bunda başarılı olduğumu biliyorum.

Birkaç saat sonra dışarısı tamamen karanlıktı ve dağılmadan önce sürüden ayırmayı başardığımız küçük dvisti'lerden birini indirmiştik. Yaratığın bacakları mızrak sapına bağlandı, mızrağın uçları benim ve U'dron'un omzuna asıldı, çünkü benzer boydayız. Avımızı kadınların beklediği avcı mağarasına geri götürüyoruz. U'dron uzaktaki kayalık bir çıkıntıyı işaret ediyor. "Onu orada keselim ki yırtıcı hayvanları mağaraya çekmeyelim. Corvak, mağaradan deri yüzme aletlerini getirebilir misin? Bu iyi bir post olacak ve daha fazla post her zaman gereklidir."

Başımı sallayıp onları geride bırakıyorum ve giderek derinleşen karda mağaraya ve tatlı dişime doğru ilerliyorum. Av iyi bir dikkat dağıtıcıydı ama şimdi geri dönüyoruz, düşüncelerim Aidy ile dolu ve onun için kötü bir eş olduğumdan endişeleniyorum.

Mağaraya yaklaşırken sesler duyuyorum.

Valmir konuşuyor. "Size neden söylemediğini bilmiyorum. İkinizin de klon olduğunu doğrudan söyledim. Bunu senden saklaması doğru değil."

Kalbim sıkışıyor.

Aidy bir klon olduğunu bildiği gerçeği hakkında hiçbir şey söylemedi. Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi ya da bunu ondan sakladığımı... ve şimdi Valmir yarayı deşiyor, çünkü sorun çıkarmayı seviyor. Mağaranın dışında gerilmiş, nefes almadan Aidy'nin cevabını bekliyorum.

Bir süre sonra kayıtsız bir ses çıkarıyor. "Onu tamamen yanlış anladınız. Seni yanlış anlamış olmalı. Hepsi bu."

"Ben o kadar emin değilim," diye devam ediyor Valmir.

Bu sefer Aidy'nin sesi kızgın çıkıyor. "Bak. Corvak'ı senden daha iyi tanıyorum. Bu kadar önemli bir şeyi benden saklamaz. Bilmiyordu dediysem, bilmiyordu. Son birkaç gündür çok fazla stres altındaydık.

Eğer aklından bir şey geçtiyse, bunu ona karşı kullanmayacağım. Bir şeyler başlatmaya çalışma, tamam mı?"

"Ben mi? Ben *asla yapmam*," diyor Valmir, gerçekten de yapacağını ima eden bir ses tonuyla.

Aidy devam ediyor. "Eğer birinin ilişkisiyle uğraşmak istiyorsan, sen ve April bize neden rezonansla savaştığınızı anlatmaya ne dersiniz?"

"Oooo," diyor Nadine. "Yan."

Kendime rağmen sırtıyorum. Aidy beni savunurken çok sert davranıyor ve diğerlerine geri dönüyor.

"Neden rezonansla savaşıyorum?" April ağlıyor, sesi yükseliyor. "Valmir'le *tanıştın* mı? Bir prize çatal sokmayı tercih ederim."

"Bilmek istediğim şey," diye devam ediyor Aidy, "eğer ikiniz yakın zamanda rezonans olayını gerçekleştirmeyecekseniz Valmir'in bu kadar uzakta ne yaptığı. Avlanmak için tuhaf bir zaman gibi görünüyor."

"Oh, sana söylemedi mi?" Valmir şimdi mırıldanıyor.

"Kapa çeneni Valmir," diyor April. "Sadece. Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Gülüyor ve bu benim varlığımı belli etmem için iyi bir zaman. Birkaç ağır adım atıyorum ve mağaranın girişindeki ışığa doğru ilerlemeden önce boğazımı temizliyorum. Hepsinin bana baktığını görünce şaşırmış gibi yapıyorum ve arkamdaki vadiyi işaret ediyorum. "Deri yüzme aletlerimiz var mı? Postu saklayacağız."

Nadine deri kaplı uzun bir bohça uzatıyor. Şaşkınlıkla Aidy onu kapıyor ve ayağa fırlıyor. "Ben de seninle geleceğim. Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Midem ateşten çıkan bu dumanı sevmiyor."

Hemen endişelendim. Yine kendini iyi hissetmiyor mu? Mağaranın içinde iyi görünüyordu -sağlıklı, yanakları parlak, gözleri artık çukur değil- ama belki de bir şeyleri gözden kaçırdım. Karların içine adım attığımızda soğuk hava kıyafetlerini giymediğini fark ediyorum ve pelerinimi çıkarıp ona sarıyorum. "Seni taşıyayım mı?"

Aidy şaşkınlıkla bana baktı. "Ne oldu? Oh, hayır, ben iyiyim." Soğuk eli benimkinin içine girdi. "Seninle yürümek için bir şans istedim. Hepsi bu."

Yürüyoruz, adımlarımız yavaş. Kar derinleştğinde, ona bir yol açmak için ilerliyorum ve o da arkamdan geliyor, ellerimiz henüz bir arada. "Ben... klon olduğumuzu biliyordum," diye itiraf ediyorum, daha fazla dayanamayarak. "Hastaydın ve bunun seni daha da mutsuz edeceğinden endişelendim, bu yüzden daha sonra bu konuyu açmayı düşündüm."

"Kötü niyetli olmadığını düşündüm."

Cevabı beni şaşırttı. "Kızgın değil misin?"

Aidy gülüyor. "Oh, o anda çok öfkeliydim. Birkaç gündür bunun üzerinde düşünüyorum ve artık seni tutup sarsmak istemiyorum ama unutmadım. Yine de seni diğerlerinin önünde asla aşağı indirmem. Böyle bir şey yüzünden senin hakkında daha az düşünmelerine izin vermeyeceğim. Biz bir takımız."

Kendimi daha da mutsuz ve suçlu hissediyorum, çünkü yaptıklarımın incindiğı zaman bile beni koruyor. "Biz bir takımız," diye kabul ediyorum. "Teşekkür ederim, aşkıım."

Elimi sıkıca kavradı. "Yine de takım kısmını unutmamalısın. Nasıl tepki vereceğimden korktuğın için benden bir şeyler saklıyorsan, beni eşit olarak görmüyorsun demektir. Beni dünyadan koruyacak biri olarak görüyorsun. Bu işte beraberiz. Birlik olmalıyız. Bu dünyaya bir bebek getirdiğimiz için şimdi her zamankinden daha fazla." Sesi biraz titriyor. "Anlıyor musun?"

Durakladım ve yüzümü ona döndüm. "Özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim."

Aidy yüzünü bana çeviriyor, esinti uzun saçlarını yüzüne doğru savuruyor. "İşte bu yüzden olduğumdan daha kızgın değilim. Kırıldım ama aynı zamanda anlıyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyordum ve kar insanları, Valmir ve diğer her şey... Çok fazla şey oldu. Ama artık sır yok."

Aramızda, tamam mı? Arkamı kollaman için sana güvenemezsem kime güvenebilirim?"

"Bana güvenebilmelisin." Bir hata yaptığımı kabul ediyorum. Onun içgüdülerine güvenmedim, güvenmeliydim de. Ama yine de tereddüt ediyorum, çünkü söylediği bir şey beni zorluyor ve bunu yüksek sesle söylemem gerekiyor. "Yine de seni korunması gereken biri olarak görüyorum. Seni güvende tutmak istiyorum. Hayatını rahat ettirmek istiyorum ve senin bana verdiğin gibi ben de sana neşe vermek istiyorum. Kimliğimin bu kısmını değiştirebilir miyim bilmiyorum."

Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor ve parmaklarımla oynuyor. "Tamam, beni hala koruyabilir ve bana göz kulak olabilirsin, çünkü ben de sana aynısını yapmayı planlıyorum. Ama bunu birini sevdiğin ve ona saygı duyduğun için yapmakla, başa çıkamayacağını düşündüğün için ondan bir şeyler saklamak arasında fark var. Anladın mı?"

"Yani hâlâ ayaklarını ovabilir ve sana bakabilir miyim?"

"Kesinlikle. Ben bir canavar değilim." O bizim birleştirilmiş ellerini ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "İyi olduğuna emin misin? Sarsılmış görünüyorsun."

Çünkü öyleyim. Geçen her günle birlikte, bu insanlara uyum sağlayamayacağımdan endişeleniyorum. Bu sahil beldesine vardığımızda bana ihtiyacı olmadığını anlayacak. İyi bir bakıcı ve kötü bir koruyucu olmadığımı ve daha iyisini yapabileceğini. Hassas durumlarla kolaylıkla başa çıkabilecek ve bunları kendisinden saklamayacak birini hak ediyor. Potansiyel rakiplerden başka bir şey görmeyen biri yerine, yabancılara bakacak ve onları müttefik olarak görecektir birine ihtiyacı var.

Ama ben onun erkeği olmak istiyorum. Başka kimsenin ona yaklaşmasını istemiyorum. Gülümsemesini ya da kahkahasını başka birinin almasını istemiyorum. Sorunlarıyla bana gelmesini istiyorum ki onları çözebileyim. Giderek artan bir şekilde, onun sorunu olduğumdan endişeleniyorum. "Yabancıların yanında uygun değilim," diye itiraf ediyorum. "Bu... zor."

Gözleri şaşkınlıkla büyüyor. "Çok iyi gidiyorsun! Hiçbir fikrim yoktu."

Çünkü bunu belli etmemek için çok çaba sarf ediyorum.

"Herkes çok iyi," diye devam ediyor Aidy. "Peki, ama Valmir, ama en azından tutarlı biri." Omuz silkiyor ve umut dolu parlak gözlerle bana bakıyor. "Arkadaş sahibi olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu unutmuşum."

Arkadaş edinmek için yaratılmadığımı da unutmadım.

BÖLÜM OTUZ BİR

CORVAK

Sahil boyunca sıralanmış kulübe kümelerine bakıyorum ve şaşkına dönüyorum.

Arazi garip. Dağlar artık arkamızda, dik bir uçuruma ve ardından garip, sakın bir düzlüğe doğru alçalıyor. Bu düzlük, sanki bir kan davası varmışçasına kıyıya çarpan ve çalkalanan sulara doğru uzanıyor. Bu benim okyanusa ilk bakışım ve baktıkça bakabiliyorum ve daha görececek çok şey var. Suların üzerinde daireler çizen küçük kuşlar var. Açıklarda sürüklenen buz parçaları. Uzak sulardan parmak gibi yükselen sarp kayalar.

Ve insanlar. O kadar *çoklar* ki. Nereye baksam, kıyıda insanlar var. En az iki düzine kulübe ve birkaç ocak görüyorum. Balık tutan insanlar ve kumda koşan çocuklar görüyorum. Köye doğru dik patikadan aşağı inerken biri yönümüzü işaret ediyor ve sonra sanki tüm gözler üzerimizdeymiş gibi hissediyorum.

Gıcırdayana kadar Aidy'nin elini çok sıkı tuttuğumu fark etmiyorum. Hemen utandım ve onu serbest bıraktım. "Fark etmedim-"

"Sorun değil. Sadece o kadar sert tutmasan?" Elini tekrar avularımlın içine sokarken bile bana endişeyle bakıyor. "Sakin bana utangaç olduğunu söyleme?"

"Değilim," diye kabarıyorum. Utangaçlık kulağa pek savaşçı gibi gelmiyor. "Sadece bu kadar çok insanın bize bakmasından rahatsızım."

"Merak ettiklerini tahmin ediyorum. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorlar, unuttun mu? Bir süre sonra bakmayı bırakacaklardır." Beni şefkatle sıkıyor. "Her şey yoluna girecek. Ben senin yanında olacağım."

Yine, onun sevgisine layık olmadığımı hissediyorum. Aidy çok iyi bir eş ve ben... işe yaramazım. Dvőecek turnuvası olmayan bir gladyatör, savaőı olmayan bir savaşçı.

İnsanlar bize doğru akmaya başladı. Thrاند ve Nadine el sallıyor ve U'dron kızağı daha hızlı çekerek Aidy ve benim önümde sürüklüyor. Adımlarımı bilerek daha da yavaşlatıyorum, onun geçmesine izin veriyorum ama aynı zamanda yaklaőan diğerlerinin tepkilerini izleme őansı da veriyorum kendime. Bize bakarken gülümsüyorlar, yüzleri merakla dolu. Bunlar rakip değil. Onlarla savaşmak için burada olsaydık bize böyle hevesle bakmazlardı. Dört kollu bir erkek yaklaşırken izliyorum. Ne kadar ilginç bir yapı. Daha fazla kol isteyip isteyemeyeceğimi merak ediyorum, çünkü bunlar boęuőmayı kolaylaőtırdı... ve sonra artık bir gladyatör olmadığımı hatırlıyorum.

Eğer söyledikleri doğruysa, reddedildim ve diğer klonlarla birlikte burada terk edildim. Bir savaşçı olarak istenmiyorum. Bu acı verici gerçeğe karşı çenemi sıkıyorum. Bir parçam yanıltıldığımızı, bunun bizi dışarı atmak ve daha kolay eriőilebilir bir dövüş arenasına götürmek için bir oyun olduğunu ummuőtu. Ancak ortada bir oyun yok ve bu kadar hayal kırıklığına uğramamalıyım.

"Ben J'shel," diyor dört kollu erkek yaklaşırken. Doğrudan bana ve Aidy'ye doğru hareket eden ilk kiőı o. Bana yabancı gelen bir dilde konuşuyor, ama çevirmen implantım bunu kolayca ayarlayabiliyor

Aidy'nin diline. "Bize katıldığınız için çok mutluyuz. Herkese kapımız açık."

"Ben Aidy," diyor dostum ve sonra koluma dokunuyor. "Bu Corvak. Diğerleriyle birlikte bırakıldığımızda kaçtık. Bunun bir tür oyun olduğunu düşündük."

"Düşürülmedim," diye yanıtlıyor, yüzünde rahat ve içten bir gülümsemeyle. "Ben adalıyım."

"Bir ada mı var?" Aidy sorar, sesi parlaktır.

J'shel'in gülümsemesi kaybolur. "Artık yok."

"Ah." Birbirimize bakarken sessizlik bir an için rahatsız edici bir hal alıyor. Aidy'nin eli benimkinde nemli bir his uyandırıyor ve gergin olduğunu fark ediyorum.

J'shel'e başımı sallayarak boğazımı temizliyorum. "Burada olduğumuz için mutluyuz. Tek başına hayatta kalmak... zor."

Erkeğin yüzü geniş bir sırıtişla kırışıyor. "Bunu iyi biliyorum. Hikâyeni dinlemek için sabırsızlanıyorum, ben de bir ara ateşin karşısında sana kendi hikâyemi anlatırım." Arkasına bakar, başka bir erkeğin öne çıkışını izler, bu erkeğin inanılmaz uzun, gökyüzünü işaret ediyormuş gibi görünen boynuzları vardır. Tüm ölümcüllüklerine rağmen savaşta daha az işe yarıyorlar. Çok kolay yakalanıyorlar, diye karar verdim.

"Ben Uzun Boynuz'dan R'jaal," diyor erkek yaklaşırken. "Şimdi Buzevi Sahili'nden. Bu da eşim R'slind. O da sizin halkınızdan biri ve sizi gördüğümüze sevindik." Yanındaki sarı yeleli, soluk benizli, sert insan dişiyi işaret ediyor. Dişi ürkek görünüyor, benim Aidy'me pek benzemiyor ve bize utangaç bir gülümseme veriyor.

"Sen de mi bir klonsun?" Aidy soruyor.

R'slind başını sallar. "Aynı damlayla gelen herkes bir klon. Bilezikteydi..." Bileğini işaret ediyor. "Sen almadın mı?"

Aidy koluma tekrar dokunarak, "Ne olduğunu bilmiyordum, o yüzden çıkardım," diye kolayca yalan söylüyor. "Ama klon olayı aklımı kaçırdığımı düşünmemden çok daha mantıklı."

R'slind güler. "Bunu görebiliyorum. Bazılarımızın kesinlikle diğerlerinden daha fazla anısı var." Arkasında giderek daha fazla insanın toplandığı ve bize baktığı bir yeri işaret ediyor. "Sizi tanıştırmamı ister misiniz? Grubumuzu gösterebilirim. Icehome aslında birkaç farklı grubun bir araya gelmesinden oluşuyor. İlk başta kafa karıştırıcı olacak ama söz veriyorum kısa sürede rahat edeceksiniz."

Aidy bana bakıyor. "Kulağa çok hoş geliyor, teşekkür ederim." R'slind'la birlikte öne doğru adım atıyor ve hemen ardından diğer birkaç insan dişisi ona yaklaşıyor.

Bana gönderdikleri şüpheli bakışlara dikkat ederek kendimi tutuyorum. Aidy hoş karşılanıyor ama benim hakkımda o kadar emin değiller. Onlara benzemiyorum. Bunu anlıyorum. Kimseye benzemeyeceğim, çünkü benim kimsem yok. Birçok insanın karışımıyım ve hiçbirine ait değilim.

"Vay, vay, vay," diye sesleniyor bir kadın sesi. "Bakın kedi ne sürüklemiş. Kelimenin tam anlamıyla."

Bir başka sarı saçlı insan dişi öne doğru adım atıyor, tahmin etmem gerekirse bu diğerlerinden biraz daha yaşlı. Onu uzun boylu, iri yapılı, çatık kaşlı, çirkin, savaş yarası almış bir Mesakkah erkeği takip ediyor. Dişi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, spekülatif bir şekilde bana bakıyor.

Sanırım bu lider. Onda böyle bir hava var. "Ben Corvak." Ben Aidy'ye işaret ediyorum, kim oluyor insan dişiler tarafından kuşatıldı ve daha uzağa çekildi. "Valmir bizi size katılmaya ikna etti."

"Valmir mi yaptı?" Kaşları havaya kalktı. "Bu... etkileyici."

Kalabalığa bakıyorum, kafaları saymaya çalışıyorum ama o kadar çoklar ki. Her türden insan görüyorum; bir moden splice, canlı kırmızı tenli başka bir a'ani ve tanımadığım diğerleri. "Bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordum. Burada kaç kişisiniz?"

"Çok fazla," diyor sarı saçlı lider. Bunun üzerine donup kalıyorum.

Dişinin arkasındaki çirkin erkek onu dürtüyor.

"Oh, kahretsin. Şaka yapıyordum!" Ellerini havaya kaldırdı. "Valmir'e alıştıysan, biraz azarlanmayı kaldırabileceğini düşündüm." Bir an düşünüyor, parmaklarıyla sayıyor. "Bir Croatoan'dan gelen bizler varız, bir de adalılar-"

"Sürgünler," diye ekliyor yaralı erkek.

"Evet, sürgünler de var. Ve Atalar. Gerçek atalar değil, ama onlara Kalanlar demiyorum çünkü bu çok fazla ağız dolusu. Ve ekler. Ve insan klonları. Oh, ve ejderha. Onu atlayamam." Gözlerini deviriyor. "Eğer atlarsak bunu unutmamıza asla izin vermez."

"Ziyaretçiler," diyor arkadaşı, tekrar araya girerek.

"Evet, onlar da, ama sadece bir süreliğine takıldıkları için kabilenin bir parçası sayılmazlar, değil mi?" Başını eğiyor ve düşünceli bir şekilde ona bakıyor. "Bek ve Elly'nin çocuğunu da sayıyor muyuz? O burada doğdu ama onlar Hırvat... gerçi geri dönmek için acele etmiyorlar-"

Tüm farklı halkları sayması içimin sıkışmasına neden oluyor. Bu kadar çok insan varsa, hepsi nasıl beslenebilir? İki kişi daha yük olarak mı görülecek? "Burada hoş karşılanıyor muyuz?" Soruyorum, sesim düz. "Yoksa gitmeli miyiz?"

Sanki onları rahatsız ediyormuşum gibi ikisi de dönüp bana ters ters bakıyor. "Herkes kapımız açık."

Aidy yanıma dönüyor, elleri kolumda. Yüzünde endişeli bir ifade var. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. Başka ne diyebilirim ki?

"Bebeğimi görmek ister misin?" Nadine gülümseyerek Aidy'ye sorar. "Yemin ederim bu sahilde daha tatlı bir çocuk göremezsin."

"Yalan," diyor önümdeki sarışın kadın, sesi neredeyse hırıltılı. "Çocuklarımın çok tatlı olduğunu biliyorsun, seni canavar."

Ama Nadine ona sadece gülerek sözlerini geçirir. "Çok fazla rekabetçisin Liz. Hadi ama Aidy. Corvak bir süreliğine sensiz de idare edebilir, değil mi?"

"Aslında ben onunla kalacağım," diyor Aidy, her zamanki sadakatiyle ve bana daha da sıkı sarılıyor. "En azından yerleşene kadar."

Kadın lider Liz, parmağıyla Aidy ve Nadine'i işaret ediyor. "Bir sınır koymamız gerekiyor mu? Çünkü ben varım. Benim küçük Ahsoka'mı görene kadar bekleyin. Ön dişleri arasında öyle bir boşluk var ki, Gerber bebeği kıskançlıktan altına sıçar. Bu en iyisi."

"Oldukça şirin," diyor bir başka dişi, öne doğru ilerleyip şişman, kocaman bir bebeği eşimin kollarına bırakıyor. "Ama bu bebek kadar sevimli değil!"

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Aidy, çocuğun ağırlığıyla oynarken kıkırdıyor. "Çok büyük! Şu haline bak!"

Sertçe yutkunuyorum, bebeklerle ilgili konuşmayı ve mide şiştiğinde nasıl ortaya çıktıklarını hatırlıyorum. Bunu hayal edemiyorum ve bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Aidy'nin kollarındaki yaratık hayal ettiğimden çok daha büyük ve bunun farkına varmak başımı döndürüyor. "Bu... bu şeyin boyutu normal mi?"

Aidy gülüyor, tombul elini çenesine koyarken çocuğu kucağında sallıyor. "Ne kadar büyük, mükemmel bir kızsın sen. Ya da oğlan. Ya da her neyse."

"Oğlan," diyor annesi utangaç bir sesle. "Adı Varukhal."

Nadine, Aidy'ye tekrar, "Hadi," der. "Liz muhtemelen bütün kızlarını topluyor, sen de onlara bayılıyorsun."

Kolları dolu olan eşim bana bakıyor. Gözleri sevinçle parlıyor ve bebekleri, hepsini görmek istediği çok açık. Onu yanımda tutmam için hiçbir neden yok, bu kadar yabancının arasında bile kendimi yalnız hissetmekten ve rahatsız olmaktan başka. "Devam et," diyorum usulca, onu cesaretlendirerek. "İyi eğlenceler."

Yine tereddüt ediyor ve ben başımı sallıyorum. Kimsenin onu yanımda olmaya zorladığımı düşünmesini istemiyorum. İsteddiği gibi gelip gitmekte özgür. Öpmek için yüzünü kaldırıyor, eğiliyor ve gidip diğer kadınları takip etmeden önce bebeğin üzerinden hızlıca öpüşüyoruz.

Karşımda duran yaralı erkekle baş başa kalıyorum. Sanki onu gücendirmişim gibi kollarını kavuşturmuş bana bakmaya devam ediyor. Etrafıma bakınıp tanıdık bir yüz arıyorum ama ne Thrand'ı ne de Vordis'i görebiliyorum. U'dron kollarını bir dişiye ve kendi çocuğuna sarmış, özel bir anı paylaşıyor. Ben yalnızım.

"Kardeşler mi?" diye sordu yaralı erkek aniden.

Onu doğru duyduğumdan emin değilim. "Ne?"

"Kardeşin var mı?" diye tekrarladı.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Ben bir splice'ım. Bir laboratuvarı yaratıldım."

"Thrand ve Vordis bir laboratuvarı yaratıldı. Onlar kardeş."

"Onlar a'ani. Bu farklı bir şey." A'ani'ler satıldıklarında yoldaşlık ve takım çalışması duygusu aşılacak için genellikle bir arada gruplandırılırlar. Ben bir gladyatörüm, savaşçı olmak için yaratıldım. İşin içinde takım çalışması yok.

Homurdanıyor, sonra bir el hareketiyle onu takip etmemi işaret ediyor. "Gel. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Kimi? Burada karşılaşmayı hayal edebileceğim biri yok, arayacağım biri yok. Yine de şimdi merak ediyorum ve grubun içinde ilerleyen uzun boylu, asık suratlı mesakkahın peşinden gidiyorum. İnsan kümesini geride bırakıp kumsalın uzak ucuna doğru ilerliyoruz. Arkadaşımın güvende olduğundan emin olmak için Aidy'ye dönüp bakıyorum. Etrafı kadınlarla çevrili, bir bebeği kucağında tutuyor ve Nadine'le aynı kalın buklelere sahip olan çok daha küçük bir insanla mutlu bir şekilde konuşuyor. Aidy yukarı bakıyor, bakışları beni arıyor.

Ona başımı salladım ve olduğu yerde kalması gerektiğini söyledim. O güvende ve mutlu, önemli olan da bu. Ben de tam olarak nereye gittiğimizi merak ederek erkeği takip ediyorum.

Çok geçmeden anlaşıldı. Görünüşe göre geldiğimizde kabilenin tamamı bize katılmamıştı. Kumsalda elinde uzun bir sopa tutan ve bir çocuğun düz kumlarda koşuşturmasını izleyen bir erkek var. Yaklaştığımızı görünce kuyruğunu sallayarak dönüyor.

Yaklařtıķa, bakıyorum.

Ve bakıyorum.

Başka bir ekleme... ve tıpkı bana benziyor. Önünde durduğumda, onun kardeşim olabileceğini fark ettim. Yelelerimiz aynı koyu gri tonunda, yüz ve boyun çevresinde püsküllü. Benimle aynı yapıya sahip, mesakkah boynuzları yok ama mesakkah kulakları var. şüpheyle gözlerini kıstığında, sanki bir yansımayla bakıyor gibiyim.

"Gren," diyor yaralı mesakkah, eliyle beni göstererek. "Bu Corvak. Kapsüllerden kaybolan ek parça o. O ve eşi bize katılmak için geldiler."

Gren yavaşça başını sallıyor, bana bakıyor.

Erkek tekrar "Kardeşler," diye mırıldanıyor ve sonra dönüp gidiyor. Ben de benzerimle birlikte dalgaların yanında kalıyorum.

Ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Birbirimize bakarken ağzımı ovuşturuyorum. "Kardeş değiliz," diyorum, yanlış anlama ihtimaline karşı. "Ben bir splice'ım-"

Ama Gren ne anlatmaya çalıştığımı anlayarak başını sallıyor. "Yine de aynı laboratuvar. Birbirimize çok benziyoruz. Aynı genetik materyal havuzundan geliyor olabiliriz."

Onun burada olduğunun farkına varmak şok edici. "Valmir bana senin hakkında hiçbir şey söylemedi. Diğer ekleme tıpkı bana benziyor."

Gözlerini deviriyor. "Bu erkek kendisini ilgilendiren şeyler dışında hiçbir şeyi fark etmiyor." Kuyruğu seğiriyor. "Onu umursamıyorum."

Ben de öyle. Bu da başka bir ortak noktamız.

Çocuk ona doğru koşarken Gren yere çömeliyor ve bir yumuşakça kabuğu uzatıyor. "Bak baba!" diye bağılıyor küçük çocuk ve bu çocuk Aidy'nin tuttuğundan bile daha büyük, bu da beni soğuk terler dökmeye itiyor. Onun beline kadar gelebilirdi. Kesinlikle... kesinlikle değil.

"Bu çok küçük," diyor Gren ona açık bir şefkatle. "İyi yakaladın ama büyüebilmek için geri dönecek, değil mi?"

Çocuk başını sallar ve dalgaların kenarına doğru koşar, deniz kabuğunu kıyıya bırakır ve sonra geri çekilerek tekrar sürüklenmesini izler. Sahile, kazdığı yere geri dönüyor ve sopasıyla tekrar kuma saldırıyor. Genç olan Gren'e benziyor. Yelesi o kadar kalın değil ve başının etrafında kıvrılıyor ama rengi aynı. Küçük kaşları ağır ve tüylü ama yüzünün geri kalanı pürüzsüz ve solgun. Kumların üzerinde diz çökerken kuyruğu ileri geri sallanıyor.

Bu Gren'in çocuğu, farkındayım. İnsan bir dışiden bir tane var.

Aidy doğum yaptığında çocuğum böyle görünecek. Titreyen parmağımla çocuğu işaret ediyorum ve onay için Gren'e bakıyorum. "O... sen...?"

Gren başını sallar. "Oğlumuz."

"Dışarı çıktığında o kadar büyük müydü? Eşin nerede?" Böyle dev bir yaratık doğurduğu için mi öldü?

Gren başını sallar. "Bebekler doğduklarında çok daha küçük olurlar. Zamanla büyürler. Shade neredeyse dört yaşında. Eşin onu doğurduğunda seninki çok küçük ve kırılgan olacak."

Rahatlıyorum, o kadar güçlü ki başım dönüyor. Yüksek sesle nefes veriyorum ve başım dönerek belimden eğiliyorum.

"Teşekkür ederim

kef."

"Hiç çocuk görmedin mi?" Gren soruyor.

"Biz gelene kadar değil, hayır." Doğrulup ona bakıyorum. "Sen bir gladyatörün klonu musun?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla orijinal olan benim." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Bir anlamda."

"Sen... çok savaştın mı?"

"Yeterli." Çocuk başka bir çukur kazmaya başlarken, ekleme omuz silkiyor, bakışları oğlunun üzerinde. "Bu tür şeyler artık önemli değil."

"Bildiğim tek şey bu," diye itiraf ediyorum, sesim kasvetli. "Hiç savaşmadım, ama bilgim kurallar ve düzenlemeler, stratejiler ve daha fazlası değil. Burada oyun yoksa, yarışma yoksa ben ne yapacağım? Meydan okuması olmayan bir gladyatör nedir ki?"

Gren bana bakıyor ve sonra oğlu ona başka bir kabuk göstermek için tekrar koşarak geldiğinde ifadesi yumuşuyor. "Meydan okuması olmayan bir gladyatör nedir ki? Bir baba. İyi bir eş. Bir sağlayıcı ve koruyucu. Başkaları için bir dost." Omuz silkiyor. "Hiç sahip olmadığın bir hayatın yasını tutuyorsun. Önünüzdekini kucaklayın."

"Büyüklüğü iyi mi?" diye soruyor küçük çocuk, küçük bedeni heyecandan titreyerek bir deniz kabuğunu havaya kaldırırken.

Gren saçlarını karıştırarak ona "Harika bir boy," diyor. "İyi iş, oğlum."

Çocuk bir sırtış patlatıyor, aralık dişli bir gülümseme gösteriyor ve içimde bir şeyler yumuşuyor. Geleceği kucakla. Bu hayatı kucakla.

Çocuk dönüp bana bakıyor, gözlerini kısarak. "Sen kimsin?"

"Ben Corvak," diyorum diz çöküp onun boyuna yaklaşarak. "Ve burada yeniyim. Ne kazıyorsun?"

"Kabuklar," diyor. "Ama sadece içinde yaratık olan kabuklar.

Annem akşam yemeği için onları istiyor."

"Hiç deniz kabuğu avlamadım," diyorum kazma sopasına hayranlıkla bakarak. "Ve eşim için akşam yemeğine ihtiyacım olacak. Bana onları nasıl avladığını gösterir misin?"

"Çok kolay," diyor küçük çocuk, sopasını bana uzatarak. "Gel bakalım."

BÖLÜM OTUZ İKİ

AIDY

NE HARİKA BİR GÜN. Icehome adını verdikleri sahil kampındaki karşılama beni en iyi şekilde şaşırttı. Çok fazla insanla tanıştım, hepsi dost canlısı, açık ve mutlu. Herkes gelişiyor gibi görünüyor ve klonları fiziksel olarak "doğal" insanlardan ayıramıyorum. Bu da bana endişelenecek bir şey olmadığını söylüyor ve rahatlıyorum.

Sahildeki her bebeğe sarıldım. Daha önce bebeklerle hiç bu kadar ilgilenmemiştim ama artık hamile olduğum için onlardan uzak duramıyorum. Her birine sarıldım ve bebeğimin neye benzeyeceğini merak ettim ve bu bebeğimi daha da çok istememe neden oldu.

Hamile kalmayı planlamamış olabiliriz ama bu durumdan mutsuz olduğumu söyleyemem. Burada mahsur kalmış gibi görüldüğümüz gerçeğinden de mutsuz değilim. İdeal değil ama etrafımızda sevgi dolu bir topluluk varken kendimi eskisinden çok daha umutlu hissediyorum. Bu, Corvak ve benim birlikte kalabileceğimiz anlamına geliyor. O yanımda olmadan hayatımı düşünemiyorum ya da kolları bana sarılmadan uyuyamıyorum.

Herkes adımı sordu ve ben de her seferinde Aidy'nin kısaltmasının ne olduğunu bilmediğimi hatırlattım. Sadece bir şeyin kısaltması olduğunu. Ama diğerleriyle tanıştıkça bunun önemi azaldı. Daha önceki hayatlarına dair hiçbir anısı olmayan iki kadın daha var -Vivi ve Natalie- ve ikisi de gayet iyi durumda. Bu bana iyi olacağıma dair güven veriyor.

İlk tanışma faslı bittikten sonra Corvak, muayene için şifacının yanına oturmam konusunda ısrar ediyor. Şifacı Veronica adında bir insan kadın çıktı. Çok mütevazı, yumuşak görünümlü bir kadın ama küçük evi en büyüğü ve eşi de Ashtar adında altın pullu, gösterişli bir uzaylı. Her şeye karışan ve ellerini karnıma koyup bir şekilde vücudumu "dinlerken" annelerinin dikkatini dağıtmak için ellerinden geleni yapan iki sevimli küçük oğulları var.

"Hamilesin," diye onaylıyor. "Gebe kalmakta sorun yaşadınız mı?"

"Denemediğimizi düşünürsek? Hiç sorun yok."

Kaşları çatılır. "İlginç. Neyin farklı olduğunu merak ediyorum."

"Hmm?"

"Oh, sadece sesli düşünüyordum. Eşiniz Gren'e çok benziyor ama fizyolojilerinde farklı bir şeyler olmalı. O ve eşi kolay gebe kalamıyorlardı." Dürtüyor ve tekrar karnımı yokluyor. "Ama bunu sana söylememiştim."

"Um, tamam."

"Khui olmadığı için bebeğinizle iletişim kuramıyorum ama vücudunuz yeterince sağlıklı görünüyor. Eğer sabahları bu kadar erken hastalanıyorsan, bunun vitaminler ya da elektrolitlerle bir ilgisi olabilir, ki bu konuda hiçbir bilgim yok." Ellerini kaldırıyor ve parmaklarını oynatıyor. "Ben pratikte bir inanç şifacısıyım. Ama sa- khui'lerin yaptığı ve mide rahatsızlığına iyi gelen harika bir bitki çayı var, onu deneyebilirsiniz."

"Yani hiçbir sorun yok mu?" Karnıma dokunuyorum, hâlâ düz ve tamamen normal görünüyor.

"Bir şey değil." Veronica bana gülümsüyor. "Yarı uzaylı bir bebek taşırken hamilelik sırasında ekstra mide bulantısı normaldir, fark ettim. Sadece sakın ol ve sabahları küçük lokmalar halinde kök veya yulaf lapası ye."

"Yulaf *lapamız* mı var?" Şaşırdım kaldım.

Veronica güler ve bir sepet dolusu malzemeyi karıştırmaya başlar. "Çok heyecanlanmayın, ezilmiş tohumlardan yapılıyor ama yine de oldukça güzel. Giymek için elden düşme bir şeyler ister misin? İki numaralı bebekten önce benim olduğum bedene yakın görünüyorsun. Artık giymediğim bazı kıyafetlerim var çünkü kığım asla iyileşmedi."

"Kığın muhteşem ve ondan bir ısırık almak istiyorum," diye sesleniyor Ashtar çadırlarının diğer odasından, çocuklarına baktığı yerden. "Oraya gelip bunu sana kanıtlamak zorunda bırakma beni."

"Sadece konuşuyoruz," diye bağılıyor, yanaklarında büyüleyici bir pembe renk belirliyor. Dekoratif bir püskülü ve etek ucu boyunca deriye işlenmiş birkaç çiçeği olan bir tunik çıkarıyor. "Bir dene bakalım, uyacak mı?"

Saatler sonra, Veronica'nın yumuşacık kıyafetlerini giymiş, yemeklerin çoğunun yapıldığı ana ateş çukurunun yakınındaki bir erzak kulübesinde derme çatma bir yatağa uzanmıştım. Her yere yığılmış kök ve çay yaprağı sepetleri, rulo haline getirilmiş deriler ve kapacak yapmak için yeniden kullanılacak kemik yığınları var. Bizim için yatacak yer yok denecek kadar az; bu durum Gail adındaki sevimli ve nazik kadını çok üzüyor. "Yarın sabah o kulübeyi ikiniz için temizleyeceğiz. Sizi bizim dağınıklığımızda uyumak zorunda bırakmak doğru değil. İsterseniz bu gece benimle ve dostum Vaza ile kalabilirsiniz."

Teklif etmesi çok hoş ama bütün gün insanların arasında olduktan sonra Corvak'la yalnız kalmak istiyorum.

o da aynı şeyi hissediyor. "Erzak kulübesi fazlasıyla cömert, söz veriyorum."

Üzerinde uyumak için üst üste yığılmış kürklerden oluşan bir paletimiz ve taş ve harç zemin üzerine serilmiş, tüylerden yapılmış ince bir şiltemiz var. Kapı kanadını indirip yorganı üzerimize çektiğimiz anda bir yorgunluk dalgasına kapılıyorum. Corvak kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor, ben de minnetle onun göğsüne sarılıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Kısık bir fısıltıyla soruyorum.

Başparmağı kısa kolumun altındaki çıplak kolumu okşuyor. "Sanırım konuşmayı çok seviyorlar. Ve her göz teması kurduğumda biri bana yemek uzattı."

Kıkırdamamı bastırıyorum, çünkü haksız değil. "Aç ve zavallı görünmeliyiz."

"Ama onlar... nazikler," diye itiraf ediyor. "Ve tavsiye dolular. Ve bunlar iyi tavsiyeler. Hepsi Valmir gibi değil."

Bunun için Tanrı'ya şükür. Valmir'in küçük dozlarda iyi olduğuna eminim. Corvak'ın çıplak göğsüne dokunuyorum. Daha önce ona verilen koyu pas kırmızısı tuniği artık giymiyor. Yakınlardaki bir kancada asılı duruyor ve itiraf etmeliyim ki içinde gerçekten iyi görünüyordu. Gerçi nereden geldiğini bilmiyorum. Bütün gün insanların arasında çekiştirildim ve onun da öyle olduğunu biliyorum. Meme ucunu koparıyorum, alay ediyorum. "Seni de mi giydirdiler?"

Kıkırdıyor. "Gerçekten de acınacak halde görünmeliyiz."

İç çekiyorum, çünkü çok kısa bir süre önce düşman olarak gördüğü insanlardan sadaka alıyor olmamızın gururunu incittiğini biliyorum. Yemek için hayatta kalmaya çalışmak zorunda olmamak güzeldi. Sıcak, lezzetli bir kase yemeğin elinize tutuşturulması. Çalışmak umurumda değil ama görünürde bir sonu olmayınca insanı yıpratıyor. Göğsüne küçük daireler çiziyorum, çünkü sessiz ve buradan nefret ediyorsa düşüncelerini çok fazla etkilemek istemiyorum. "İki kadın ve bir adam gördüm, derileri çerçevelere takıp kazıyorlardı. Çok *Mağara Ayısı Klanı*'na benziyor ama kendi derilerimizi yapabilmek için bunun nasıl yapıldığını öğrenmek istiyorum."

Bilirsin, kalmama ihtimalimize karşı.

"Kendini daha iyi hissedene kadar dinlenmeni istiyorum," diyor.

Bu bana onun ne düşündüğünü söylemiyor. "Ve... sonra tekrar dağlara doğru yola çıkacağız?"

Kolumu okşarken duraklıyor. "İstiyor musun?" "Senin yapmak istediğin şeyi yapmak istiyorum," diye cevap veriyorum,

Duygularımı sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Eğer mutsuz olursan kalmak istemiyorum. *İkimiz* için de en iyi olanı yapmalıyız. Mutlu olmak için ihtiyacın olan şey buysa gitmeye hazırım. Burada olmaya duygusal olarak bağlı değilim ama bensiz gidersen çok mutsuz olacağımı da biliyorum."

Corvak yatakta dönüp bana bakıyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve parmaklarıyla çenemde izler bırakıyor. "Seni asla arkamda bırakmam. *Asla*."

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Güzel."

"Bugün birkaç kez kendimi bunalmış hissettim," diye itiraf ediyor. "Çok fazla insan, çok fazla yüz vardı ve herkes benimle konuşmak istiyordu... ve ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nasıl arkadaş edineceğimi bilmiyorum."

"Sadece kendin ol. Valmir'e bak. Kimseyi etkilemeye çalışmıyor. O bir pislik ve umurunda değil. Ve onu kovmadılar. O da herkes kadar ailenin bir parçası."

Kıkırdıyor. "Fark ettim. Ben sadece... Bu işte iyi olmak istiyorum. İyi bir aile olmamızı istiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmanı istemiyorum."

"Asla!" Elimi onunkinin üzerine bastırıp yanağıma götürüyorum. "Sakın böyle söyleme. Sen buradaki en cesur, en güçlü, en zeki adamsın."

"Ben değilim," diye itiraf ediyor Corvak. "Bu insanlardan öğrenebileceğimiz çok şey var. Birçoğu daha önce gladyatördü - Thrand, Ashtar, Vordis, hatta Valmir - ve onlardan iyi bir savaşçı olmayı öğrenebilirim."

savaştı." Duraklıyor ve bir süre sonra devam ediyor. "Gren'i gördün mü? Tıpkı bana benziyor."

"Sen daha yakışıklısın." Ve öyle. Gren benim gözümde soluk bir kopya gibi. Gren'in yüz hatları biraz daha farklı, kuyruğu uzun, gözleri daha az meraklı. Ama ben önyargılıyım.

"Yine de benimkine benzeyen bir yüz görmek güzel." Birleştirdiğimiz ellerimizi aşağı kaydırıyor ve khui'min usulca mırıldandığı kalbimin üzerine bastırıyor. "Bir aileye sahip olmak gibi bir his. Burada bir şifacı var ve seninle ilgilenabilir. Dişilerin çoğunun yavrusu oldu ve bizimki geldiğinde ne yapacaklarını bilecekler."

"Yani...?" Cevabını bekleyerek soruyorum. "Kalmak mı, gitmek mi?" "Kal, sanırım." Kelimeleri yavaşça söylüyor, sanki

Onlar. "Tüm bunları bir savaş stratejisi olarak görürsek, müttefiklerimizin olması ve becerilerimizi geliştirmemiz mantıklı olacaktır."

"Her şeyin bir meydan okuma olmadığının farkında mısın?" Alay ederek soruyorum.

"Hazırlıklı olmaktan asla zarar gelmez."

Gülüyorum ve aynı fikirde olmamız iyi hissettiriyor. Omzunu nazikçe itip sırt üstü yatırıyorum ve sonra üzerine eğilip gülümseyen dudaklarından öpüyorum. "Seni seviyorum Corvak."

"Ben de seni seviyorum, Aidy'ciğim." Duraksıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başımı eğerek onu inceliyorum. "Neymiş o?"

"Soruma gülmeyecek misin?"

"Neden güleyim ki?"

Yüzünde alaycı bir ifade var. "Çünkü daha önce bebeklerle ilgili bir şey sordum ve herkes bana güldü."

Anında öfkem bembeyaz kabardı. Dik oturuyorum. "Sana kim güldü? Onlarla dövüşmem mi gerekiyor? Onlara biraz terbiye mi vereyim? Çünkü bana her şeyi sorabilirsin aşkım. Ve ben gülmeyeceğim."

"Söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

Corvak bir an sessiz kalıyor ve sonra elini karnıma koyuyor. "Bir bebek kadar büyük bir şey vücudundan nasıl çıkar?"

Bu o kadar da garip bir soru değil. "Vücudunuz çocuğa uyum sağlamak için esner."

Parlayan gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ama gördüğüm bazı çocuklar beline kadardı! Nadine'in çocuğu Deeni'ye bakın! Bu nasıl mümkün olabilir?" Sesi dehşete düşmüş bir fısıltıya dönüştü. "Steph'in oğlunu gördün mü? Pak neredeyse onun kadar uzun. Hiçbir amcık böyle esneyemez."

Olamaz.

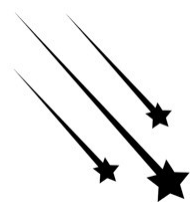
Ben bir yalancıyım. Çünkü kesinlikle güleceğim. Kendimi toparlamaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "O çocuklar farklı yaşlardaydı Corvak."

"Sadece teyit etmek için soruyorum... Deeni vücudundan bu büyüklükte çıkmadı değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Kocaman, sert bir rahatlama iç çekişi yaptı. "Bunu bilmek çok güzel. İnsanlar sanki bir anlamı varmış gibi bana çocukların yaşlarından bahsedip duruyorlar ama ben ne olduğunu bilmiyorum."

Kıkırdamalarla savaşıarak yüzümü boynuna gömüyorum. Tabii ki yaşın büyümeyi nasıl etkilediğini bilmiyor - sadece tam boy insanları tanıyor. Herkesin çocuğunun neden farklı boyutlarda olduğunu anlamaya çalışırken yaptığı zihin jimnastiğini ancak hayal edebilirim. Kendimi tutabildiğimde, göğsünü sevgiyle okşuyorum. Tanrım, bu adamı seviyorum. Aynı anda hem bu kadar masum hem de bu kadar zeki nasıl olabiliyor? Tek bildiğim ona tüm kalbimle taptığım. "Sana çocukların nasıl büyüdüğünü açıklayayım aşkım..."

EPILOGUE

TWO MONTHS LATER

AIDY

Arkadaşınızın çalışmasını izlemek kadar zevkli çok az şey vardır. Geride durup, ağır kayaları Gren'le birlikte kızağa yüklerken Corvak'ın sırtındaki güçlü esnemeyi hayranlıkla izliyorum. Taşlar devasa, ama aynı zamanda kumsalın uzak ucunda daha düzler ve Corvak onları şu anda inşa edilmekte olan kulübemizin zemini için istediğini söyledi. İki adam devasa yassı taşı taşımak için getirdikleri kızağa yerleştiriyor. Taş kızağa çarptığında ve her şey sallandığında ama bir arada durduğunda başarılarından memnun görünüyorlar.

"Güzel taş," diyor dostum, yanımda durduğumdan habersiz. "Aidy bunu sevecek."

Onun gününü mahvetmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Bir dakikan var mı aşkım?"

Corvak geldiğimi fark edince yüzü aydınlanıyor. Saatler önce yatakta birlikte olmamıza rağmen beni görmesinin bile yüzünde kocaman bir gülümseme yaratmasına bayılıyorum. "İşin bitti mi?" diye soruyor. "Bir süreliğine sana el koyacaklarını sanıyordum."

"Hayır, hepimiz iyiyiz. Bugün kısa bir ders oldu." Icehome köyüyle birlikte yer üstünde yaşayan Atalarla -Kalanlarla- birlikte oturuyordum. Benim ve Corvak'ın sahip olduğu gibi onlar için de dil çeviri çipi yok ve bu yüzden yakın zamanda Harlow'un "dil" dökümü dediği şeyi almak için eski, kaza yapmış bir gemiye gittiler. Bu işe yaradı ve artık kelimelerimizi anlayabiliyorlar, ancak bir parti yeraltındaki insanlara geri dönecek ve öğrenmeye yardımcı olmak için bir dil rehberi yapmak istiyorlar.

Her nasılsa, tüm grup içinde diller konusunda en iyi olan benim. Ataların dilinde kolayca iletilemeyen nüanslar var. Bunu Rosalind Set'nefe İngilizce'de aynı anlama gelen iki kelime - "sea" ve "to see" - arasındaki farkları açıklamaya çalışırken fark ettim ve yardım etmek için araya girdim. Ayrıca Marisol ve Callie'nin çevirmen devreye girmeden önce sürekli olarak değiştirdikleri İspanyolcayı da anlayabildim. Sanki khui'min bir çeşit dil süper gücü varmış gibi, kavramları diğerlerinden daha hızlı kavırıyorum. Sonuç olarak, Rosalind, Set'nef ve Tal'nef ile birlikte Ataların dilindeki yaygın kelimeleri gözden geçirmek için çalışıyorum (Rosalind parşömen derilerine bir şeyler kaydediyor), böylece gelecek ziyaretçiler için bir seyahat "rehberi" oluşturabiliriz.

Ancak bugün dersimiz garip koşullar nedeniyle kısa kesildi. "İyi ve kötü haberlerim var," diyorum arkadaşıma. "Önce hangisini istersin?"

Gren'e bakıp başıyla onayladıktan sonra alnını siliyor ve yanıma geliyor. Gren, yakınlarda daha küçük kayaları istifleyen oğlunu kontrol etmeye gidiyor, onun sürekli küçük gölgesi. Icehome'a geldiğimizden beri herkesle iyi geçiniyoruz ama Gren ve Corvak arasında özel bir bağ var. Sanki Corvak sessiz gladyatörde bir kardeş bulmuş gibi ve onun adına çok mutluyum. Gren'in arkadaşı Willa'nın da aynı şekilde heyecanlandığını biliyorum. Bir topluluk var ve

Bir de *aile* var. Gren ve Corvak'ın gerçekten kardeş olmamaları önemli değil, onlar kardeş gibi hissediyorlar ve önemli olan da bu.

"Dikiş dikmiyor musun?" Corvak yaklaşıp alınma bir öpücük kondurarak soruyor. Yüzümü avuçluyor ve sonra bir elini boynuma götürüp ovuşturuyor. "Karnın iyi mi?"

Çok tatlı. "Ben iyiyim, gerçekten." Sabah bulantıları bir canavar olmaya devam ediyor, ancak Veronica'nın önerdiği o berbat tada sahip çayı içiyorum ve işe yarıyor. Şu anda su tulumumda duruyor ve gün boyunca sıcak ya da soğuk yudumluyorum. "Yine de seninle konuşmam gerek. Kötü haberlerim var."

Bakışları hemen belime kayıyor, yüzünde panik ifadesi var.

"Hayır! Bu bebekle ilgili değil! Kulübeyle ilgili."

Corvak sarkıyor ve sonra beni sıkı bir kucaklamanın içine çekerek göğsüne bastırıyor. Burnum terli göğüs kaslarına gömüldü. "Beni böyle korkutma."

"Üzgünüm," diyorum, göğsüne karşı boğuk bir sesle. "Ama kulübede beklememiz gerekiyor."

"Beklemek mi? Neden?" Biraz geri çekilip nefes almama izin veriyor.

Ciğerlerime hava çekebilmek güzel olsa da, göğüs kaslarına sarılmayı özlüyorum. Çok güzel bir göğsü var. Kaslı ve kalın siyah kıllarla kaplı ve ona dokunmak istiyorum. Ya da tenini ısırmak. Meme uçlarına bakıyorum, aniden tahrik oluyorum. Hamile olmak beni hem inanılmaz derecede azdırdı hem de şişko yaptı. Sanırım bu iyi bir şey. "Devi salyangoz mevsimi olacağını söylüyor."

"Salyangoz," diye yankılanıyor. "Salyangoz nedir?"

"Teknik olarak 'ammonit' dedi ama onlar salyangoz kabuğunda olduğu için aklıma dev salyangozlar geliyor." Omuz silkiyorum, arkadaşımın parlayan, terli vücudundan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. "Dört yıl önce onlardan bir demet

yumurtlamak için kıyıya çıktı ve tüm evleri yıktı. Suların bunun tekrar olacağına dair işaretler gösterdiğini söyledi, bu da eğer yıkılacaksa şu anda bir kulübe inşa etmenin bir anlamı olmadığı anlamına geliyor."

Corvak ellerini kalçalarına koyuyor ve Gren'e bakıyor. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Gren geliyor ve Devi'nin bana söylediği her şeyi tekrarlıyorum. Sözlerim üzerine yüzünde bir kızgınlık beliriyor. "Bunu hatırlıyorum. İyi bir zaman değildi." Shade'e ona katılması için eliyle işaret ediyor. "Ve eğer söylediklerin doğruysa, Willa'yla konuşmam gerek. Hazırlanmak için eşyalarımızı mağaralara taşıyabiliriz, böylece erzak kaybetmeyiz."

"Kötü haber getirdiğim için üzgünüm." Corvak'a biraz daha yaklaşıyorum, kokusunu içime çekmek istiyorum, çünkü terli olmasına bayılıyorum. O kadar güzel kokuyor ki. "Ama sanırım katımızdaki taşlar bekleyebilir."

Corvak dikkati dağılmış bir halde başını sallıyor ve Gren ile oğlu köye doğru geri dönerken ağır kayayı kızaktan kaydırıyor. "Bundan hoşlanmadım," diyor tekrar yalnız kaldığımızda. "Burada güvende olacağımızı sanıyordum."

"Öyleyiz. Devi'nin bana söylediğine göre, yaratıklar zararsız, sadece hantal ve kararlılar. Yollarından uzak durduğumuz sürece bize bir şey olmaz. Kısa bir süre için tekrar bir mağarada yaşamaya razıyım."

Homurdanıyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve beni tekrar kendine çekiyor. "İstersen sana bir kulübe yaparım. Eğer onu ezmeye çalışırlarsa tüm salyangozlarla savaşırım."

Bu düşünceye kıkırdıyorum, başımı sallıyorum ve kollarımı beline dolayarak parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Birkaç hafta daha bekleyebilirim. Gerçekten umurumda değil." Dudaklarımı göğsüne değdiriyorum, dilimi dışarı çıkarıyorum ve biraz ter tadı alıyorum. "Peki şimdi öğleden sonran boş olduğuna göre...?"

Boğazından kısık sesle hırlıyor, bir eli kışımı avuçlamak için kayıyor. "Seni bir taş yığınının arkasına götürmemi ve amını doldurmamı ister misin?"

Oh tatlı bebek İsa, ben hiç. "Evet, lütfen."

Daha sonra, kulübemize dönüp yatağımıza kıvrıldığımızda, ona söyleyeceğim diğer şeyi hatırlıyorum. "Sana iyi haberlerimi söylemeyi unuttum."

"Mmm?" Yavaşça kolumu öpüyor, sonra karnıma doğru ilerliyor. Son üç ayda orada hiçbir şey değişmemiş, sadece şimdi sertleştiğini hissediyorum. Corvak, yeni doğmuş bir bebek yerine bir şekilde yürümeye başlayan bir çocuk doğurmak zorunda kalacağım korkusunu hafifletmek için olsa bile, göstermeye başlamam için sabırsızlanıyor.

"Benim adım," diye nefes alıyorum.

"Hatırladım." Şaşkınlıkla doğruluyor. "Ne?

Nasıl?"

Tepkisi beni çok mutlu etti, çünkü bu benim için olduğu kadar onun için de büyük bir olay ve bu onu daha da çok sevmeme neden oluyor. "Mari ve Penny ile konuşuyordum. İkisi de şu anda hamile ve bebek isimleri hakkında konuştuk. Mari, kız olursa kendi çocuğuna annesinin adını vereceğini söyledi ve ben de otomatik olarak benim adımın da bu olduğunu söyledim. Sanki bunu hiç düşünmemiştim.

-Birden ortaya çıktı. Bana iki büyükannemin adı verilmiş, Agnes ve Dorothea. Annem onları onurlandırmak istemiş ama isimlerin çok yaşlı kadınsı olduğunu düşünmüş, bu yüzden A.D. Aidy olmuş."

"Agnes Dorothea," diye yineliyor Corvak. "Ne kadar uzun ve güzel bir isim. Hoşuma gitti. Kızımız için kullanacağız." Eğildi ve karnımı tekrar öptü.

Göreceğiz bakalım. İsmimi uzun süre "kaybettikten" sonra tekrar ona sahip olmanın güzel bir yanı var. Bir süreliğine kendime saklamak isteyebilirim. "Erkek olabilir."

"Her ne olursa olsun, onu -ya da onu- en az senin kadar seveceğim."

Söylediği şeyler kalbimi kabartıyor. "Yine biriyle yatmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyor ve hâlâ düz olan karnıma bir öpücük daha
konduruyor. "İşe yarıyor mu?"

"Yüzde bin," diyorum ve uzaylı sevgilimi tekrar kollarıma
alıyorum.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Kongrelerdeki okuyucular aylardır bana bir sonraki Buz Gezegeni Klonları hikayesinin ne olacağını soruyorlardı. Benim sorunum fikir eksikliği değil, çok fazla fikrim olmasıydı. Eğer okumaya devam ediyorsanız, her zaman aynı anda bir sürü şey olduğunu biliyorsunuzdur. Birbirinin etrafında dönen en az iki flört eden çift, bir rezonans, kayıp insanlar... ve bu, hazırladığım tüm dış hikayeleri bile içermiyor. O kadar çok şey vardı ki önce neyi ele alacağımı bilemiyordum.

Açıkça görebileceğiniz gibi, sonunda hangi yoldan gideceğime karar verdim. Aidy ve Corvak'ı yazmak çok eğlenceliydi ve HER ŞEY HAKKINDA TAMAMEN YANILIRKEN hayatta kalma yollarını bulmalarından gerçekten keyif aldım. Başlangıçta FLOR'UN FASKOSU'nda Flor ve I'rec'in büyük kurtuluşundan önce iki kişinin kaçmasının komik (ve tamam, biraz da acımasız) olacağını düşündüm. Nasıl hayatta kalacakları hakkında hiçbir fikirleri olmaması ve bunu zor yoldan öğrenmeleri eğlenceli olmaz mıydı?

Evet, evet öyleydi.

Diğer bir haber de, bir süredir metlakların hikaye açısından neden haritadan düştüğünü soruyordum. Tam olarak sahip oldukları için değil. Her seferinde tüm oyuncaklarımı çıkarıp

Çünkü onlardan bıkarsınız. Benim kafamda Icehome dağların daha ılıman bir tarafında (orayı Hoth olmayan Portland olarak düşünüyorum) ve Croatoan da epey uzakta (oraya Hoth olmayan Albuquerque diyelim) ve metlaklar avlanmanın daha kolay olduğu bölgelerde takılmayı seviyor. Denver mı? O civarda bir yer mi? Her neyse, konuyu dağıtıyorum ve bu örnek berbat ama temelde şunu söylüyorum: coğrafi olarak karakterlerimle her zaman aynı bölgede değiller.

ANCAK.

Metlak komplosu iki çok özel 'yanlış giden sürü' durumundan esinlenmiştir. İlki Covid dönemindeydi. Turizm her yerde düşüşteydi ve Tayland'da yemek için çıldıran maymunların bir videosunu gördüm. (Google'da 'monkeys fighting over food covid' yazıp bulabilirsiniz.) Tüm bu güzel turistler yoğun bir şekilde turistik bölgelere akın ediyor ve sevimli maymunları her gün besliyorlardı. Ancak Covid vurduğunda, turistler artık gelmiyordu ve maymunlar açtı. Artık sevimli değillerdi. Açtılar. Videolarda onları sokaklarda dolaşırken ve yiyecekleri olabileceğini düşündükleri diğerlerine saldırırken görebilirsiniz. Bunun aynı anda hem büyüleyici hem de korkunç olduğunu düşündüm ve tabii ki bu bir hikaye fikri haline geldi.

Diğer 'yanlış giden sürü' fikri ise eve çok daha yakın bir yerden ilham aldı. Birkaç yıl önce, kocam ve ben yeni bir ev isteyebileceğimize karar verdik. Yakınımda gözüme kestirdiğim bir mahalle vardı ve bu mahalleyi çok sevdim çünkü etrafta dolaşan tüm vahşi yaşamla lanet bir Disney çizgi filmi gibiydi. Herhangi bir zamanda arabayla geçerseniz, geyikleri, yabani hindileri, sincapları, yol koşucularını vb. görebilirsiniz. Burası benim HAYALİMDEKİ mahalle gibi görünüyordu çünkü ben büyük bir hayvanseverim. Kocam ve ben emlakçıyla kağıt üzerinde mükemmel gibi görünen bu evde tanıştık.

Evin önüne geldiğimizde ilk fark ettiğim şey evin hemen yanında geyiklerin olduğuydu. Yani, daha az

arabamdan üç metre uzaktaydı. Korkmuyorlardı ve sadece ne yapacağımızı görmek için bizi izliyorlardı. Buna bayıldım.

Kocam dedi ki, "Bu çok garip. Gitmiyorlar."

Arabadan çıktık... ve garaj yolu kakayla kaplıydı. Geyik kakası. Eve doğru yürüdük ve ön kapıya giden yol kakayla kaplıydı. Kakacılar da çimenlerde tembellik ediyor, bize bakıyorlardı. Kakalardan kaçıp emlakçıyla kapıda buluştuk ve eve girdik.

Hazırlıklı değildim.

Evin arka tarafında arka bahçeye bakan büyük pencereler vardı. Arka bahçe mi? GEYİK DOLU. Beş ya da on değil. Düzinelerce. Yavru geyikler. Yetişkin geyikler. Geyikler. Dişi.

DÜZINELERCE.

Hepsi de pencereden dikkatle bize bakıyordu. Bu çok geniş arka bahçede (3 dönümden bahsediyoruz) tek bir ot bile yoktu. Geyikler tarafından tamamen yok edilmişti.

Emlakçıya geyiklerden ve ne kadar sinir bozucu olduklarından bahsettik.

"Evet," dedi. "Ev sahibi geyikleri besliyor. Geçen hafta yoktu ve sanırım açlar."

Kocam bana doğru eğildi ve "İşte bu yüzden evde vahşi yaşamı beslemiyoruz" diye fısıldadı.

O güzel evden çıktık ve arabaya doğru yürürken geyik bizi takip etti, bize bakıyordu. Artık sevimli değildi, sinir bozucu ve pis bir şeydi ve o mahallede yaşama hayalimi mahvetti.

(Yan not: bu ev iki yıldır piyasada ve satılmadı. Tesadüf mü? Bence değil.)

Tabii ki bunu metlak olayına da uygulamam gerekiyordu.

Aidy ve Corvak'ın öğrendiği gibi, en iyi niyetler bile yanlış gidebilir. Oh! Vebir daha fazla Şey. Aidy's DİL duyu

kesinlikle olmak etkilenmiş tarafından

onu khui. Birisi bir süre önce bana daha fazla

'gücün' neye benzeyeceğini sormuştu,

Rokan'ın bildiğini, Veronica ve Maylak'ın iyileştiğini düşünürsek. Yani... Dünyayı renklendirmek için küçük bir şey.

Umarım beğenmişsinizdir ve bu serinin bir sonraki kitabı April ve Valmir olacak. Bir 'kara kedi' kahramanı çok eğlenceli olacağı benziyor.

xoxo

Ruby

PEOPLE OF ICEHOME

Çiftleşmiş Çiftler ve yavruları

Liz - Raahosh'un eşi ve avcısı.

Raahosh (Ra-hosh) - Eşi. Bir avcı ve Rukh'un kardeşi.
R'jaal ile birlikte Icehome sahilinin eş lideri.

Raashel (Rah-shel) - En büyük kızları.

Aayla (Ay-lah) - İkinci kızları

Ahsoka (Ah-so-kah) - Üçüncü kızları.

Angie - Plaj kampındaki yetişkin kadın. Uyandırıldığında gizemli bir bebeğe hamile. Glory'yi (klon bir dişi) doğurur. Vordis ile rezonansa girdi.

Vordis (Vohr-DISS Floor-Miss ile kafiyeli) - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Başka bir klon olan Thrand ile uzun süredir arkadaş/kardeş. Gerçekten sadık olan. Acı sos. Angie'ye yankılanıyor.

Glory - Angie'ye yerleştirilmiş bir qura'aki klon çocuğu. Çok tatlı.

Violet - Angie ve Vordis'in küçük kızı.

Veronica - Icehome Sahil Kabilesi'nin şifacısı. Geldiğinde Ashtar'a yankılandı. Biraz sakar. Hannah'yı askere aldı.

onun asistanı olmak için. Katamneas ve Varukhal'ın annesi.

Ashtar (Ash-TARR) - Flörtöz altın rengi eski gladyatör ve eski köle. Bir ejderha olarak "savaş formuna" şekil değiştirebilen ve telepatik iletişim kurma yeteneğine sahip Drakoni erkeği. Icehome'a vardığında Veronica'ya hemen bağlanır. Damızlık. Katamneas ve Varukhal'a düşkün bir baba.

Katamneas (Ka-TAHM-nee-us) - Veronica ve Ashtar'ın büyük oğlu.

Varukhal (Var-oo-call) - Veronica ve Ashtar'ın küçük oğlu.

Willa - Güneyli bir twang ile yetişkin kadın. Lo'nun arkadaşı. Gren'in en ateşli savunucusu. Gren'e bağlanmış. Shade'in annesi. O ve Gren şu anda başka bir çocuk için çalışıyorlar.

Gren (HEN ile kafiyeli) - Çirkin, vahşi eski gladyatör erkek. Görür görmez saldırır. Willa'ya benziyor. Aayla'ya göre yumuşak ve tüylü. Shade'in babası.

Shade - Willa ve Gren'in küçük, tüylü oğlu.

Thrand ("mülayim" ile kafiyeli - kimse ona bunu söylemiyor) - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Vordis ile uzun zamandır arkadaş/kardeş. Asabi, rekabetçi olan. Ketçap. Nadine'e aşık. Kızı Deeni'nin babası.

Nadine - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Avcı ve mücadeleci. Thrand'a bağlanmış. Deeni'nin annesi.

Deeni (Dee-nee) - Nadine ve Thrand'ın kızı, çok düşkün babası tarafından aptalca şımartılıyor.

Steph - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Eski psikoloji öğrencisi. Neolitik biseksüel terapist. Juth ile rezonansa girmiş. (Evlatlık) oğlu Pak ve (biyolojik) kızı Jethani'nin annesi.

Juth (Joooth) - Kuzgun'u mal karşılığında kaçıran serseri erkek. Pak'ın üvey babası. Sonunda Icehome Kumsalı'ndaki kabileye katıldı ve Steph ile yakınlaştı.

Pak (Sürü) - En küçük dışlanmış! Juth ve Steph'in evlatlık oğlu, Jethani'nin ağabeyi

Jethani (Jeth-ann-ee, Bethany ile kafiyeli) - Juth ve Steph'in kızı, babasıyla aynı saplı kuyruğa sahip. Çok şirin.

Samantha - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Sessiz. Ketum. Dünya'daki eski barista ve kafeini seviyor. Buz gezegeninde olmayı gerçekten çok seviyor ama bunu kimse anlayamıyor. Sessah'a benziyor. Yakın zamanda Croatoan'a döndü.

Sessah (Ses-uh) - Sevvah ve Oshen'in en küçük oğlu. Aehako gibi iri yarı bir avcı olarak büyümüş ama babasının sessiz kişiliğine sahip. Sam'e benziyor. Yakın zamanda Croatoan'a döndü.

K'thar (Kuh-THARR) - Avcı, Güçlü Kol'un fiili lideri, Lauren/Lo'ya benziyor. Kki/Fat One'ın sahibi.

Lauren/Lo - Plaj kampında yetişkin kadın. Bir zamanlar gözlükleri vardı. Sorun çözücü olmayı seviyor. K'thar'a b e n z i y o r , ikinci kez hamile. Marisol'un arkadaşı.

Şişman Bir/Kki (KUH-kee) - Klanın Nightflyer evcil hayvanı

K'then (Kuh-THENN) - Küçük oğulları.

J'shel (Juh-SHELL) - Güçlü Kol'un genç avcısı, Hannah'ya benziyor. Çok neşeli. Uzun örgülü. Pis konuşur.

Hannah - Ada kabileleri geldiğinde J'shel'e yankılanır. Yerleşik işgüzar. Şimdi Veronica'nın asistanı ve bitki depolarından sorumlu.

J'hann (Juh-HANN) - Küçük oğulları.

N'dek (Nuh-DECK) - Bir kaari saldırısında bir bacağını kaybeden Güçlü Kol Avcısı. Artık depresyonda değil ve ateşin etrafında çok oturuyor. Devi ile rezonansa girdi ve protez bacağı var.

Devi - Plaj kampındaki geveze yetişkin kadın. Bilim adamı inek. Saç çevirici. Dinozorları sever. N'dek ile rezonansa girer. Icehome plajıyla ilgili her şeyi seviyor.

N'rav (Nuh-RAV) - Annesi kadar konuşkan olan küçük oğulları.

T'chai (Tuh-SHY) - Uzun Boynuz Avcısı, Marisol ile rezonansa girdi. Adada sky-claw tarafından saldırıya uğradı ve neredeyse yaralarından ölüyordu, bu yüzden şifacı rezonansını durdurdu. Sonunda Mari ile yeniden rezonansa girer.

Marisol - Plaj kampında saklanmayı seven, korkmuş yetişkin kadın. Lo ile birlikte adada mahsur kalır. T'chai ile rezonansa girmiştir. Hastalığı nedeniyle rezonansları şifacı tarafından "kapatılır". T'chai ile yeniden rezonansa girer. T'mar'ın annesi.

T'mar (Tuh-MAR) - Onların oğlu.

M'tok (Muh-TOCK) - Uzun Boynuz'un Avcısı, Callie'ye benziyor. Her şeyin düzenli ve tertipli olmasını sever. Biraz sinsi.

Callie - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Harry Potter hayranı. M'tok'a çok benziyor. Ayrıca çok uzun bir süre M'tok'tan nefret etti. Bunu atlattı.

M'cal (Muh-cahl) - Küçük oğulları.

S'bren (Suh-BRENN) - Uzun Boynuz avcısı, M'tok'un kardeşi. M'tok'un beyninin kas gücü (Pinky?). Kadınların etrafında hödük. Penny'yi kendisi için çalar ve ona yankılanır.

Penny - Sahil kampındaki yetişkin dişilerden biri. Avlanmayı öğreniyor. İnsan güneş ışığı. Macerayı ve iyi vakit geçirmeyi sever. S'bren tarafından çalındı ve bunun için ona cehennemi yaşattı. Tekrar hamile.

Brenna - Küçük kızları.

A'tam (Uh-TAMM) - Gölge Kedi avcısı, adanın en yakışıklısı olduğu söylenir. Pek balık oltası değil. Sonunda Bridget'te yankı buldu. Vay be.

Bridget - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Veronica'nın arkadaşı. A'tam ile takıldı. A'tam'dan ayrıldı. A'tam'a bağlandı. Artık karmaşık değil.

A'bri (Ah-bree) - Küçük oğulları.

U'dron (Ooh-DRONN) - Avcı. Fisher. Her yönüyle sportif bir tip. İyi davul çalar. Geç çiçek açar, kanıtlayıcıdır. Raven'a benziyor.

Kuzgun - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Adına rağmen sarışın. Hippi ebeveynleri var. Şarkı söylemeyi ve dans etmeyi seviyor. Gerçek adının Louise olduğu, aslında hippie olmadığı ve striptizci olduğu ortaya çıktı. Yine de harika. Juth ve Pak'ı bulan kişi.

U'rav (Ooh-rahv) - Küçük oğulları.

Vaza (Vaw-zhuh) - Dul ve yaşlı. Kadınları süzmeyi sever. Şu anda Icehome sahilinde Gail ile zevk çiftleşmesi yapıyor. Z'hren'in evlat edinilmiş babası.

Gail - Boşanmış yaşlı insan kadın. Dünya'da bir oğlu varmış (ölmüş). Yaklaşık elli yaşlarında. Pleasure - Vaza ile çiftleşti, Z'hren'e evlatlık anne oldu.

Z'hren - Eskiden Güçlü Kol klanından olan oğulları.

Harlow - Rukh'un eşi. Bir zamanlar Atalar Mağarası'nın "tamircisi". Şu anda Icehome sahilinde.

Rukh (Rookh) - Eski sürgün ve yalnız. Orijinal adı Maarukh (Mah-rookh). Raahosh'un kardeşi. Harlow'un eşi. Şu anda Icehome sahilinde.

Rukhar (Roo-car) - Onların oğlu.

Daya (Dye-uh) - Onların kızı.

Bek (Behk) - Avcı. Maylak'ın kardeşi. Elly ile çiftleşti. Biraz çatlak bir canavar ama Elly aldırıyor.

Elly - Eski insan köle. Çok küçük yaşta kaçırılmış ve hayatının büyük bir kısmını kafeste ya da köleleştirilmiş olarak geçirmiş. Not- Hoth'a getirilen eski köleler arasında ilk yankılanan. Bek ile çiftleşti.

Emma - Çok gürültücü kızları (ki bu hem Elly hem de Bek için şaşırtıcıdır).

Flordeliza - Sahil kampında yetişkin dişi. Bir zamanlar hemşireydi. Bir çeşit palyaço. "Yeni" grubun en yaşlısı. Filipinli. İğne konusunda yetenekli. R'jaal ile rezonansa girmesi bekleniyordu ama onun yerine I'rec ile rezonansa girdi. Dedikodu yapmayı ve "halkıyla" ilgilenmeyi seviyor.

I'rec (I-WRECK) - Klan lideri. Züccaciye dükkanındaki boğa gibi. Bir tür bok karıştırıcı ve geçinmesi zor. Yetkili olmaya alışkın. Flor'a yankılandı ve hemen diğer tüm kadınların varlığını unuttu.

Daisy - Mardok'un eski arkadaşı Niri tarafından buz gezegenine bırakıldı. On yıldan uzun süredir eski köle ve birkaç uzaylı dili konuşuyor/okuyor. Çok güzeldi ve görünüşüne takıntılıydı, ancak yakın zamanda görünüşünü mahveden bir kaza geçirdi. Hayatta kalma becerilerini geliştirmeye çalışıyor. O'jek'te yankı buldu.

O'jek (Oh-JECK) - Avcı. Sessiz. Yemek yapmayı sever. Utangaç olduğu söyleniyor. Juth'un biyolojik kardeşi. Daisy'ye hayatının en güzel gününü yaşattı.

R'jaal (Arr-JAHL) - Uzun Boynuz'un Klan lideri, aynı zamanda Icehome sahilinde de liderlik pozisyonunu üstlendi. Oldukça yalnızdı, şimdi tam bir Eş Adam. Rosalind'i gördüğünde ona bağlanıyor.

Rosalind - Utangaç bir kütüphaneci. Atalar tarafından kaçırılmış bir insan yabancı. R'jaal'a benziyor. Ayrıca bir Icehome kütüphanesinin nasıl yapıldığını öğrenmek isteyen bir fanfic yazma ineği.

Tia (Tee-AH) - Yakın zamanda Croatoan'dan Icehome'a döndü, ancak meyve mağarasından kayboldu, o da atalar tarafından çalındı. Bitkicilik veya örgü olsun, bir projeyi sever. Rem'eb'e rezonansa girdi.

Yumruk Rem'eb (HREM-ebb) - Yeraltı halkının şefinin oğlu. Sadık ve sorumluluk sahibi. Balık tutmayı sever. Tia'ya aşık. Onu balık tutmaktan daha çok seviyor.

Skarr (Yara) - Yeşil pulları ve kertenkele benzeri kuyruğu olan bir ssethri eklentisi. Soğuk havalarda yavaşlama eğilimindedir. Vivi'ye yankılanır ve herkese onun ne kadar harika olduğunu söylemeyi sever.

Vivi - Adına dair hiçbir anısı olmayan bir insan kadın. Flor'un kız kardeşlerinden birine ithafen Flor tarafından Vivian olarak adlandırılmıştır. Onun yerine Vivi olduğuna karar verir. Hayatta kalma becerilerine sahip ve Icehome köylüleri için kayak yapıyor. Skarr'a yakınlık duyuyor ve diğer herkesi şaşırtacak şekilde ona tahammül ediyor gibi görünüyor.

Aidy (Ayy-dee) - Çok az anısı olan dişi bir insan klonu. Kapsüller açıldığı anda Corvak'la birlikte kaçır, güvende olduklarından ve hoş karşılandıklarından habersizdir. Corvak'a rezonansa girer.

Corvak (Core-vack) - Çıkıntılı alt dişlerine kadar genetik yapısı Gren'e çok benzeyen bir splice. Kısaltılmış bir kuyruğu ve yüksek duyuları var. Kötü bir fikirle koşmayı sever. Resmi olarak hiçbir gladyatör dövüşüne katılmamıştır. Kapsüller açılır açılmaz Aidy ile birlikte kaçır, güvende olduklarının ve hoş karşılandıklarının farkında değildir. Aidy'ye yankılanır.

Yeni Gelenler (şimdiye kadar)

Dişi Eşleşmemiş Klonlar

Sabrina - Bir düğün planlayıcısı. Her şeyin en iyisini yapmaya kararlı, neşeli bir tip.

Natalie - Adına dair hiçbir anısı olmayan bir insan kadın. Flor'un kız kardeşlerinden birine ithafen Flor tarafından Natalie olarak adlandırılmıştır. Göz teması kurmakta ve alaycılığı kavramakta zorluk çekiyor.

Isadora aka Dora - Klon olduğunu kabul etmeyi reddeden sarışın bir klon. Oregon'daki bir çiçekçi dükkanıyla ilgili anıları var.

Yasmin - Bir insan klonu.

Bianca - Bir insan klonu.

Gabriella - Bir insan klonu. Bilimkurgu ineği.

Colleen - Bir insan klonu. Sarışın, ipeksi saçlı. Noj'me ile arkadaş. Biraz Debbie Downer.

April - Bir insan klonu. Valmir'le rezonansa girdiği düşünülüyor, ancak ne o Valmir'i ne de Valmir onu sahipleniyor.

Dawn - Bir insan klonu.

Eşleşmemiş Erkek Klonlar

Kyth (kith-"smith" ile kafiyeli) - Moden bir gladyatörün klonu. Son derece büyüktür ve perdeli el ve ayak parmakları vardır. İlk khii'si öldü. İkincisi de öyle. Ve üçüncüsü.

Valmir (VAL-meer) - Praksiyalı bir gladyatörün klonu. Çok kediye benziyor. April ile yankılandığı söyleniyor, ancak ikisi de diğerini sahiplenmiyor.

Chalath (CHUH-lath-"banyo" ile kafiyeli) - Mesakkah ve praxii'nin eşit parçaları gibi görünen bir erkek eklentisi. Biraz otoriter.

Jason - Bir insan erkek klonu. Onlar gerçekten var!

Atalarımız

Gezgin Set'nef (SET-neff) - Seyahat etmeye meraklı bir atalar erkeği. R'jaal'a sempati duyar ve kaçmasına yardım eder.

Dikkatli Tan'zor (TAN-zohr) - Ataların bir erkeği. Rem'eb'in arkadaşı.

Tal'nef the **Swiftest** (TALL-nef) - Atalardan bir erkek. Gezgin Set'nef'in kardeşidir ve kardeşi yüzeye çıktığında o da ayrılır.

Noj'me the **Attendant** (NAWJ-may) - Atalardan bir dişi. Kahin ile kurduğu "iletişim" sayesinde eski Sakh dilini konuşabilir (ki bu bir kaçış kapsülüdür).

Sürgün Kin'far (KIN-fawr) - Bir sürüngen.

Kudretli Bel'eb (BELL-ebb) - Bu Şef .
Atalarımız.

Acı So'ran - isyancıların lideri, Rem'eb'in çocukluk arkadaşı.

Değerli Cas'zor - Ataların çok saygın bir erkeği, şefe tavsiyelerde bulunur. Dikkatli Tan'zor'un kardeşi.

WANT MORE?

Kitaplarımın çoğu Kindle Unlimited'ta yer alıyor, bu yüzden geçmiş listeme göz atın - bahse girerim ruh halinize uygun bir şeyim vardır!

Buz Gezegeni Klonları serisi

[R'jaalın "dan Kurtulmak](#)
[Rem'eb'le RomansYankısı](#)
[Skarr](#)

Bu gezegen olsun ama farklı karakterler olsun

[Buz Gezegeni Barbarları](#)
[Icehome Serisi](#)

Uzaylılar olsun ama daha rahat bir ortam olsun

[Risdaverse Sunrise](#)
[Cantina](#)

Kahramanı daha canavarlaştırın

[Kötü Adam](#)
[Daha Kötü](#)
[Adam](#) -
[Gölge Prens'Bağlı e](#) (gargoyleler!) [Boğa Ayı](#)
[Yükseliyor](#) (minotorlar!)

İyi eğlenceler!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

